

มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Chiang Mai University

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ข้อมูลของข้อบกพร่องในการพูดและการเขียนของนักศึกษาจีนวิชาเอกภาษาไทยชั้นปีที่ 4 สถาบันชนชาติยูนนาน จำนวน 23 คน นำเสนอตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ข้อบกพร่องที่พบในการพูด
2. ข้อบกพร่องในการเขียน

ข้อบกพร่องในการพูด

กรณีที่ 1

1. พูดแนะนำตนเอง

1.1 การใช้คำ

1.1.1 ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด

ช่วง	ออกเสียงเป็น	ช่วง
สิบสองปี	ออกเสียงเป็น	สิบสองปีงา
ตัวเอง	ออกเสียงเป็น	ตัวเอน

3. พูดแสดงความเห็น “เครื่องบินชนตึกอเมริกา”

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด) ในคำว่า คิด ออกเสียงเป็น คิ

5. พูดแบบฉบับพลัน “ความประทับใจ”

5.1 การใช้คำ

5.1.1 ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด

เป็น	ออกเสียงเป็น	เป้ง
คิดถึง	ออกเสียงเป็น	คิดถีน

5.1.2 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด)

ที่สุด	ออกเสียงเป็น	ที่สุ
สุดท้าย	ออกเสียงเป็น	สุท้าย

ชีวิต ออกเสียงเป็น จีว

บทที่ 2

1. พูดแนะนำตนเอง

1.1 การใช้คำ

1.1.1 ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด

หนู	ออกเสียงเป็น	หลู
ใน	ออกเสียงเป็น	ไล
หลัง	ออกเสียงเป็น	หนัง
หนังสือ	ออกเสียงเป็น	หลั่งสื่อ

1.1.2 ออกเสียงสระผิด

ชนชาติ	ออกเสียงเป็น	ชวนชาติ
ประกอบ	ออกเสียงเป็น	ปรากอบ

1.2 การใช้ประโยค

1.2.1 “หนูเป็นขจร” จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525, หน้า 533) ได้กล่าวถึงคำว่า “เป็น” ซึ่งเป็นคำกริยาไว้ 2 ประการ คือ 1. เป็นคำกริยาสำหรับแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำกับคำเพื่อให้เห็นว่าคำหน้าและคำหลังมีภาวะ คือ ความมี ความเป็นเกี่ยวข้องกันอย่างไร เช่น ท่านเป็นเจ้า เขาเป็นนาย 2. เป็นคำกริยาที่หมายถึง สามารถ ,ได้ เช่น เดินเป็น ร้าเป็น จากประโยคนี้ผู้พูดแนะนำชื่อของตนเอง ดังนั้นจึงควรใช้คำว่า “ชื่อ” จึงจะถูกต้อง

2. พูดสนทนากับเพื่อน “การทักทาย”

2.1 การใช้คำ

2.1.1 ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด

ไหน	ออกเสียงเป็น	ไหล
ไป	ออกเสียงเป็น	ไบ
หนังสือ	ออกเสียงเป็น	หลั่งสื่อ

2.1.2 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด) ในคำว่า ห้องสมุด ออกเสียงเป็น

ห้องสมุ

3. พจนานุกรมความเห็น “เครื่องบินชนตึกอเมริกา”

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า เห็น ออกเสียงเป็น เหง

3.1.2 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด) ในคำว่า คิค ออกเสียงเป็น คิ

3.1.3 ออกเสียงสระผิด ในคำว่า อเมริกา ออกเสียงเป็น อมาริกา

4. พจนานุกรมความเห็น “เมืองขุนหมิง”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด

ชน <u>บ</u> ท	ออกเสียงเป็น	ชน <u>ป</u> ท
คิ <u>ล</u> ปะ	ออกเสียงเป็น	คิ <u>ล</u> ปะ
เป็น <u>ด</u> ัน	ออกเสียงเป็น	เป็น <u>ด</u> ัน
นา <u>ท</u> ี	ออกเสียงเป็น	นา <u>ท</u> ี

4.1.2 ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า โบราณ ออกเสียงเป็น โบราง

4.2 การใช้ประโยค

4.2.1 “เมืองโบราณที่สวยงามที่สุด” นววรรณ พันธุเมธา (2544 , หน้า 503) ได้กล่าวถึงความหมายของคำว่า “ดี” หมายถึง มีคุณสมบัติที่น่าพอใจ เช่น ของดี , คนดี ส่วนคำว่า “สวย” หมายถึง งาม (มักใช้กับรูปลักษณะ) และ “งาม” หมายถึง ลักษณะที่ชวนพึงใจ จากประโยคนี้นี้สามารถพูดได้โดยใช้คำใดคำหนึ่งก็ได้ เช่น สวยที่สุด ดีที่สุด งามที่สุด หรือจะใช้คำซ้อนก็ได้ คือ คำว่า สวยงาม หรือ ดีงาม ซึ่งควรเลือกใช้ให้เหมาะสมตามบริบทและความหมายของประโยคเพื่อความสละสลวย

5. พจนานุกรมความเห็น “ความประทับใจ”

5.1 การใช้คำ

5.1.1 ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด

ธ <u>ร</u> ม <u>ด</u> า	ออกเสียงเป็น	ธ <u>ร</u> ม <u>ด</u> า
ช <u>ะ</u> ด <u>า</u>	ออกเสียงเป็น	ช <u>ะ</u> ด <u>า</u>
เล <u>ิ</u> ช <u>ด</u> า <u>ย</u>	ออกเสียงเป็น	เล <u>ิ</u> ช <u>ด</u> า <u>ย</u>
ห <u>น</u> ู	ออกเสียงเป็น	ห <u>น</u> ู

5.1.2 ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด

คิดถึง	ออกเสียงเป็น	คิดถิ่น
ตั้งแต่	ออกเสียงเป็น	ตั้งแต่
ว่าง	ออกเสียงเป็น	ว่าง

5.1.3 ออกเสียงสระผิด

โอกาส	ออกเสียงเป็น	ออกาส
ขอโทษ	ออกเสียงเป็น	ขอทอด

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 “หนูจะลืมอาจารย์ไม่ได้” ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ใช้คำไม่ถูกต้องตามหน้าที่ คือ คำว่า “ไม่ได้” ซึ่งตามโครงสร้างภาษาไทย ต้องนำคำปฏิเสธไว้หน้าคำกริยา จึงจะต้องดั่งนั้นจากประโยคนี้ควรพูดว่า “หนูจะไม่ลืมอาจารย์” จึงจะถูกต้อง

5.2.2 ใช้คำเกิน จากประโยคว่า “การเรียนรู้ของภาษาไทยของหนู” ใช้คำว่า ของ ซึ่งเป็นการพบปะซ้อนกัน และใช้คำที่ไม่มีความสัมพันธ์กับคำนามที่ตามมา

ตอนที่ 3

1. พูดแนะนำตนเอง

1.2 การใช้ประโยค

“หนูเป็นฝน” จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525 ,หน้า 533)ได้กล่าวถึงคำว่า “เป็น” ซึ่งเป็นคำกริยาไว้ 2 ประการ คือ 1. เป็นคำกริยาสำหรับแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำกับคำเพื่อให้เห็นว่าคำหน้าและคำหลังมีภาวะ คือ ความมี ความเป็นเกี่ยวข้องกับอย่างไร เช่น ท่านเป็นเจ้า เขาเป็นนาย 2. เป็นคำกริยาที่หมายถึง สามารถ ,ได้ เช่น เดินเป็น ราเป็น จากประโยคนี้ผู้พูดแนะนำชื่อของตนเอง ดังนั้นจึงควรใช้คำว่า “ชื่อ” จึงจะถูกต้อง

5. พูดแบบฉบับพลัน “ความประทับใจ”

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 “หนูกับเพื่อนใช้เวลา 1 ชั่วโมง ไปถึงมหาวิทยาลัยปักกิ่ง ได้เก็บกระเป๋าเรียบร้อยแล้ว” ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ใช้คำไม่ถูกต้อง คำกริยา “เก็บ” หมายถึง หยิบเอา , เอาไป, รักษาไว้รวบรวมไว้ ซึ่งใช้ในประโยคนี้ไม่ได้ ดังนั้นควรใช้คำกริยา “ทำ” จึงจะถูกต้อง และที่สำคัญประโยคนี้ยังขาดคำเชื่อม คือคำว่า และ เพื่อแสดงความสัมพันธ์ในประโยค ดังประโยคที่ว่า

“หนูกับเพื่อนใช้เวลา 1 ชั่วโมง ไปถึงมหาวิทยาลัยปักกิ่ง และ ได้ทำธุระเรียบร้อยแล้ว” ซึ่งจะทำให้ได้ใจความสละสลวยมากกว่าเดิม

คนที่ 4

1. พูดแนะนำตนเอง

1.1 การใช้คำ

1.1.1 ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด

เคิบโต	ออกเสียงเป็น	เคิบโต
ชนบท	ออกเสียงเป็น	ชนบท
บันทึก	ออกเสียงเป็น	บันทึก

1.1.2 ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด

ทำงาน	ออกเสียงเป็น	ทำงาน
ปานวาด	ออกเสียงเป็น	ปานวาด
ปริญญา	ออกเสียงเป็น	ปริญญา

1.1.3 ออกเสียงสระผิด

สาม	ออกเสียงเป็น	สาม
สอง	ออกเสียงเป็น	สอง

4. พูดเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว “เมืองคุนหมิง”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด

บ้าน	ออกเสียงเป็น	บ้าน
ดอกไม้ม	ออกเสียงเป็น	ดอกไม้ม

4.1.2 ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า อย่าง ออกเสียงเป็น อย่าง, แดง ออกเสียงเป็น แดง

4.1.3 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด) ในคำว่า ผลิตภัณฑ์ ออกเสียงเป็น ผลิตภัณฑ์

กนที่ 5

1. พุดแนะนำตนเอง

1.1 การใช้คำ

1.1.1 ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด ในคำว่า ทิเบต ออกเสียงเป็น ทิเปต

1.1.2 ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า ตัวเอง ออกเสียงเป็น ตัวเอน

4. พุดเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว “มณฑลเสฉวน”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด ในคำว่า หมีแพนด้า ออกเสียงเป็น หมีแพนด้า

4.1.2 ออกเสียงสระผิด ในคำว่า ประเพณี ออกเสียงเป็น ประเพณี

กนที่ 6

3. พุดแสดงความเห็น “เครื่องบินชน”

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด

<u>ต่อ</u>	ออกเสียงเป็น	<u>ด่อ</u>
<u>ด้าน</u>	ออกเสียงเป็น	<u>ด้า</u>
<u>อดีต</u>	ออกเสียงเป็น	<u>อดีต</u>
<u>ด้วยกัน</u>	ออกเสียงเป็น	<u>ด้วยกัน</u>
<u>โค้งค้ง</u>	ออกเสียงเป็น	<u>โค้งค้ง</u>
<u>บิน</u>	ออกเสียงเป็น	<u>ป็น</u>

กนที่ 7

1. พุดแนะนำตนเอง

1.2 การใช้ประโยค

1.2.1 “พ่อแม่ทั้งก็เป็นชาวนา” ข้อบกพร่องของประโยคนี้นี้ คือ ใช้คำเชื่อมผิด คือ ทั้ง ที่ ซึ่งเป็นคำสันธานที่ใช้เชื่อมประโยคกับประโยค , ข้อความกับข้อความ และมักจะใช้แยกคำกัน คือ ทั้ง...ก็ ดังประโยคที่ถูกต้องควรพุดว่า “ทั้งพ่อและแม่ก็เป็นชาวนา”

1.2.2 “ฉันมีเพื่อนหนึ่งชื่อ ฟาง ฟาง กำลังเรียนภาษาจีนที่ปักกิ่ง” จากประโยคนี้นี้ ข้อบกพร่องคือ ขาดคำลักษณนามในประโยค คือคำว่า คน หลังคำนาม เพื่อน เพราะในประโยค

ภาษาไทย จำนวนนับจะต้องมีคำลักษณนามประกอบจึงจะสมบูรณ์ อย่างประโยคนี้ หนึ่ง เป็นจำนวน ควรจะมีคำลักษณนาม คน นำหน้า เพื่อทำหน้าที่ขยายคำนาม เพื่อน คือ “ฉันมีเพื่อนคนหนึ่ง ชื่อ ฟาง ฟาง” จึงจะถูกต้อง

คนที่ 8

1. พุดแนะนำตนเอง

1.1 การใช้คำ

1.1.1 ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด

เคาร <u>พ</u>	ออกเสียงเป็น	เคาล <u>อบ</u>
เด้า <u>หู้</u>	ออกเสียงเป็น	เด้า <u>หู้</u>
เด็ <u>ก</u>	ออกเสียงเป็น	เด็ <u>ก</u>

1.1.2 ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด

ดิ <u>ฉั</u> น	ออกเสียงเป็น	ดิ <u>ฉั</u> ง
น้อ <u>ง</u>	ออกเสียงเป็น	น้อ <u>ม</u>

1.1.3 ออกเสียงสระผิด ในคำว่า เคารพ ออกเสียงเป็น เคาลอบ

1.1.4 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด)

ความ <u>สุข</u>	ออกเสียงเป็น	ความ <u>สุ</u>
ธุ <u>ร</u> กิจ	ออกเสียงเป็น	ธุ <u>ร</u> กิจ
ชี <u>วิ</u> ต	ออกเสียงเป็น	ชี <u>วิ</u>

1.2 การใช้ประโยค

1.2.1 “ดิฉันเป็นลูกโต” ข้อบกพร่องของประโยคนี้ คือ ขาดส่วนของหน่วยนาม ประโยคนี้ควรใช้คำลักษณนาม “คน” มาเป็นหน่วยขยายคำนามคือ “ลูก” ดังนั้นควรพูดว่า “ดิฉันเป็นลูกคนโต” จึงจะถูกต้องและชัดเจน

2. พุดสนทนากับเพื่อน “การทักทาย”

2.1 การใช้คำ

2.1.1 ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด

วัน <u>นี้</u>	ออกเสียงเป็น	วัน <u>นี้</u>
โรง <u>พ</u> ยาบาล	ออกเสียงเป็น	โรง <u>พ</u> ยา <u>บ</u> าง

2.1.2 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด)

หวัด	ออกเสียงเป็น	หว่าะ
สุขภาพ	ออกเสียงเป็น	สุขภาพ

3. พูดยุคแสดงความเห็น “จีนเข้า WTO”

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ออกเสียงสระผิด

โอกาส	ออกเสียงเป็น	โอกาส
ความ	ออกเสียงเป็น	ควม
แสน	ออกเสียงเป็น	เสน
สมาคม	ออกเสียงเป็น	สมาโคม
ก้าวหน้า	ออกเสียงเป็น	เก้าหน้า

3.1.2 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด) ในคำว่า ธุรกิจ ออกเสียงเป็น ธุรกิจ

5. พูดยุคแบบฉบับพลัน “ความประทับใจ”

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 “อาจารย์ไทยเป็นคนที่แรกเป็นอาจารย์แดง” ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ใช้คำกริยา “เป็น” ซ้ำในประโยค จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525 ,หน้า 533) ได้กล่าวถึงคำว่า “เป็น” เป็นคำกริยาสำหรับแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำกับคำเพื่อให้เห็นว่าคำหน้าและคำหลังมีภาวะ คือ ความมี ความเป็น เกี่ยวข้องกันอย่างไร เช่น ท่านเป็นเจ้า เขาเป็นนาย เช่นเดียวกับประโยคนี้ กริยา เป็น แสดงความสัมพันธ์ของคำนามทั้งสอง คือ อาจารย์ไทย กับ อาจารย์แดง และจากประโยคนี้มีข้อบกพร่องอีกประการคือใช้คำเกินความจำเป็น คือคำว่า “ที่” จากประโยคนี้จะพูดว่า “อาจารย์แดงเป็นอาจารย์ไทยคนแรก” จึงจะถูกต้อง และสละสลวยกว่า

คนที่ ๑

1. พูดยุคแนะนำตนเอง

1.1 การใช้คำ

1.1.1 ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด

น่ารัก	ออกเสียงเป็น	ถั่วรัก
อยู่	ออกเสียงเป็น	หู่
นักศึกษา	ออกเสียงเป็น	ลักศึกษา

นับถือ	ออกเสียงเป็น	ถับถือ
หนู	ออกเสียงเป็น	หลู
นิสัย	ออกเสียงเป็น	ลิสัย

1.1.2 ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด

จึง	ออกเสียงเป็น	จิ้น
แสงแดด	ออกเสียงเป็น	แสนแดด
ตัวเอง	ออกเสียงเป็น	ตัวเอน

1.2 การใช้ประโยค

1.2.1 “น้องสาวของหนูสวยมากพร้อมเฉลียวฉลาด” ข้อบกพร่องของประโยคนี้ คือ เรียบเรียงคำในประโยคผิด และใช้คำวิเศษณ์ “พร้อม” ไม่ถูกต้อง ประโยคนี้ควรพูดว่า “น้องสาวของหนูสวยมากและเฉลียวฉลาดด้วย”

3. พจนานุกรมความเห็น “เครื่องบินชนตึกอเมริกา”

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด) ในคำว่า คิด ออกเสียงเป็น คิ

4. พจนานุกรมเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว “วัดห้วยหนอง”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด

นับถือ	ออกเสียงเป็น	ถับถือ
นก	ออกเสียงเป็น	ถก
นิทาน	ออกเสียงเป็น	ลิทาน
ทิเบต	ออกเสียงเป็น	ทิเปต
โด่งดัง	ออกเสียงเป็น	โต่งตัง

4.1.2 ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด

โชค	ออกเสียงเป็น	โชค
หวัง	ออกเสียงเป็น	หวัน

4.1.3 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด)

ต้องการ	ออกเสียงเป็น	ด้อ - กา
ชีวิต	ออกเสียงเป็น	ชี - วิ

ประหลาด ออกเสียงเป็น ประ - หล่า

5. พูดย่อแบบฉบับพลัน “ความประทับใจ”

5.1 การใช้คำ

5.1.1 ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด

เดิม	ออกเสียงเป็น	เดิม
ทหารบก	ออกเสียงเป็น	ทหารปก
ลำปาก	ออกเสียงเป็น	ลำปาก

5.1.2 ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด

ลักษณะ	ออกเสียงเป็น	ลักษณะ
แสดง	ออกเสียงเป็น	แสดงน
ประโยชน์	ออกเสียงเป็น	ประโยชน์

5.1.3 ออกเสียงสระผิด

หนาว	ออกเสียงเป็น	หนาว
ใกล้	ออกเสียงเป็น	ใกล้
ฝึกหัด	ออกเสียงเป็น	ฝึกหัด
ตื่นเต้น	ออกเสียงเป็น	ตื่นเต้น

ตอนที่ 10

3. พูดย่อแสดงความเห็น “จีนเข้า WTO”

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ออกเสียงสระผิด ในคำว่า ขยาย ออกเสียงเป็น ขยัย

4. พูดย่อเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว “Expo’99”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด

นาฬิกา	ออกเสียงเป็น	นาฬิกา
โบราณ	ออกเสียงเป็น	โบราณ
บ้าน	ออกเสียงเป็น	บ้าน

4.1.2 ออกเสียงสระผิด

ทอง	ออกเสียงเป็น	ทง
แดง	ออกเสียงเป็น	แดง
เขียวขจี	ออกเสียงเป็น	เขียวขจี

5. รูปแบบฉบับพหุ “ความประทับใจ”

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 “อาจารย์เฟินจะกลับบ้านเมืองไทยแล้ว” ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ขาดคำประพันธ์สรรพนามซึ่งทำหน้าที่แทนนาม ในประโยค เพราะประโยคภาษาไทยมักใช้คำประพันธ์สรรพนามเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างนามกับนาม หรือนามกับสรรพนาม หรือนามกับกริยา ซึ่งจะประโยคนี้แสดงความสัมพันธ์ระหว่างนามกับนาม คือ บ้าน กับ เมืองไทย เพราะฉะนั้น ควรใช้คำประพันธ์สรรพนาม “ที่” เชื่อมระหว่างนามกับนาม คือ “อาจารย์เฟินจะกลับบ้านที่เมืองไทยแล้ว” จึงจะถูกต้อง

5.2.1 “ไม่อยากจะอาจารย์เฟินไปเมืองไทยแล้ว” ขาดกริยาช่วยคือคำว่า “ให้” ซึ่งประโยคภาษาไทยมักมีคำกริยาช่วยเพื่อคำกริยาอื่นในการแสดงความหมาย นววรรณ พันธุเมธา (2544 , หน้า 295) ได้กล่าวว่า “ให้” เป็นคำแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำกับสิ่งต่าง ๆ คือ “ให้” ใช้แสดงบุคคลหรือเหตุการณ์ที่เป็นจุดมุ่งหมายให้กระทำ จากประโยคควรพูดว่า “ไม่อยากจะให้อาจารย์เฟินไปเมืองไทยแล้ว” จึงจะถูกต้องและสละสลวยกว่า

ตอนที่ 11

1. พุดแนะนำตนเอง

1.2 การใช้ประโยค

1.2.1 “ผมชอบออกกำลังกายสนามกีฬา” ข้อบกพร่องของประโยคนี้ ขาดคำบุพบทแสดงความสัมพันธ์ระหว่างกริยากับคำนาม จากประโยคนี้ควรใช้คำบุพบท “ที่” ซึ่งใช้แก่สถานที่ เพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างกริยากับคำนามคือคำว่า ชอบออกกำลังกาย กับ สนามกีฬา ดังนั้นจึงควรพูดว่า “ผมชอบออกกำลังกายที่สนามกีฬา” จึงจะถูกต้อง

1.2.2 “น้องชายเล็กของผมเรียนที่ประถมหนึ่ง” ข้อบกพร่องของประโยคนี้ ขาดคำลักษณนามที่ทำหน้าที่ขยายประธานคือ น้องชาย ดังนั้นประโยคนี้ควรพูดว่า “น้องชายคนเล็กของผมเรียนที่ประถมหนึ่ง” จากประโยคนี้ คน เป็นคำลักษณนามที่ทำหน้าที่ขยายประธานคือ น้องชาย ในประโยค เพื่อให้ได้ใจความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

4. พุทเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว “เมืองอุบลราชธานี”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด)

ชนชาติ	ออกเสียงเป็น	ชน- ช่า
ธรรมชาติ	ออกเสียงเป็น	ธรรม- ช่า
ทิวทัศน์	ออกเสียงเป็น	ทิว- ทะ

5. รูปแบบฉบับพิมพ์ “ความประทับใจ”

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 “แม้แต่เขามาเมืองจีน 1 ปี แต่เขาพูดภาษาจีนเก่ง” ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ใช้คำสันธานผิดในประโยค ควรใช้คำว่า “แม้ว่า.....เพียงแต่...ก็” แทนคำสันธานที่ใช้ผิดในประโยคคือ แม้แต่ จึงจะได้ใจความสมบูรณ์ และที่สำคัญ ประโยคนี้ควรมีคำว่า “เพียงแต่” ซึ่งนวนวรรณ พันธุเมธา (2544 , หน้า 278) ได้กล่าวว่า เพียงแต่ จะใช้หน้าคำหรือกลุ่มคำที่ต้องการขยาย แสดงความเห็นของผู้พูดว่า เล็กน้อย ไม่สำคัญ จากประโยคนี้ผู้พูดกล่าวถึงระยะเวลา 1 ปี ซึ่งเป็นระยะเวลาที่สั้นในการพูดภาษาจีนให้ดี ดังนั้นควรพูดว่า “แม้ว่าเขามาเมืองจีนเพียงแต่ 1 ปี เขาก็พูดภาษาจีนเก่ง”

คนที่ 12

1. พุดแนะนำตนเอง

1.2 การใช้ประโยค

1.2.1 “น้องสาวมีแต่อายุ 18 ปี” ข้อบกพร่องของประโยคนี้ คือ เรียงคำในประโยคเข้าประโยคไม่ถูกต้อง ผู้พูดต้องการสื่อความหมายว่า มีน้องสาวคนเดียวอายุ 18 ปีเท่านั้น ดังนั้นควรพูดประโยคนี้ว่า “มีแต่น้องสาวอายุ 18 ปี” จึงจะถูกต้อง

1.2.2 “เพื่อนหนึ่งของฉันกำลังทำงานอยู่ในบริษัทหนึ่ง เขาสวยมากและน้ำใจมาก” ข้อบกพร่องของประโยคนี้ ขาดคำลักษณนามที่ทำหน้าที่ขยายประธาน คือคำว่า “คน” ขยายประธานคือ “เพื่อน” และขาดคำที่ใช้แก่สถานที่ คือ คำว่า “แห่ง” นำหน้า “บริษัท” ดังนั้นควรพูดว่า “เพื่อนคนหนึ่งของฉันกำลังทำงานอยู่ในบริษัทแห่งหนึ่ง” ส่วนอีกประโยคหนึ่งนั้นขาดคำกริยา “มี” นำหน้านาม “น้ำใจ” และใช้คำซ้ำ ควรใช้เพียงคำเดียวเท่านั้น ดังประโยคว่า “เขาสวยและมีน้ำใจมาก”

3. พุดแสดงความเห็น “ทีมฟุตบอลจีนกับการแข่งขัน World Cup”

1.2 การใช้ประโยค

1.2.1 “ประเทศจีนจะชนะ นั่นคือต้องขยันฝึกหัด” ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ใช้คำไม่ถูกต้อง จากนวนรรณ พันธุมธา (2544, หน้า 412) ได้กล่าวว่า ฝึกหัด หมายถึง ทำให้เป็น และชำนาญ เช่น ฝึกหัดขี่ม้า แต่ประโยคนี้ควรใช้คำว่า ฝึกซ้อม ซึ่งหมายถึง ฝึกให้ชำนาญก่อนทำจริง ซึ่งใช้ในบริบทความหมายนี้ ใช้คำว่า ฝึกซ้อม จึงจะถูกต้อง

4. พุดเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว “สวนชู้หู”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด

นกนางนวล	ออกเสียงเป็น	นกนางนวง
บิน	ออกเสียงเป็น	บิง
จีน	ออกเสียงเป็น	จิง
ชนิด	ออกเสียงเป็น	ชนิก
คิงดุด	ออกเสียงเป็น	คินดุด
กิน	ออกเสียงเป็น	กิง
ที่ระลึ	ออกเสียงเป็น	ที่ระลิด
ไมตรีจิต	ออกเสียงเป็น	ไมตรีจิก
นั่น	ออกเสียงเป็น	นั้ง

4.1.2 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด)

ที่สุด	ออกเสียงเป็น	ที่ตุ
ก้อนหิน	ออกเสียงเป็น	ก้อน

4.2 การใช้ประโยค

4.2.1 “ทุกปีพอถึงฤดูหนาวแล้ว มันก็จะบินที่ชู้หู” ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ขาดคำที่ใช้แสดงทิศทางคือคำว่า “มา” นำมาไว้หลังคำกริยา “บิน” เพื่อให้ได้ใจความสมบูรณ์ ควรพูดว่า “ทุกปีพอถึงฤดูหนาวแล้ว มันก็จะบินมาที่ชู้หู”

4.2.2 “เรามักถ่ายรูปด้วยนกนางนวล” ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ใช้คำบุพบทผิดคือคำว่า “ด้วย” ควรใช้คำว่า “กับ” จึงจะถูกต้อง เพราะ ด้วย ใช้หน้าคำนามเพื่อให้รู้ว่าคำนามนั้นเป็นเครื่องมือหรือเป็นสิ่งที่ เป็นเครื่องกระทำ เช่น ฟันด้วยมีด , ทำด้วยอารมณ์ แต่ กับ ใช้หน้า

คำนามเพื่อให้รู้ว่าคำนามนั้นกระทำร่วมกันหรือเกี่ยวข้องกัน ดังนั้นประโยคนี้ควรพูดว่า “เรามาก
ถ่ายรูปกับนางนวล” จึงจะถูกต้อง

5. พุคแบบฉบับพลัน “ความประทับใจ”

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 “ฉันคิดว่าหลายคนไทยน่าจะคบเป็นเพื่อน” ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ เรียง
คำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง ประโยคนี้ควรพูดว่า “ฉันคิดว่าคนไทยส่วนมากน่าจะคบเป็นเพื่อน” หลายคน
ไทย ไม่ใช่โครงสร้างของภาษาไทย เรามักใช้คำวิเศษณ์วางไว้หลังคำนาม เช่น คนดี, โต๊ะกลม

คนที่ 13

1. พุคแนะนำตนเอง

1.2 การใช้ประโยค

1.2.1 “ในเทอมหน้าผมก็จะจบเรียนแล้ว” ข้อบกพร่องของประโยคนี้ คือ เรียบ
ลำดับคำในประโยคไม่ถูกต้อง คือคำว่า จบเรียน คำกริยาในภาษาไทยถ้ามี 2 คำกริยาอยู่ด้วยกัน ต้อง
ถือเอาคำกริยาหลักไว้ข้างหน้าแล้วจึงตามด้วยกริยารอง ดังประโยคนี้ควรพูดว่า “ในเทอมหน้าผมก็
จะเรียนจบแล้ว” จึงจะถูกต้อง

3. พุคแสดงความเห็น “ฟุตบอลจีนเข้ารอบบอลโลก”

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด) ในคำว่า ตื่นเต้น ออกเสียงเป็น ต่่น
เต้น , ฟุตบอล ออกเสียงเป็น ฟุบอล

4. พุคเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว “ภูเขาหิมะมังกรหยก”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ออกเสียงสระผิด

แห่ง	ออกเสียงเป็น	เห่ง
หิมะ	ออกเสียงเป็น	หิมะ
อำเภอ	ออกเสียงเป็น	อังเภอ
โบราณ	ออกเสียงเป็น	บอราณ

5. พุดแบบฉบับพลัน “ความประทับใจ”

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 “ดั่งนั้นผมลืมภาษาไทยไม่ได้” ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ขาดคำสันธานเชื่อมเพื่อให้ได้ใจความสมบูรณ์ คือ “ดั่งนั้น...จึง” ประโยคนี้ควรพูดว่า “ดั่งนั้นผมจึงลืมภาษาไทยไม่ได้”

คนที่ 14

1. พุดแนะนำตนเอง

1.2 การใช้ประโยค

1.2.1 “ถ้ามีว่างหนูชอบอ่านหนังสือ” ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ขาดคำนามคือคำว่า “เวลา” เพราะคำกริยา มี จะต้องมีการมารองรับไม่ใช่ตามด้วยคำกริยา ดั่งนั้นควรพูดประโยคนี้ว่า “ถ้ามีเวลาว่างหนูชอบอ่านหนังสือ”

3. พุดแสดงความเห็น “เครื่องบินชนตึกอเมริกา”

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด

เล่น	ออกเสียงเป็น	เล่ง
จึง	ออกเสียงเป็น	จิ้น

4. พุดเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว “ต้าหลี่”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ออกเสียงสระผิด ในคำว่า ลม ออกเสียงเป็น โลม

4.1.2 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด) ในคำว่า สนิท ออกเสียงเป็น

สะ-หนี

คนที่ 16

1. พุดแนะนำตนเอง

1.2 การใช้ประโยค

1.2.1 “ชื่อภาษาอังกฤษเป็นอาจารย์หยางมัธยมของเราตั้งให้หนู” ข้อบกพร่องของประโยคนี้ คือ ใช้คำไม่คงที่ คือคำว่า เรา กับ หนู เมื่อผู้พูดกล่าวเกี่ยวกับตัวเองควรใช้เลือกใช้สรรพนามคำใดคำหนึ่ง อีกทั้งยังลำดับข้อความไม่ถูกต้อง, ขาดคำกริยา, คำสันธาน “ที่” ใช้คำไม่ถูกต้อง ดังนั้นเมื่อพุดประโยคนี้ให้ถูกต้องควรพุดว่า “อาจารย์หยางที่สอนหนูตอนเรียนมัธยมตั้งชื่อภาษาอังกฤษให้หนู”

1.2.2 “อาจารย์นี่เป็นจี้เกียจ” ข้อบกพร่องของประโยคนี้ คือ ขาดคำนามนำหน้า คำวิเศษณ์ คือคำว่า “คน” ดังนั้นเมื่อพุดให้ถูกต้องจากประโยคนี้ควรพุดว่า “อาจารย์นี่เป็นคนจี้เกียจ” จึงจะถูกต้อง

4. พุดเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว “ป่าหิน”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ออกเสียงพยัญชนะต้นผิด ในคำว่า ศิลปะ ออกเสียงเป็น ศิลปะ

4.1.2 ออกเสียงสระผิด ในคำว่า กระจัดกระจาย ออกเสียงเป็น กระจ่ากระจาย

5. พุดแบบฉบับพลัน “ความประทับใจ”

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 “อาจารย์ไต้เป็นอาจารย์ไทยที่ 2 บางพุดภาษาไทยบางพุดภาษาจีน” ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ขาดคำลักษณนามที่ทำหน้าที่ขยายคำนาม คือ อาจารย์ไทย เพื่อให้ได้ใจความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ดังนั้นประโยคนี้ควรพุดว่า “อาจารย์ไต้เป็นอาจารย์ไทยคนที่ 2” วลีถัดมาคือ “บางพุดภาษาไทยบางพุดภาษาจีน” ควรใช้ให้สั้นกะทัดรัดคือ พุดไทยบ้างจีนบ้าง จึงจะสละสลวยกว่า

คนที่ 17

5. พุดแบบฉบับพลัน “ความประทับใจ”

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 “เหมือนกับอาจารย์ของเรา เมื่อคบได้เป็นผสมผสานกันแล้วก็ต้องแยกจาก” ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ใช้คำไม่ถูกต้อง ผสมผสาน หมายถึง เก็บไว้ที่ละเล็กทีละน้อย, เก็บ

เล็กผสมน้อย ซึ่งใช้ในบริบทนี้ไม่ถูกต้อง เพราะ ผสมผสาน ใช้กับสิ่งที่ไม่มีชีวิต ควรใช้คำว่า เข้ากันได้ดี จะเหมาะสมกว่า ดังประโยคว่า “เหมือนกับอาจารย์ของเรา เมื่อเข้ากันได้ดีกันแล้วก็ต้องแยกจาก”

คนที่ 18

4. พุดเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว “เมืองอุบลราชธานี”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด)

ตลอด	ออกเสียงเป็น	ตะ-เหลาะ
เชลเจียส	ออกเสียงเป็น	เชลเจียะ

5. พุดแบบฉบับพลัน “ความประทับใจ”

5.1 การใช้คำ

5.1.1 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด)

พัทธยา	ออกเสียงเป็น	พะทะยา
ที่สุด	ออกเสียงเป็น	ทีสุ

คนที่ 20

1. พุดแนะนำตนเอง

1.1 การใช้คำ

1.1.1 ออกเสียงสระผิด

โท	ออกเสียงเป็น	ทอ
วิทยานิพนธ์	ออกเสียงเป็น	วิทยานิพอน

3. พุดแสดงความเห็น “เครื่องบินชนตึกอเมริกา”

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด) ในคำว่า คิด ออกเสียงเป็น คิ

4. พุทธเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว “ป่าหิน”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด

ป่าหิน	ออกเสียงเป็น	ป่าหิง
ลำธาร	ออกเสียงเป็น	ลำธารง
มณฑล	ออกเสียงเป็น	มณฑาง

5. พุทธแบบฉบับพลัน “ความประทับใจ”

5.2 การใช้ประโยค

- “เดินไปก็คิดพุดยังงี้” ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ขาดคำแสดงการขยายความ จากประโยคนี้ควรมีคำว่า ว่า ประกอบหลังคำกริยา คือ คิด ดังนั้นเมื่อพุดประโยคนี้ให้ได้ใจความสมบูรณ์ควรพุดว่า “เดินไปก็คิดว่าพุดยังงี้”

คนที่ 22

3. พุทธแสดงความเห็น “จีนเข้า WTO”

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด

เครื่องสำอาง	ออกเสียงเป็น	เครื่องสำอาง
จีน	ออกเสียงเป็น	จิง
เมือง	ออกเสียงเป็น	เมื่อน

4. พุทธเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว “ภูเขาจิซาน”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ออกเสียงสระผิด

บน	ออกเสียงเป็น	บอน
มังกร	ออกเสียงเป็น	มากร

5. รูปแบบฉบับพหุ “ความประทับใจ”

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 “ในชีวิตของคนเราอยากมีความอ่อนหวานผาสุก” ข้อบกพร่องของประโยคนี้นี้คือ ใช้คำไม่ถูกต้อง คำว่า อ่อนหวานผาสุก ไม่มีในคำภาษาไทย มีแต่คำว่า อ่อนหวานผาสุก ซึ่งหมายถึง มั่นคง, มีหลักฐานเป็นที่พึ่งพิงมั่นคง , มากมายคับคั่ง ดังนั้นควรพูดในประโยคนี้นี้ให้ถูกต้องว่า “ในชีวิตของคนเราอยากมีความอ่อนหวานผาสุก”

คนที่ 23

1. พุดแนะนำตนเอง

1.1 การใช้คำ

1.1.1 ออกเสียงพยัญชนะท้ายผิด

อย่าง	ออกเสียงเป็น	อย่าง
หวัง	ออกเสียงเป็น	หวัน

1.1.2 ออกเสียงสระผิด

ทะเล	ออกเสียงเป็น	ทะเล
จบ	ออกเสียงเป็น	โจบ
สวย	ออกเสียงเป็น	สอย

1.2 การใช้ประโยค

1.2.1 “หลังจากที่หนูทานอาหารกลางวันเสร็จแล้ว” ข้อบกพร่องของประโยคนี้นี้คือ ใช้คำไม่ถูกต้อง ขาดคำทำให้ขาดความ จากประโยคนี้นี้ใช้คำว่า อาหารกลางวัน เป็น อาหารกลาง ขาดคำ “วัน” จึงทำให้ใจความไม่สละสลวย ดังนั้นเมื่อพูดประโยคนี้นี้ให้ถูกต้องควรพูดว่า “หลังจากที่หนูทานอาหารกลางวันเสร็จแล้ว”

3. พุดแสดงความเห็น “เครื่องบินชนตึกอเมริกา”

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ออกเสียงสระผิด ในคำว่า อเมริกา ออกเสียงเป็น อมาริกา

3.1.2 ไม่ออกเสียงพยัญชนะท้าย (ตัวสะกด)

คิด	ออกเสียงเป็น	คิ
ที่สุด	ออกเสียงเป็น	ที่สุ

ปี 1301 ออกเสียงเป็น หนึ่งพันสามร้อยศูนย์หนึ่ง

4. พุทธเกี่ยวกับสถานที่ท่องเที่ยว “วัดห้วยหนอง”

4.2 การใช้ประโยค

4.2.1 “มีต้นไม้โบราณสูงเสียดฟ้าขึ้นหลาย ๆ มากมาย” ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ใช้คำเกินคือคำว่า หลาย ๆ ดังนั้นประโยคนี้พูดให้กระชับได้ใจความควรพูดว่า “มีต้นไม้โบราณสูงเสียดฟ้าขึ้นมากมาย”

5. พุทธแบบฉบับพลัน “ความประทับใจ”

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 “ขอบคุณอาจารย์อย่างเป็นจริงใจ” ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคนี้ไม่ควรมีคำว่า “อย่างเป็น” ปรากฏอยู่เพราะทำให้ไม่ได้ใจความและประโยคไม่สละสลวย และที่สำคัญควรเติมหน่วยนาม “ความ” ข้างหน้าคำวิเศษณ์ คือ จริงใจ ดังนั้นที่ถูกต้องคือ “ขอบคุณอาจารย์ด้วยความจริงใจ”

5.2.2 “เราเรียนความรู้ก็ต้องมีขยันขันแข็ง” ข้อบกพร่องของประโยคนี้คือ ขาดส่วนของหน่วยนามคือคำว่า “ความ” ซึ่งจะใช้เติมข้างหน้าคำกริยาหรือคำวิเศษณ์เพื่อให้เป็นคำนาม เช่น รัก เป็น ความรัก สวย เป็น ความสวย จากประโยคนี้ควรเติมหน่วยนาม “ความ” ข้างหน้าคำวิเศษณ์คือ ขยันขันแข็ง ดังนั้นประโยคที่ถูกต้องคือ “เราเรียนความรู้ก็ต้องมีความขยันขันแข็ง”

ข้อบกพร่องในการเขียน

คนที่ 1

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 4 ครั้ง ครั้งละ 15 คำ รวมทั้งสิ้น 60 คำ เขียนได้ถูกต้อง 37 คำ เขียนผิด 3 คำ มีดังนี้คือ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

ผลไม้	เขียนเป็น	พลไม้
ฝึกฝน	เขียนเป็น	ฟีกฝน
พักผ่อน	เขียนเป็น	พักพ่อน

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.1 การใช้คำ

2.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

ไพศาล

เขียนเป็น

ไพศาล

2.2 การใช้ประโยค

2.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง นั่นคือคำว่า “ปีตุภูมิ” ดังตัวอย่างประโยคว่า “ประเทศจีนเป็นปีตุภูมิของผม” จากประโยคนี้ควรเขียนว่า “ประเทศจีนเป็นมาตุภูมิของผม”

2.2.2 ใช้คำไม่ถูกต้องในประโยค คือ “ประเทศจีนเป็นปีตุภูมิของผม ผมรักเธอมาก” จะเห็นว่ามีการใช้คำสรรพนาม “เธอ” แทนประเทศจีน ควรเขียนคำนาม “ที่นี่” แทน เธอ ซึ่งเป็นคำสรรพนามที่ใช้แทนคำนามที่เป็นคน ซึ่งใช้ในบริบทนี้ไม่ได้ ดังนั้นควรเขียนว่า “ประเทศจีนเป็นมาตุภูมิของผม ผมรักที่นี่มาก” จึงจะถูกต้อง

2.2.3 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคที่ว่า “วัฒนธรรมได้รับการสังเกตจากทั่วประเทศ” จากประโยคนี้ควรเขียนว่า “วัฒนธรรมได้รับการสังเกตจากทั่วประเทศ” จึงจะถูกต้อง ส่วนคำว่า “ดู” นั้นไม่ต้องเขียน เพราะความหมายของ “สังเกต” และ “ดู” ความหมายก็ใกล้เคียงกัน ดังนั้นจึงควรใช้คำใดคำหนึ่งเท่านั้นจึงจะถูกต้อง

2.2.4 ใช้คำเกิน จากประโยคที่ว่า “ชาวจีนทุกคนรู้สึกมีภาคภูมิใจมาก” เพราะจากประโยคนี้มีกริยาคำสำคัญคือ “รู้สึก” ดังนั้นกริยา “มี” ควรตัดออก จากประโยคนี้ควรเขียนว่า “ชาวจีนทุกคนรู้สึกภาคภูมิใจมาก” จึงจะถูกต้อง

3. เรื่องจำขัน

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

วันหนึ่ง

เขียนเป็น

วันนั้น

3.2 การใช้ประโยค

3.2.1 ใช้บุรุษสรรพนาม “เขา” ซ้ำกัน ทำให้เกิดความหมายไม่ชัดเจน จากประโยค “แม่รู้ว่าลูกชายไม่สบาย เขาจึงพาเขาไปหาหมอ” ควรใช้ว่า “เธอจึงพาลูกชายไปหาหมอ” จึงจะถูกต้อง

4. เรียงความตามหัวข้อที่กำหนดเอง “ความรัก”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ใช้พยางค์หน้าท้ายผิด

ของ เขียนเป็น ขอม

4.1.2 ใช้สระผิด

อ่อน โอน เขียนเป็น อ่น โอน

4.1.3 เขียนตกหล่นและเกิน

ด้วยกัน เขียนเป็น คัยกัน

ละเอียด เขียนเป็น ละเอีย

5. การเขียนอธิบาย การทำอาหาร

5.1 การใช้คำ

5.1.1 ใช้พยางค์หน้าท้ายผิด

เครื่องปรุง เขียนเป็น เครื่องปรุน

เกลือ เขียนเป็น เหลือน

ล้าง เขียนเป็น ล้า

5.1.2 ใช้สระผิด

เห็ดหอม เขียนเป็น เห็ดหม

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 การใช้คำและเรียบเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง ดังประโยคที่ว่า “เอาน้ำอยู่บนเตาไฟให้ร้อน” จากประโยคนี้ ควรเขียนว่า “เอามือใส่น้ำตั้งบนเตาไฟให้ร้อน” จึงจะถูกต้องเพราะจากประโยคนี้ “น้ำ” เป็นคำนามที่ต้องอยู่ในภาชนะจะอยู่ถ้าฟังไม่ได้ ดังนั้นควรมีภาชนะใส่น้ำ และก็จะสอดคล้องกับกริยา “ตั้ง” ซึ่งจากประโยคเดิมใช้กริยา “อยู่” ไม่ถูกต้อง ควรใช้ “ตั้ง” จึงจะถูก

6. การเขียนเล่าเรื่อง “ท่องเที่ยวประเทศไทย”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 ใช้พยางค์ต้นผิด

เคื่อน เขียนเป็น เตือน

6.1.2 ใช้พยางค์หน้าท้ายผิด

หนึ่ง	เขียนเป็น	หนึ่ง
สวยงาม	เขียนเป็น	สวยงาม

6.2 การใช้ประโยค

6.2.1 ขาดคำ จากประโยคว่า “ผมมีประทับใจเมืองไทยมาก” ในที่นี้ขาดส่วนของหน่วยนามคือคำว่า “ความ” นำหน้าคำกริยา ประทับใจ จากประโยคนี้คำกริยาหลักคือคำว่า “มี” ซึ่งคำกริยาหลักเป็นกริยาที่ต้องมีกรรมมารับ ดังนั้นหลังคำกริยาควรเป็นคำนามที่ทำหน้าที่เป็นกรรมในประโยค

6.2.2 “เมืองไทยเป็นเมืองมีลักษณะเอง” จากประโยคนี้ผู้เขียนใช้คำผิดเพราะไม่เข้าใจโครงสร้าง

7. การเขียนแสดงความคิดเห็น “เพื่อน”

7.1 การใช้คำ

7.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

ช นปท	เขียนเป็น	ช นปท
เดิบโต	เขียนเป็น	เดิบโต

7.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

ตลอด	เขียนเป็น	ตลอด
ยืนยาว	เขียนเป็น	ยืนยาน
ความสุข	เขียนเป็น	ความสุข

7.1.3 ใช้สระผิด

แต่งงาน	เขียนเป็น	แต่งงาน
---------	-----------	---------

7.2 การใช้ประโยค

7.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง มีดังนี้คือ “ถ้ามีปัญหาที่แก้ไขยาก เราจะอภิปรายด้วยกัน” เพราะการใช้ “ด้วยกัน” ในประโยคนี้ไม่สละสลวย ควรใช้ “ร่วมกัน” จึงจะถูกต้อง เพราะ อภิปราย หมายถึง พูดยืนยันแสดงความคิดเห็น ซึ่งมักใช้กับคำกริยา ร่วมกัน จึงจะสละสลวย

7.2.2 ใช้คำเกิน

- “เขาเป็นคนนิสัยอารมณ์ดี” จากประโยคนี้ ควรเลือกใช้คำใดคำหนึ่ง เพราะคำว่า “นิสัย” “อารมณ์” มีความหมายไม่เหมือนกัน นิสัย หมายถึง ความประพฤติที่เคยชิน ส่วน อารมณ์ หมายถึง ความคิด ความรู้สึก

- “ความมิตรภาพระหว่างเราใกล้ชิดแน่นแฟ้นมาก” จากประโยคนี้ใช้คำเกิน คือ “ความ” เพราะ “มิตรภาพ” เป็นคำนามอยู่แล้วไม่จำเป็นต้องมี “ความ” เพราะ ความจะอยู่หน้าคำกริยาหรือวิเศษณ์เพื่อให้กริยาหรือวิเศษณ์กลายเป็นคำนาม

8. บันทึกการเดินทาง “ท่องเที่ยวคุณหมิง”

8.1 การใช้คำ

8.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

โอกาส	เขียนเป็น	โอกาส
พิสดาร	เขียนเป็น	พิษดาร

8.1.2 เขียนสระผิดตำแหน่ง

อธยาศัย	เขียนเป็น	อธยาศัย
---------	-----------	---------

8.1.3 สะกดตัวการันต์ผิด

มหัศจรรย์	เขียนเป็น	มหัศจรรย์ค์
-----------	-----------	-------------

8.1.4 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น

หนึ่ง	เขียนเป็น	หนึ่ง
-------	-----------	-------

8.1.5 เขียนวรรณยุกต์เกิน

ป่าหิน	เขียนเป็น	ป่าหั่น
สอง	เขียนเป็น	ส้อง
ลามะ	เขียนเป็น	ลาม้า

8.2 การใช้ประโยค

8.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง ผิดความหมาย ในประโยคที่ว่า “หลังจากกินอาหารพื้นเมืองเสร็จแล้ว ไปทำอาภาศยานคุณหมิง เพื่อลาออกจากคุณหมิง” จากประโยคนี้ใช้คำว่า “ลาออก” ซึ่งไม่ถูกต้อง ลาออกจาก หมายถึง ออกจากงานที่สังกัดอยู่ แต่ ออกจาก หมายถึง ออกจากสถานที่ใด ๆ ซึ่งในที่นี้ควรใช้ ออกจาก จึงจะถูกต้อง

คนที่ 2

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 6 ครั้ง ครั้งละ 15 คำ รวมทั้งสิ้น 90 คำ เขียนได้ถูกต้อง 68 คำ เขียนผิด 21 คำ มีดังนี้
คือ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

กงสุล	เขียนเป็น	กงสุล
ชมพู่	”	ชมภู
บริโภค	”	บริไพศ
ภูมิภาค	”	ภูมิพาก
เศรษฐี	”	เศษถิ
ศัลยแพทย์	”	สัลนยแพศ

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

ความสุข	เขียนเป็น	ความสุข
ตรวจตรา	”	ตรวจตรรา
ประโยชน์	”	ประโยชน์
ทะเลสาบ	”	ทะเลสาป
รชชาติ	”	รคชาติ
สุขภาพ	”	สุภาพ
ภูมิภาค	”	ภูมิพาก
เทพบุตร	”	เทพนุด
เหน็ดเหนื่อย	”	เหน็ญเหนื่อย
ศัลยแพทย์	”	สัลนยแพศ

1.3 สระผิด

เข้มแข็ง	เขียนเป็น	เข้มแข็ง
แข็งแรง	”	เจ็งแรง
ผง	”	โผง
ลำไย	”	ล่ำไย
ตะล่น	”	ตะล่น

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.1 การใช้คำ

2.1.1 พยัญชนะท้ายผิด

รวดเร็ว	เขียนเป็น	รวดเร็ว
---------	-----------	---------

2.1.2 เขียนตกหล่น

อาคเนย์	เขียนเป็น	อาคเน
เศรษฐกิจ	เขียนเป็น	เศรษฐกิจ
2.1.3 เขียนตัวการันต์เกิน		
ประวัติ	เขียนเป็น	ประวัติ

3. เรื่องซ้ำกัน

3.1 การใช้คำ

3.1.1 พยัญชนะควบกล้ำผิด		
เปลี่ยน	เขียนเป็น	เปลี่ยน
3.1.2 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น		
เข้า	เขียนเป็น	เขา
3.1.3 เขียนสระเกิน		
บริการ	เขียนเป็น	บิรการ

3.2 การใช้ประโยค

3.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “กระเป๋าสตางค์รับยื่นขึ้นตกทนายปราศรัยและเรียกผู้อื่นให้ที่นั่ง” ประโยคนี้ใช้ “กระเป๋าสตางค์” สื่อความได้แต่ในการเขียนควรใช้ “พนักงานเก็บค่าโดยสารหญิง” จึงจะถูกต้อง อีกทั้งยังใช้คำฟุ่มเฟือยและผิดความหมายในประโยค จากคำว่า “ตกทนายปราศรัย” ในที่นี้ควรใช้คำว่า “ตกทนาย” และจากประโยคข้างต้นมีการเรียงคำในประโยคในตอนท้ายค่อนข้างกำกวม ตรงที่ว่า “.....และเรียกผู้อื่นให้ที่นั่ง” จากวลีนี้เมื่ออ่านแล้วค่อนข้างกำกวม ซึ่งจริงๆแล้วในความหมายของวลีนี้คือ “เชิญให้ผู้โดยสารนั่ง”

3.2.2 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคที่ว่า “กระเป๋านี้มีที่ทำการบริการเลวมากแต่ก่อน” ควรเปลี่ยนคำว่า “เลว” เป็น “ไม่ดี” จึงจะถูกต้อง

4. เรียงความตามหัวข้อกำหนดเอง “บ้านเกิดของฉัน”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 พยัญชนะต้นผิด		
คนดูรี	เขียนเป็น	คนดูรี
4.1.2 พยัญชนะควบกล้ำผิด		
คุ้มกรรอง	เขียนเป็น	คุ้มกรรอง
4.1.3 พยัญชนะท้ายผิด		

	เหมือน	เขียนเป็น	เหมือน
	กรอบ	เขียนเป็น	กรอบ
4.1.4	สระผิด		
	รัฐบาล	เขียนเป็น	รัฐบาล
4.1.5	เขียนสระเกิน		
	อิสรภาพ	เขียนเป็น	อิสรภาพ
	อนุญาต	เขียนเป็น	อนุญาต

4.2 การใช้ประโยค

4.2.1 ขาดคำ ขาดความ จากประโยคที่ว่า “ทุกแห่งต่างก็มีลักษณะของตัวเอง” จากประโยคนี้ควรเขียนว่า “ทุกแห่งต่างก็มีลักษณะเฉพาะเป็นของตัวเอง” จึงจะต้อง

4.2.2 ใช้คำเกินความจำเป็น จากประโยคที่ว่า “ภูเขาหิมะมังกรหยกนี้ตั้งอยู่ในภาคใต้ที่สุดของซีกโลกเหนือ”

4.2.3 ขาดคำเชื่อม จากประโยคที่ว่า “สำหรับคนตรีโบราณน่าซี ยังมีลือกันอย่างดีงามอยู่ก็น่าฟังเช่นกัน” ขาดคำเชื่อม “ซึ่ง” ดังนั้นจึงเขียนว่า “สำหรับคนตรีโบราณน่าซี ยังมีลือกันอย่างดีงามอยู่ซึ่งก็น่าฟังเช่นกัน” จึงจะต้อง

5.การเขียนอธิบาย การทำอาหาร

5.1 การใช้คำ

5.1.1	พยัญชนะท้ายผิด		
	ลับ	เขียนเป็น	ลับ
5.1.2	สระผิด		
	กุษ่าย	เขียนเป็น	กุษัย

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 ใช้คำเกินความจำเป็น จากกลุ่มคำของชื่ออาหารคือ “การทำของเกี้ยว”

5.2.2 ใช้คำเกินความจำเป็น และใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคที่ว่า “ต้ปกุษัยและเนื้อหมูให้รายละเอียดแล้วก็ปะปนกัน” จากประโยคนี้ควรเขียนว่า “ต้ปกุษัยและเนื้อหมูให้รายละเอียดแล้วผสมให้เข้ากัน”

5.2.3 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคที่ว่า “ใส่การขัดเข้าไปในเปลือกเกี้ยวแล้วก็ล่อมติดแน่น ๆ” จากประโยคนี้ถึงแม้ว่าจะสื่อความได้ แต่ในการใช้คำไม่ถูกต้อง เปลือกเกี้ยว ควรใช้ “แผ่นแป้งเกี้ยว” จะดีกว่า ล่อมติดแน่น ๆ ควรเขียนว่า “แล้วห่อใส่ให้แน่น” เพราะ เปลือก หมายถึง

ส่วนที่หุ้มนอกคันไม้ ผลไม้หรือสัตว์ต่าง ๆ ในที่นี้ “เกี้ยว” เป็นอาหารชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งสาลีเป็นแผ่นห่อหมูสับ ดังนั้นจึงใช้คำว่า “เปลือก” กับเกี้ยวไม่ได้

6. การเขียนเล่าเรื่อง “นกนางนวล”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 พยัญชนะต้นผิด

ซาตาเปา	เขียนเป็น	ซาตาเบา
---------	-----------	---------

6.1.2 พยัญชนะท้ายผิด

นกนางนวล	เขียนเป็น	นกนางนวง
----------	-----------	----------

แดง	เขียนเป็น	แดน
-----	-----------	-----

6.1.3 เขียนตำแหน่งสระผิด

ฝั่ง	เขียนเป็น	ฝั่ง
------	-----------	------

6.1.4 เขียนสระตกหล่น

ทุกวัน	เขียนเป็น	ทกวัน
--------	-----------	-------

6.1.5 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น

ทุ่งหญ้า	เขียนเป็น	ทุ่งหญ้า
----------	-----------	----------

6.2 การใช้ประโยค

6.2.1 เรียงคำผิดลำดับและหน้าที่ จากประโยคที่ว่า “พวกเขาให้อาหาร” จากประโยคนี้อาหาร เป็นกรรมตรงต้องนำมาไว้ข้างหน้ากรรมรองคือ นก ทั้งนี้เพราะตำแหน่งของกรรมรองกับกรรมตรงในประโยคภาษาจีนต่างกันภาษาไทย ดังนั้นเมื่อเขียนประโยคนี้ใหม่ควรเขียนว่า “พวกเขาให้อาหารแก่นก” จึงจะถูกต้อง

7. การเขียนแสดงความคิดเห็น “สังคมเมืองกับชนบท”

7.1 การใช้คำ

7.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

ชนบท	เขียนเป็น	ชนปท
------	-----------	------

7.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

ชีวิต	เขียนเป็น	ชีวิตุ
-------	-----------	--------

โอกาส	เขียนเป็น	โอกาศ
-------	-----------	-------

7.2 การใช้ประโยค

7.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง ในประโยคที่ว่า “ทุกปีพอขึ้นฤดูหนาวแล้ว มันก็จะบินที่ซู้หูในคุณหมิง” จะเห็นว่าใช้คำว่า “ขึ้น” ในประโยคนี้ไม่ถูกต้อง เพราะความหมายของ “ขึ้น” หมายถึง เกิด มี อยู่ในสังกัด ควรใช้ “ถึง” จะดีกว่า เพราะจากประโยคนี้ควรใช้คำบุรพบทมากกว่า คำกริยานำหน้า “ฤดูหนาว” ซึ่ง “ถึง” ก็เป็นคำบุรพบท หมายถึง ถึง, กระทั่ง, ยัง, จนกระทั่ง และควรเพิ่มคำว่า “มา” หลังกริยา “บิน” จะทำให้ใจความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

8. บันทึกการเดินทาง “พาไปเที่ยวภาคตะวันตกเฉียงเหนือของมณฑลยูนนาน” (จังหวัดลี่เจียง)

8.1 การใช้คำ

8.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

โลก	เขียนเป็น	โรค
-----	-----------	-----

8.1.2 ใช้สระผิด

ระลึก	เขียนเป็น	ระลึก
-------	-----------	-------

8.1.3 เขียนสระผิดตำแหน่ง

อริยาศัย	เขียนเป็น	อริยาศัย
----------	-----------	----------

8.1.5 สะกดคำผิด เปลี่ยนไปจากคำเดิม

ญี่ปุ่น	เขียนเป็น	ญี่ปุ่น
---------	-----------	---------

8.2 การใช้ประโยค

8.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง มีดังนี้คือ

- “ความงามของอำเภอลี่เจียงที่ตั้งอยู่ภาคตะวันตกเฉียงเหนือของมณฑลยูนนานได้ประทับใจ” คำว่า “ได้” ควรใช้ “น่า” จะถูกต้องกว่า เพราะถ้าใช้ “ได้” ประโยคนี้ต้องมีส่วนขยายมากกว่านี้ อย่างเช่น ความงามของดอกไม้ได้ประทับใจแก่นักท่องเที่ยวที่มีดู เป็นต้น แต่ประโยคนี้ไม่มีส่วนขยาย ดังนั้นจึงควนใช้ “น่า” อยู่หน้า “ประทับใจ” เพื่อแสดงความรู้สึก

- “นักท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็นชาวจีนหรือชาวต่างชาติส่วนไม่น้อยกลับมาเที่ยวอีกสองสามครั้งแล้ว” จากประโยคนี้ “ส่วนไม่น้อย” ควรใช้ “ส่วนมาก” จะดีกว่า

- “โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ชาวยุโรปและชาวญี่ปุ่นมาเที่ยวแล้ว บางคนจะตั้งบ้านตั้งเรือนอยู่ที่นี้” จากคำที่ขีดเส้นใต้นี้ ควรใช้ “ก็จะสร้างบ้านสร้างเรือน” แทน จะสะดวกกว่า

8.2.2 ขาดคำเชื่อมความ จากประโยคว่า “นักท่องเที่ยวที่ได้มีโอกาสไปพบเห็นด้วยตัวเอง” ควรมีคำบุรพบทเชื่อมคือคำว่า “ด้วย” นำหน้า “ตัวเอง” เพื่อเป็นการบ่งบอกว่านามนั้นเป็นสิ่งที่กระทำ จากประโยคนี้จึงเขียนได้ว่า “นักท่องเที่ยวที่ได้มีโอกาสไปพบเห็นด้วยตัวเอง”

คันที่ 3

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 7 ครั้ง ครั้งละ 15 คำ รวมทั้งสิ้น 105 คำ เขียนได้ถูกต้อง 84 คำ เขียนผิด 20 คำ มีดังนี้
คือ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

ภูมิภาค	เขียนเป็น	พุมิพาค
เศรษฐี	เขียนเป็น	เขตดี
บริโกล	”	บริโพก
กตตุล	”	กงตุล
อุณหภูมิ	”	อุณหพุมิ

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

ตรวจตรา	เขียนเป็น	ตรวจตรา
บริโกล	”	บริโพก
ประโยชน์	”	ประโยชน์
ทะเลสาบ	”	ทะเลสาป
พยาบาล	”	พยาบาน
รสชาติ	”	รตชาด
เศรษฐี	”	เขตดี
ศัลยแพทย์	”	สันลยแพทย์

1.3 สระผิด

ร้องไห้	เขียนเป็น	ร้องไห้
เหลวไหล	”	เหลวไหล
หลงไหล	”	หลงไหล

1.4 เขียนเพิ่ม

1.4.1 เขียนพยัญชนะเพิ่ม

เคอะเจิน	เขียนเป็น	เคื้อะเจือน
ศัลยแพทย์	”	สันลยแพคย์
อาชญากร	”	อาคชญากร

1.4.2 เขียนสระเพิ่ม

สะควกสabay	เขียนเป็น	สะควกสะบาย
------------	-----------	------------

1.4.3 เขียนวรรณยุกต์เพิ่ม

เคอะเงิน เขียนเป็น เคื่อะเงิน

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.1 การใช้คำ

2.1.1 เขียนตกหล่น

อิทธิพล เขียนเป็น อิทธิพล
หมั่น “ หมั่น

2.2 การใช้ประโยค

2.2.1 ขาดคำ ในประโยคว่า “ประเทศจีนมีประวัติศาสตร์ประมาณห้าพันกว่าปี นับว่าเป็นยาวนาน” จากประโยคนี้นี้มีการขาดคำนามหลังกริยา “เป็น” และควรใช้คำสรรพนาม “อัน” แทนนาม คือ “เวลา” นำหน้า “ยาวนาน” ดังนั้นควรเขียนว่า “ประเทศจีนมีประวัติศาสตร์ประมาณห้าพันกว่าปี นับว่าเป็นเวลาอันยาวนาน” จึงจะถูกต้อง

3. เรื่องจำขึ้น

3.1 การใช้คำ

3.1.1 เขียนวรรณยุกต์เกิน

โซเฟอร์ เขียนเป็น โซเฟอร์

3.1.2 เขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

แท็กซี่ เขียนเป็น taxi
ที่จอดรถ “ park

3.2 การใช้ประโยค

3.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “ตัวเองต้องถือโอกาสนี้ ก็วิ่งไปสู่ชายคนนี้” ควรใช้คำว่า “หา” แทน “สู่” เพราะ สู่ เป็นคำบุพบทบ่งบอกสถานที่ แต่ ชายคนนี้เป็นคำนาม ดังนั้นควรใช้คำกริยาแทน สู่ จึงจะถูกต้อง

4. เรียงความตามหัวข้อที่ผู้เขียนกำหนดเอง “ผู้หญิงในสมัยโบราณกับผู้หญิงในปัจจุบัน”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ใช้สระผิด

ยาว เขียนเป็น เยาว

4.1.2 เขียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษแทนภาษาไทย คือคำว่า survey (การสำรวจ)

4.2 การใช้ประโยค

4.2.1 ขาดคำเชื่อม ทำให้ไม่ได้ใจความ จากประโยคว่า “ในปัจจุบัน ฐานะของผู้หญิงเปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อมเปลี่ยน” น่าจะมีคำสรรพนาม “ที่” นำหน้านามเพื่อให้ได้ใจความมากขึ้น ดังนั้นควรเขียนว่า “ในปัจจุบันฐานะของผู้หญิงเปลี่ยนไปตามสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง”

4.2.2 ใช้คำไม่ถูกต้อง ในประโยคว่า “ตอนนี้มี survey แสดงออกมาว่า ภายในครอบครัว คุณแม่เป็นใหญ่” จากประโยคนี้นักบวชพร่องที่พบคือ นอกจากจะใช้คำภาษาอังกฤษเขียนแล้วยังใช้คำไม่ถูกต้อง ในคำว่า “แสดงออก” จากประโยคนี้นักบวช “มีการสำรวจออกมาว่า” จึงจะถูกต้อง

5. การเขียนอธิบาย การทำอาหาร

5.1 การใช้คำ

5.1.1 ใช้สระผิด

เสฉวน	เขียนเป็น	เสฉาน
-------	-----------	-------

5.1.2 สะกดคำผิด

ขึ้นฉ่าย	เขียนเป็น	ขึ้นไฉ่
----------	-----------	---------

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง

- “อาหารที่มณฑลยูนนานได้รับอิทธิพลจากมณฑลเสฉวนเป็นอย่างมาก เน้นรสชาติเผ็ดและรสชาติ” จากประโยคนี้นักบวชเข้าใจว่า รสชาติ คงจะหมายถึง รสชาติ ดังนั้นควรใช้รสชาติดังนี้จะถูกต้อง ทั้งนี้เพราะผู้เขียนไม่สามารถเลือกใช้คำที่ถูกต้อง จึงนำคำที่รู้ความหมายมาใช้แทน

- “ผัดพริกแห้งก่อน แล้วก็ใส่แฉ่นเนื้อผัดให้เข้ากันจนดิบ ๆ ตุก ๆ แล้วก็พรมน้ำร้อนลง” จากประโยคนี้นักบวช ๆ ตุก ๆ เป็นการใช้คำสลับกัน ภาษาไทยเราใช้ ตุก ๆ คืบ ๆ และควรใช้ “เติมน้ำร้อน” แทน “พรมน้ำร้อน” เพราะ พรม หมายถึง เอน้ำไปรอบๆ ให้กระจายโดยใช้มือ แต่ที่นี่เป็นการต้ม ควรใช้กริยา “ต้ม” จึงจะถูกต้อง ในประโยคนี้นักบวชไม่ได้เติมน้ำร้อน จากการสื่อความ

5.2.2 ใช้คำเชื่อมผิด ก็ควรใช้ “และ” แทน “กับ” จากประโยคที่ว่า “สุดท้ายสัปดาห์น้ำมันร้อนลงในจานเป็นจำนวนมาก พร้อม ๆ กับใส่พริกไทย เกลือกับผงชูรส” เพราะ กับ เป็นคำสันธานที่เชื่อมระหว่างสิ่ง 2 สิ่ง แต่ในประโยคนี้นักบวชกล่าวถึงสิ่งหนึ่งมาก่อนคือ พริกไทย ดังนั้น ควรใช้คำสันธาน และ เชื่อมในสิ่ง 2 และ 3 เพื่อให้จบประโยคจึงจะถูกต้อง ดังประโยคที่ว่า “สุดท้ายสัปดาห์น้ำมันร้อนลงในจานเป็นจำนวนมาก พร้อม ๆ กับใส่พริกไทย เกลือและผงชูรส” จึงจะถูกต้อง

5.2.3 ใช้คำเกิน และขาดคำ จากประโยคที่ว่า “หลังจากการกิน รู้สึกร้อนมาก” ตัดคำว่า “การ” ออก แล้วเพิ่ม “ที่” นำหน้ากริยาเพื่อบอกสภาพ เพิ่มคำว่า “แล้ว” หลังกริยา “กิน” และเพิ่มคำว่า “จะ” นำหน้า “รู้สึกร้อนมาก” ดังนั้นประโยคที่ถูกต้องคือ “หลังจากที่กินแล้วจะรู้สึกร้อนมาก”

6. การเขียนถ้อยเรื่อง “อาจารย์ไทยของเรา”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

แดง	เขียนเป็น	แดง
-----	-----------	-----

6.1.2 ใช้สระผิด

ต้นเต้น	เขียนเป็น	ต้นเต้น
สนุกสนาน	”	สนุกสนัน

6.2 การใช้ประโยค

6.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคที่ว่า “อาจารย์ไทยที่แรกคือ อาจารย์แดง” ควรใช้คำลักษณนาม “คน” แทน “ที่” เพราะ ที่ ใช้ในบริบทนี้ไม่ได้ ถึงแม้ว่าจะเป็นกริยาบอกลำดับที่ แต่ควรใช้ “คน” นำหน้า “แรก” จะถูกต้องกว่า

6.2.2 ขาดส่วนของคำ จากประโยคที่ว่า “พวกเราจะคิดถึงอาจารย์ตลอดไป” ในที่นี้ขาดคำว่า “ถึง” หลังคำว่า “คิด” เพราะความหมายของประโยคนี้คือ คิดถึง ไม่ใช่ คิด จากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2525, หน้า 186) ได้กล่าวว่า คิดถึง หมายถึง นึกถึง, นึกถึงด้วยใจผูกพัน ส่วนคำว่า คิด หมายถึง ทำให้ปรากฏเป็นรูปหรือประกอบให้เป็นรูปหรือเป็นเรื่องขึ้นในใจ

8. บันทึกการเดินทาง “ท่องเที่ยวจิวโจวโกว”

8.1 การใช้คำ

8.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

ทึเบต	เขียนเป็น	ทิเบต
-------	-----------	-------

8.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

กร๊ป	เขียนเป็น	กร๊ป
บุฟเฟต์	”	บุฟเฟต์

8.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

หน้ากาถ	เขียนเป็น	หน้ากาศ
---------	-----------	---------

8.2 การใช้ประโยค

8.2.1 ขาดคำ ในประโยคที่ว่า “รับประทานอาหารตุ๋นยาที่ภัตตาคารจีนดู” เพิ่มคำว่า “จีน” หลัง “ยา” เป็น “รับประทานอาหารตุ๋นยาจีนที่ภัตตาคารจีนดู”

8.2.2 ขาดคำเชื่อมความในเรื่องของการลำดับเวลา เหตุการณ์ ดังประโยคต่อไปนี้

- “รับประทานอาหารตุ๋นยาที่ภัตตาคารจีนดู 1 ทุ่มชมโชว์เปลี่ยนหน้ากาสมะประมาณสองชั่วโมง” ควรจะมีคำเชื่อม “หลังจากนั้น , จากนั้น” ซึ่งเขียนใหม่ได้ว่า “รับประทานอาหารตุ๋นยาที่ภัตตาคารจีนดู 1 ทุ่ม หลังจากนั้นชมโชว์เปลี่ยนหน้ากาสมะประมาณสองชั่วโมง”

= “กลับโรงแรมรับประทานอาหารเช้าที่โรงแรม 2 ทุ่มชมการแสดงของชนชาติทิเบต” เช่นเดียวกับตัวอย่างประโยคที่ 1 คือ ควรจะมีคำเชื่อม “หลังจากนั้น , จากนั้น” ซึ่งเขียนใหม่ได้ว่า “กลับโรงแรมรับประทานอาหารเช้าที่โรงแรม 2 ทุ่ม หลังจากนั้นชมการแสดงของชนชาติทิเบต”

ตอนที่ 4

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 7 ครั้ง รวมทั้งสิ้น 105 คำ เขียนได้ถูกต้อง 85 คำ เขียนผิด 21 คำ ดังนี้คือ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

บริโกค	เขียนเป็น	บริโพก
ผลไม้	”	พลไม้
เศรษฐี	”	เศษถี
กรรไกร	”	กั้นไกร
กุหลาบ	”	กุลาบ
สันลยแพทย์	”	สันลยแพทย์
อาชญากร	”	อาชยากอน

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

บริโกค	เขียนเป็น	บริโพก
ประโยชน์	”	ประโยชน์
ทะเลสาบ	”	ทะเลสาป
รสชาติ	”	รคชาค
อุณหภูมิต	”	อุณหภูมิต
อากาศ	”	อากาศ

กงสุล	”	กงสุณ
อาชญากร	”	อาชยากอน

1.3 สระผิ

ชมพู่	เขียนเป็น	ชมพู่
นั้น	”	น่าน
นั้น	”	น้าน
ร้องไห้	”	ร้องไห้
ลำไย	”	ลำไย

1.4 เขียนตกหรือเพิ่ม

เสมือน	เขียนเป็น	สเสมือน
--------	-----------	---------

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.1 การใช้คำ

2.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิ

วัฒนธรรม	เขียนเป็น	พัฒนธรรม
สติปัญญา	”	สติปัญญา
มรดก	”	มรดก

2.1.2 ใช้สระผิ

ก้าวหน้า	เขียนเป็น	ก้าวหน้า
----------	-----------	----------

2.1.3 เขียนตกหล่น

ประวัติ	เขียนเป็น	ประวัติ
---------	-----------	---------

2.1.4 เขียนเกิน

ทรัพยากร	เขียนเป็น	ทรัพยากรย์
----------	-----------	------------

2.2 การใช้ประโยค

2.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง ขาดคำ ใช้คำเชื่อมผิ คือ “สติปัญญากับขยันขันแข็งซึ่งได้ไว้อารยธรรมกับมรดกทางวัฒนธรรมที่ล้ำค่า” ควรใช้คำกริยา “เป็น” แทน “ซึ่งได้ไว้” อีกทั้งยัง ขาดส่วนของหน่วยคำนาม คือคำว่า “ความ” นำหน้า ขยันขันแข็ง ซึ่งเป็นคำกริยาเพื่อทำให้เป็นคำนาม และเพิ่มคำที่ทำให้มีความหมายที่สละสลวยมากกว่า ดังนั้นจึงเขียนได้ว่า “สติปัญญาและความขยันขันแข็งเป็นอารยธรรมและมรดกทางวัฒนธรรมที่ล้ำค่า”

3. เรื่องซ้ำชั้น

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

สีคำ	เขียนเป็น	สีคำ
------	-----------	------

3.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

ซ่อน	เขียนเป็น	ซ่อน
------	-----------	------

3.2 การใช้ประโยค

3.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “ในไนคลับไม่มีคนผิวดำเป็นคนฝรั่งสีขาวหมดเลย” คำว่า “ฝรั่งสีขาว” ผู้เขียนเลือกใช้คำไม่ถูกต้อง ควรใช้คำว่า “ผิวขาว” จึงจะถูกต้อง ดังประโยคว่า “ในไนท์คลับไม่มีคนผิวดำมีแต่คนฝรั่งผิวขาวหมดเลย”

3.2.2 บทขยายกริยาผิด “เขาวิ่งถึงทุกแห่ง แต่ทุกแห่งก็มีตำรวจอยากจะจับเขา” จากประโยคนี้อควรใช้คำว่า “ไป” แทน “ถึง” จึงจะถูกต้อง

4. เรียงความตามหัวข้อที่กำหนดเอง “สุนทิมิ่ง”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

ตอกไม้	เขียนเป็น	ตอกไม้
--------	-----------	--------

4.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

อุณหภูมิจ	เขียนเป็น	อุณหภูมิจ
-----------	-----------	-----------

4.1.3 เขียนตกหล่น

กรกฎาคม	เขียนเป็น	กรกฎาคม
---------	-----------	---------

5. การเขียนอธิบาย การทำอาหาร

5.1 การใช้คำ

5.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

ถึง	เขียนเป็น	ถึง
กรับ	”	กรับ

5.1.2 ใช้สระผิด

ชั่วโมง	เขียนเป็น	ชั่วมอง
---------	-----------	---------

5.1.3 ใช้วรรณยุกต์ผิด

ชีอิ้ว เขียนเป็น ชีอิ้ว

5.1.4 เขียนสระตกหล่น

วิธี เขียนเป็น วิธี

5.1.5 เขียนวรรณยุกต์เกิน

ฝ่า เขียนเป็น ฝ่า

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง คือ ใช้คำสลับกัน “ใส่พริกน้ำกับชีอิ้วในเนื้อปลา” ควรใช้ “น้ำพริก” จึงจะถูกต้อง

5.2.2 ใช้คำบุพบทผิด ในประโยคที่ว่า “เปิดฝาใส่ผักชีโรยในเนื้อปลาแต่งหน้า” จากประโยคนี้ควรใช้ “บน” จึงจะถูกต้อง เพราะ ใส่ผักชีที่บนเนื้อปลา ไม่ใช่ใส่ในเนื้อปลา

6. การเขียนเล่าเรื่อง “ประเพณีการแต่งงานของชาวโมโซ”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

แดง เขียนเป็น แदन

6.1.2 เขียนพยัญชนะท้ายตกหล่น

แต่งงาน เขียนเป็น แต่งงาน

6.1.3 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น

อย่างนี้ เขียนเป็น อย่างนี้

6.1.4 เขียนสะกดคำผิด เปลี่ยนไปจากคำเดิม

ภรรยา เขียนเป็น ภาลาชา

6.2 การใช้ประโยค

6.2 ขาดส่วนกริยาของประโยค จากประโยคว่า “ครอบครัวของหญิงสาวโมโซ มักจะเป็นครอบครัวขนาดใหญ่ซึ่งมักจะลูกและญาติพี่น้องประมาณ 30 กว่าคน” จากประโยคนี้จะเห็นว่าขาดคำกริยา “มี” หลัง “มักจะ” ซึ่งเป็นกริยาช่วย ดังนั้นจึงเขียนใหม่ได้ว่า “ครอบครัวของหญิงสาวโมโซมักจะเป็นครอบครัวขนาดใหญ่ซึ่งมักจะมีลูกและญาติพี่น้องประมาณ 30 กว่าคน” จึงจะถูกต้อง

7. การเขียนแสดงความคิดเห็น “อาจารย์ไทย”

7.1 การใช้คำ

7.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

มากมาย	เขียนเป็น	มากหมาย
เขื่องไ้	เขียนเป็น	เลื่องไ้

7.1.2 ใช้สระผิด

นักศึกษา	เขียนเป็น	นักศีกษา
เทอม	เขียนเป็น	เทิม

7.1.3 เขียนวรรณยุกต์ตก

เพื่อน	เขียนเป็น	เพื่อน
มัน	เขียนเป็น	มัน

7.2 การใช้ประโยค

7.2.1 เรียงคำหรือข้อความผิดลำดับ “อาจารย์ยังสอนเราสิ่งที่สนุก” จากประโยคนี้ มีการนำกรรมรองมาไว้หลังกริยา ซึ่งในประโยคภาษาไทยต้องวางกรรมตรงไว้หลังกริยาและตามด้วยกรรมรองโดยมีคำบุพบทช่วยเสริม ดังนั้นจึงเขียนได้ว่า “อาจารย์ยังสอนสิ่งที่สนุกแก่เรา” จึงจะถูกต้อง

7.2.2 ใช้ภาษาพูดในการเขียน และขาดส่วนกริยาในประโยค จากประโยคว่า “เรื่องที่บ้านหนูเยอะ” ควรใช้คำว่า “มากมาย” แทน “เยอะ” เพราะ “เยอะ” เป็นภาษาพูดไม่ควรใช้ในภาษาเขียน และในส่วนของคำกริยาควรเพิ่ม คำกริยา “มี” จึงเขียนได้ว่า “เรื่องที่บ้านหนูมีมากมาย”

8. บันทึกการเดินทาง “AMAZING มาเที่ยวที่ยูเอชเอ ”

8.1 การใช้คำ

8.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

โบราณ	เขียนเป็น	โบราณ
ดนตรี	เขียนเป็น	ดนตรี
ป้าย	เขียนเป็น	ป้าย
รายละเอียด	เขียนเป็น	รายละเอียด

8.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

ท้องถิ่น	เขียนเป็น	ท้องถิ่น
----------	-----------	----------

8.1.3 เขียนตกหล่น (สระ,วรรณยุกต์,ตัวสะกดการันต์)

ชื่อของ	เขียนเป็น	ชื่อของ
เครื่องบิน	เขียนเป็น	เครื่องบิน
ทิวทัศน์	เขียนเป็น	ทิวทัศน์

8.2 การใช้ประโยค

8.2.1 ขาดส่วนของคำ จากประโยคว่า “ความงามและทรัพยากรอุดมสมบูรณ์ของมณฑลยูนนานเป็นที่ประทับใจแก่นักท่องเที่ยวที่ได้มีโอกาสไปยูนนานตนเอง” ควรเติมคำว่า “ด้วย” นำหน้า “ตนเอง” ประโยคจะมีความสละสลวยขึ้น

8.2.2 ขาดคำ “เหล่านี้ล้วนเป็นจุดหมายทางที่ Amazing จะพาคุณไปเยือน” จากประโยคนี้นี้ขาดคำว่า “ปลายทาง” เพราะในภาษาไทยไม่ใช่คำว่า “จุดหมายทาง” แต่จะใช้ “จุดหมายปลายทาง” ซึ่ง นรวรรณ พันธุเมธา (2544, หน้า 80) ได้ให้ความหมายของ จุดหมายปลายทาง คือ จุดที่ตั้งใจจะให้บรรลุถึง ซึ่งใช้กับประโยคนี้นี้จะมีความชัดเจนและสละสลวยกว่า

8.2.3 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “ตอนคำชื่อของอิสระ และพักผ่อนตามอัธยาศัย” คำว่า “อิสระ” หมายถึง เป็นใหญ่, ปกครองตนเอง , เป็นไทแก่ตัว ซึ่งใช้ในความหมายของประโยคนี้นี้ไม่ได้ ควรใช้คำว่า “ตามใจชอบ” แทนจึงจะถูกต้อง คือ “ตอนคำชื่อของและพักผ่อนตามอัธยาศัย”

ตอนที่ 5

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 7 ครั้ง รวมทั้งสิ้น 105 คำ เขียนได้ถูกต้อง 85 คำ เขียนผิด 21 คำ ดังนี้

1.1 พยัญชนะต้นผิด

ผลไม้	เขียนเป็น	ผลไม้
ฝึกฝน		ฝึกฝน
พักผ่อน		พักผ่อน
ชมพู		ชมพู
กงสุล		กงสุล
บริโภค		บริโภค
ภูมิภาค		ภูมิภาค
เทพธิดา		เทพธิดา
ศัลยแพทย์		ศัลยกรรมแพทย์

อาชญากร		อาชยากรอน
1.2 พยัญชนะท้ายผิด		
บริโกฏ	เขียนเป็น	บริโพฏ
ประโยชน์		ประโยชน์
พยาบาล		พยาบาน
รชชาติ		รชชาด
สุขภาพ		สุขภาพ
อาชญากร		อาชยากรอน

1.3 สระผิด

ร้องไห้	เขียนเป็น	ร้องไห้
ลำไย		ลำไย
หลงไหล		หลงไหล
เหลวไหล		เหลวไหล
เคอะเขิน		คึกเขิน

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.1 การใช้คำ

2.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

โบราณ	เขียนเป็น	โบราณ
ชาย	เขียนเป็น	ชาย
มรดก	เขียนเป็น	มรดก

2.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

ชื่อ	เขียนเป็น	ชื่
ดินแดน	เขียนเป็น	ดินแดน
กำแพง	เขียนเป็น	กำแพง
พึ่งเพย	เขียนเป็น	พำเพย

2.1.4 เขียนวรรณยุกต์เกิน นานๆ เขียนเป็น นานๆ

2.2 การใช้ประโยค

2.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง “ประชาชนจีนชนชาติต่าง ๆ ของ 56 ชนชาติ เกาะอยู่และ
ค่อย ๆ แพร่พันธุ์ขึ้น” จากประโยคนี้ใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง เกาะอยู่และค่อย ๆ แพร่พันธุ์ขึ้น เป็น

กริยาอาการของสัตว์ซึ่งไม่ใช่กริยาอาการของคน ดังนั้นจึงใช้ในประโยคนี้ไม่ได้ ที่ถูกต้องควรเขียนว่า “ประชาชนจีนชนชาติต่าง ๆ ของ 56 ชนชาติอาศัยอยู่”

3. เรื่องซ้ำซ้อน

3.2 การใช้ประโยค

3.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “พ่อกับ 5 – 3 เท่าอะไร” ที่ไม่ถูกต้องคือการใช้คำถาม “อะไร” ควรถามว่า “เท่าไร” เพราะเป็นการถามจำนวนควรใช้คำถาม เท่าไร และที่สำคัญ ควรจะมี คำนาม “เท่ากับ” ประกอบอยู่ด้วยเพื่อความชัดเจน จากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2525, หน้า 405) ได้กล่าวไว้ว่า เท่ากับ หมายถึง ชื่อเครื่องหมายอย่างนี้ “ = ” หมายความว่า มีค่าเสมอกัน , คือ ซึ่งในความหมายของประโยคนี้หมายถึง คือ ดังนั้นที่ถูกต้องควรเขียนว่า “พ่อกับ 5 – 3 เท่ากับเท่าไร”

4. เรียงความตามหัวข้อที่ผู้เขียนกำหนดเอง “การร้องของสัตว์”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

ธรรมดา	เขียนเป็น	ธรรมดา
เห่า	เขียนเป็น	เห่า

4.1.2 ใช้สระผิด

แปลก	เขียนเป็น	ปลีก
ตรงกันข้าม	เขียนเป็น	โตรงกันข้าม
แต่งงาน	เขียนเป็น	แต่งงาน

4.2 การใช้ประโยค

4.2.1 ขาดคำ ในที่นี้คือขาดคำกริยา “มี” ในประโยคว่า “ถ้าเขายังไม่แฟน” เพราะประโยคนี้จะไม่เป็นประโยคเพราะไม่มีคำกริยาในประโยค และที่สำคัญคำปฏิเสธ “ไม่” จะนำหน้าคำนามไม่ได้ ที่ถูกต้องควรเขียนว่า “ถ้าเขายังไม่มีแฟน”

4.2.3 ใช้เครื่องหมายไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “ถ้าเขามีลูกจะหมายถึงว่าลูกจะได้รับความสำเร็จในด้านไหน ๆ และ ๆ” ๆ และ ๆ ไม่มีใช้ในภาษาไทย ที่ถูกต้องควรเขียนว่า ฯลฯ คือ เครื่องหมายปลายทศนิยม ใช้เขียนไว้ข้างหลังข้อความที่จะมีต่อไปอีกมากมายแต่นำมาแสดงไว้พอเป็นตัวอย่างหรือข้อสังเกต เช่น ในสวนสัตว์มีสัตว์ต่าง ๆ เช่น นก หนู หมู เป็ด ฯลฯ

5. การเขียนอธิบาย การทำอาหาร

5.1 การใช้คำ

5.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า เท้าหฺร เขียนเป็น เท้าหฺล

5.1.2 ใช้พยัญชนะควบกล้ำผิด ในคำว่า เกลือ เขียนเป็น กรือ

5.1.3 เขียนพยัญชนะตกหล่น

นิด <u>หฺน</u> อย	เขียนเป็น	นิน <u>หฺน</u> อย
เครื่อง	เขียนเป็น	เครื่ <u>ง</u>

5.1.4 เขียนเปลี่ยนเป็นคำใหม่ คือคำว่า หม้อ เขียนเป็น มอด

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 “ใช้มีดปิ้งต่อให้ถูกมันฝรั่งเป็นเส้นมันฝรั่ง” จากประโยคนี้ ใช้มีดปิ้งต่อให้ถูกมันฝรั่ง ควรเขียนว่า ใช้มีดหั่นมันฝรั่ง จะถูกต้องกว่า ไม่จำเป็นต้องเขียนยาว ส่วน มันฝรั่ง ก็ตัดออกเพราะเป็นคำเกิน ดังนั้นเมื่อเขียนประโยคนี้ใหม่จึงควรเขียนว่า “ใช้มีดหั่นมันฝรั่งเป็นเส้น” จึงจะถูกต้อง

5.2.2 ประโยคซ้ำ คือ “ล้างมันฝรั่งให้สะอาด ให้ผิวมันฝรั่งไปหมด” จากประโยคนี้ ล้างมันฝรั่งให้สะอาดก็สื่อความได้แล้ว ไม่จำเป็นต้องเขียนขยายความอีก ซึ่งในความหมายของวลีที่ขีดเส้นใต้ก็มีความหมายเหมือนกันคือ ต้องล้างให้สะอาดนั่นเอง

5.2.3 ใช้คำเกิน จากประโยคว่า “ใส่เส้นมันฝรั่งในเครื่องเป้งหมี่ผสมกับไข่ไก่กัน” คำว่า กัน ไม่จำเป็นในประโยคนี้ควรตัดออก

6. การเขียนเล่าเรื่อง “แนะนำตัวเอง”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า คำรง เขียนเป็น คำลง (พยัญชนะต้น ร เป็น

ล)

6.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

ย <u>ิน</u>	เขียนเป็น	ย <u>ิง</u>
ช <u>ื่อ</u>	เขียนเป็น	ช <u>ิ้น</u>
ช <u>่วง</u>	เขียนเป็น	ช <u>่วน</u>
ข <u>ยัน</u>	เขียนเป็น	ข <u>ย้ง</u>

6.1.3 ใช้สระผิด ในคำว่า เยียดาย เขียนเป็น เยียดไ

6.1.4 ตำแหน่งของวรรณยุกต์ผิด

ตั้ง	เขียนเป็น	ตั้ง
ทั้ง	เขียนเป็น	ทั้ง

6.1.5 เขียนวรรณยุกต์ และตัวสะกดการันต์ตก

ชื่อ	เขียนเป็น	ชื่อ
เที่ยว	เขียนเป็น	เที่ยว
ความทุกข์	เขียนเป็น	ความทุกข์
แล้ว	เขียนเป็น	แล้ว

6.1.6 เขียนสระเกิน

วัฒนธรรม	เขียนเป็น	วัฒนธรรม
ชีวิต	เขียนเป็น	ชีวิต

6.2 การใช้ประโยค

6.2.1 ใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแทนภาษาไทย จากประโยคว่า “พลอยพยายามเรียนตลอดมาไม่เคย give up การเรียน” จากประโยคนี้นักเขียนคงจะไม่ทราบคำภาษาไทยคือ “ยอมแพ้” จึงเขียนทับศัพท์ภาษาอังกฤษ และควรมีคำแสดงความสัมพันธ์ นั่นคือคำว่า “ต่อ” นำหน้าคำนาม “การเรียน” ด้วย จึงจะชัดเจนและสละสลวย

6.2.2 ขาดคำ ทำให้ขาดความ ในประโยคว่า “พลอยจึงพยายามเลี้ยงเอง” หมายถึงว่า เลี้ยงตัวเอง ดังนั้นจึงควรเติมคำว่า “ตัว” หลังกริยาเลี้ยง จะเขียนได้ว่า “พลอยจึงพยายามเลี้ยงตัวเอง” จึงจะถูกต้อง

6.2.3 ใช้คำบุพบทผิด คือคำว่า “บน” ในประโยคว่า “การไม่ได้ผลการเรียนที่ดีเป็นความเจ็บปวดบนหัวใจของพลอยตลอดมา” จากประโยคนี้นักเขียนควรใช้ “ใน” จึงจะถูกต้อง เพราะ จากประโยคนี้นี้มีความหมายต่อความรู้สึกในใจ ดังนั้นควรใช้คำที่เหมาะสมกว่าคำว่า “บน” นั่นคือคำว่า “ใน”

7. เขียนแสดงความคิดเห็น “อาจารย์ไทย”

7.1 การใช้คำ

7.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

เปลี่ยนแปลง	เขียนเป็น	เปลี่ยนแปลง
น่ารัก	เขียนเป็น	หน้ารัก

7.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า ยินดี เขียนเป็น ยิงดี

8. บันทึกการเดินทาง “รายการของบริษัททัวร์ดอกไม้ทอง”

8.1 การใช้คำ

8.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า ผ่าน เขียนเป็น ผ่าน

8.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

เนย <u>เจ้ง</u>	เขียนเป็น	เนย <u>เจ้น</u>
ชื่อ <u>เสยง</u>	เขียนเป็น	ชื่อ <u>เสยว</u>

8.1.3 ใช้สระผิด ในคำว่า ตำนาน เขียนเป็น ตามนาน

8.1.4 เขียนพยัญชนะท้ายตกหล่น ในคำว่า เที่ยว เขียนเป็น เทีย

8.2 การใช้ประโยค

8.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “ชมทะเลสาบเออไห้โดยล่องเรือชมในทาง
กลางมีเกาะสวยงามน่าชมมาก” คำว่าทางกลาง ไม่อาจสื่อความหมายของประโยคนี้ได้ ดังนั้นจึง
ควรใช้ ระหว่างทาง แทนจึงจะถูกต้องกว่า

คนที่ 6

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 7 ครั้ง ทั้งหมดรวม 105 คำ เขียนได้ถูกต้อง 92 คำ เขียนผิด 14 คำ ดังนี้ คือ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

บริ <u>โ</u> ก	เขียนเป็น	บริ <u>โ</u> ก
ผล <u>ไ</u> ไม้	”	ผล <u>ไ</u> ไม้
เศ <u>ร</u> ฐี	”	เศ <u>ร</u> ฐี
ภู <u>มิ</u> ภาค	”	ภู <u>มิ</u> ภาค
เส <u>ม</u> ีออน	”	เส <u>ม</u> ีออน
สั <u>ณ</u> ดลแพทย	”	สั <u>ณ</u> ดลแพทย
อา <u>ษ</u> ฎากร	”	อา <u>ษ</u> ฎากร

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

บริ <u>โ</u> ก	เขียนเป็น	บริ <u>โ</u> ก
พยา <u>บ</u> าล	”	พยา <u>บ</u> าล
รส <u>ช</u> าติ	”	รส <u>ช</u> าติ
เทพ <u>บุ</u> ตร	”	เทพ <u>บุ</u> ตร
อา <u>ษ</u> ฎา <u>กร</u>	”	อา <u>ษ</u> ฎา <u>กร</u>

1.3 เขียนรูปสระผิด

ร้องไห้	เขียนเป็น	ร้องไห้
ลำไย	”	ลำไย

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.1 การใช้คำ

2.1.1 ใช้สระผิด ในคำว่า รัชกาล เขียนเป็น ราชกาล

2.2 การใช้ประโยค

2.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง คือใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน จากประโยค(1)ว่า “มีมรดกทางวัฒนธรรมอันมีค่าที่หาได้ยากอย่างเยอะ” ในที่นี้ใช้คำว่า เยอะ ซึ่งเป็นภาษาพูด จึงควรเขียนคำว่า มาก จึงจะถูกต้อง และประโยค

3. นิยายรักจากวรรณคดีจีน “เหลียงซานโป โขย่งไถ่”

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า พู่ เขียนเป็น ภู

3.1.2 เขียนพยัญชนะท้ายตกหล่น ในคำว่า มารดา เขียนเป็น มาดา

3.1.3 เขียนพยัญชนะต้นเกิน ในคำว่า ระทม เขียนเป็น กระทม

3.2 การใช้ประโยค

3.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยค(1)ว่า “วันหนึ่งเธอโผล่หน้าต่างบ้านออกมา” จากประโยคนี้ควรใช้ว่า “เธอโผล่ออกมาทางหน้าต่าง” จะถูกต้อง เพราะจากประโยคที่เขียนข้างต้น ไม่มีคำนามมารองรับกริยา โผล่ ในประโยค อีกทั้งเรียงคำไม่ถูกต้อง ทำให้ไม่ได้ใจความ , ประโยค (2) ว่า “เธอทำได้สนิทสนมดีมาก” ความหมายของบริบทนี้คือ หญิงสาวปลอมตัวเป็นชาย ได้เหมือนมาก จากประโยคนี้ใช้คำไม่ถูกต้องคือ สนิทสนม หมายถึง เข้ากันได้ดี , จิตกันดี, เรียบร้อย ซึ่งใช้ในความหมายของประโยคนี้ไม่ได้ ควรใช้คำว่า แนบเนียน ซึ่งหมายถึง อย่างสนิทและรัดกุม และประโยค (3) ว่า “เหลียงซานโปทราบความจริงก็ปิติมาก รีบไปสู่บ้านตระกูลทันที” ใช้คำบุพบทไม่ถูกต้อง ควรใช้ “ที่” จะถูกต้องกว่า ดังประโยคว่า “เหลียงซานโปทราบความจริงก็ปิติมาก รีบไปที่บ้านตระกูลทันที” จึงจะถูกต้อง

3.2.2 “เธอเลเห็นเหล่านักศึกษาทั้งหลายเดินทางไปสู่นครฮังเจาเพื่อศึกษาต่อ ทำให้มันมีความประสงค์อย่างแรงกล้า” จากประโยคนี้ใช้คำสรรพนามแทนประธานผิดคือใช้คำว่า มัน ควรใช้ เธอ จึงจะถูกต้อง และคำว่า สู่ ควรใช้ ที่ จะดีกว่า

4. เรียงความตามหัวข้อที่ผู้เขียนกำหนดเอง “จอหงวน”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า โบราณ เขียนเป็น โปราณ

5. การเขียนเล่าเรื่อง “ไซซี”

5.1 การใช้คำ

5.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า แก้วเงิน เขียนเป็น แก้น

5.1.2 ใช้สระผิด ในคำว่า รีม เขียนเป็น รีม

5.1.3 เขียนสระเกิน

ศตวรรษ	เขียนเป็น	ศัตวรรษ
ประทีน	เขียนเป็น	ประทีน

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยค (1) ว่า “ไซซีเป็นลูกสาวคนนอกบ้านนครตั้งเจา” จากประโยคนี้ใช้คำสลับกันคือ คนนอกบ้าน ควรใช้คำว่า คนบ้านนอก จึงจะถูกต้องเพราะจากบริบทนี้ผู้เขียนกล่าวว่า ไซซีเป็นหญิงสาวชาวบ้านไม่ใช่คนที่อยู่ในเมือง คือ และประโยค(2) ว่า “บิดาของเขาเป็นเพียงคนเก็บฟืน มารดาของเธอมีอาชีพทอผ้าขาย” จากประโยคนี้ใช้คำสรรพนามไม่เหมือนกัน ควรใช้ เธอ แทน เขา

5.2.2 ประโยคยาว ในตัวอย่างประโยคเดิมข้างต้นคือ “บิดาของเขาเป็นเพียงคนเก็บฟืน มารดาของเธอมีอาชีพทอผ้าขาย” ควรเขียนสั้น ๆ ว่า “บิดาของเธอเป็นเพียงคนเก็บฟืนและมารดามีอาชีพทอผ้าขาย”

6. การเขียนเล่าเรื่อง “แนะนำตัวเอง”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า อุดสาหะ เขียนเป็น อุดสาหะ (ตรงแม่ แต่ใช้รูปพยัญชนะผิด คือ พยัญชนะ ด เป็น ค)

6.1.2 เขียนสระเกิน ในคำว่า อารยธรรม เขียนเป็น อารยะธรรม

6.2 การใช้ประโยค

6.2.1 ใช้คำซ้ำ จากประโยคว่า “เมื่อเพื่อนนักเรียนหลับนอนกันหมดแล้ว” ควรเลือกใช้คำใดคำหนึ่ง เพราะความหมายของคำว่า หลับนอน ถ้าใช้ในบริบทนี้อาจจะมีความหมายมากกว่า หลับ / นอน ดังนั้นจึงควรเลือกใช้คำในคำหนึ่ง

7. เขียนแสดงความคิดเห็น “อาจารย์ไทย”

7.2 การใช้ประโยค

7.2.1 ขาดคำจากประโยค(1)ว่า “เรียนหนังสือกับจารย์ด้วยกัน” จากประโยคนี้นักคำ จารย์ ใช้ในประโยคนี้นักเขียนเขียนคำตกคือคำว่า อา ดังนั้นที่ถูกต้องควรเขียนคำเต็ม คือ อาจารย์ จึงจะถูกต้อง , ประโยค (2) ว่า “คุณความดีของอาจารย์ให้นักศึกษาและอาจารย์ของสถาบันเราทุกคนลึกซึ้งมาก” ในที่นี้ขาดคำกริยา “ทำ” และ “รู้สึก” และยังใช้คำผิดความหมายคือ ลึกซึ้ง จากประโยคนี้นักควรใช้คำว่า ซาบซึ้งใจ จึงจะถูกต้อง ดังนั้นจึงเขียนใหม่ว่า “คุณความดีของอาจารย์ทำให้นักศึกษาและอาจารย์ของสถาบันเราทุกคนรู้สึกซาบซึ้งใจมาก” และ ประโยค

7.2.2 ใช้คำไม่ถูกต้อง ในประโยคว่า “อาจารย์เป็นอาจารย์ที่สวยงาม ใจดีและมีความรู้อุดมสมบูรณ์” อุดมสมบูรณ์ไม่ควรใช้ในบริบทนี้ เพราะใช้กับสิ่งที่เป็นรูปธรรมควรใช้ร่วมกับคำนามคำอื่น ยกตัวอย่างเช่น ป่าไม้อุดมสมบูรณ์ ,ธรรมชาติอุดมสมบูรณ์ แต่ประโยคนี้นักควรใช้ ความรู้ / ทรงความรู้ หรือ ถึงพร้อมด้วยความรู้ จึงจะเหมาะสมกว่า

8. บันทึกการเดินทาง “พาท่องเที่ยวเสฉวน มณฑลใจกลางของจีน”

8.1 การใช้คำ

8.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า เบอร์ เขียนเป็น เปอร์

8.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

รายละเอียด	เขียนเป็น	รายละเอียด
หน้ากาก	เขียนเป็น	หน้าการ์ด
8.1.3 ใช้สระผิด		
พระอัฐิ	เขียนเป็น	พระอุฐิ
แฟกซ์	เขียนเป็น	เฟกซ์
สนุกสนาน	เขียนเป็น	สนกสนัน

8.1.4 เขียนพยัญชนะท้ายและสระเกิน

โปรแกรม	เขียนเป็น	โปรดแกรม
ศาสนาวัตถุ	เขียนเป็น	ศาสนาวัตถุ

8.2 การใช้ประโยค

8.2.1 เรียบเรียงคำเข้าประโยคผิด จากประโยคว่า “เราจะสุดกำลังให้เรียบร้อยทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับการรับใช้ท่าน” ควรเขียนให้ถูกต้องว่า “เราจะทำทุกสิ่งทุกอย่างให้เรียบร้อยจนสุดกำลังเพื่อรับใช้ท่าน” จากประโยคเดิมเป็นการเรียงที่ผิดโครงสร้างภาษาไทย คือ ประธาน ส่วน

ขยายกริยา กรรม และขาดหน่วยกริยาสำคัญไป ในที่นี้กริยาสำคัญของประโยคคือ ทำ จึงทำให้ไม่ได้ใจความที่ถูกต้อง

คนที่ 7

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 7 ครั้ง ทั้งหมดรวม 105 คำ เขียนได้ถูกต้อง 93 คำ เขียนผิด 11 คำ ดังนี้ คือ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

ผลไม้	เขียนเป็น	ผลไม้
ฝักฝน	"	ฝักฝน
ผักผ่อน	"	ผักพ่อน
กงสุล	"	กงสุล
บริโภค	"	บริโพค
เทพพิดา	"	เทพพิดา
ศัลยแพทย์	"	ศัลยแพทย์
อาชญากร	"	อาชญากร

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

รชชาติ	เขียนเป็น	รชชาติ
ตรวจตรา	"	ตรวจตรา
ประสานสายตา	"	ประสานสายตา

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.3 การใช้คำ

2.3.1 ใช้สระผิด

ก้าวหน้า	เขียนเป็น	ก้าวหน้า
----------	-----------	----------

2.3.2 เขียนตัวสะกดการันต์ตกหล่น ในคำว่า คอมมิวนิสต์ เขียนเป็น คมมิวนิส

2.2 การใช้ประโยค

2.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “จีนเป็นประเทศที่ได้นำของพรรคคอมมิวนิสต์” ควรใช้คำกริยา มี และเพิ่ม การ นำหน้ากริยา นำ เพื่อให้เป็นคำนาม จึงเขียนได้ว่า “จีนเป็นประเทศที่มีกรณำของพรรคคอมมิวนิสต์” จึงจะถูกต้อง

2.2.2 ขาดคำ คือ คำว่า “รุ่งเรือง” ในประโยคว่า “เศรษฐกิจของจีนได้เจริญรุ่ง
จีน” ควรใช้คำซ้อน คือ รุ่งเรือง ไม่ควรใช้คำว่า รุ่ง คำเดียว

3. เรียงความตามหัวข้อที่ผู้เขียนกำหนดเอง “แนะนำคณะเรา”

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ใช้พยางค์ต้นผิด ในคำว่า ตั้ง เขียนเป็น ตั้ง

3.1.2 ใช้ตัวย่อผิด คือ คริสต์ศักราช (ค.ศ.) เขียนเป็น ค.ษ.

3.2 การใช้ประโยค

3.2.1 ขาดคำ คือ ขาดส่วนของคำกริยาในประโยค “คณะเราเต็มเรียกว่า คณะ
ภาษาและวรรณคดีเอเชียอาคเนย์” ควรมีคำกริยา “มี” และตามด้วยคำนา “ชื่อ หรือ คำ” จึงจะ
สมบูรณ์ ดังประโยคว่า “คณะเรามีชื่อเต็มเรียกว่า คณะภาษาและวรรณคดีเอเชียอาคเนย์”

3.2.2 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “คณะเราเป็นคณะหนึ่งที่มีลักษณะที่สุดใน
สถานเรา” ควรใช้คำว่า ลักษณะเฉพาะ ดังประโยคว่า “คณะเราเป็นคณะหนึ่งที่มีลักษณะเฉพาะ”
จะถูกต้องกว่า

8. บันทึกการเดินทาง “เที่ยวที่อุณหิมง”

ทั้งการใช้คำและการใช้ประโยคไม่พบข้อบกพร่อง เนื่องจากรายละเอียดน้อยและใช้ภาษาที่
ง่าย

คนที่ 8

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 7 ครั้ง รวมทั้งหมด 105 คำ เขียนได้ถูกต้อง 92 คำ เขียนผิด 14 คำ ดังนี้คือ

1.1 พยางค์ต้นผิด

กงสุล	เขียนเป็น	กงสุล
เทพธิดา	”	เทพธิดา
ศัลยแพทย์	”	ศัลยแพทย์
อาชญากร	เขียนเป็น	อาชญากร

1.2 พยางค์ท้ายผิด

ประโยชน์	เขียนเป็น	ประโยชน์
พยาบาล	”	พยาบาล

รสชาติ	”	รสชาติ
คันยแพทย์	”	คันยแพทย์
อาชญากร	”	อาชญากร

1.3 สระศิ

ร้องไห้	เขียนเป็น	ร้องไห้
ถ้าโย	”	ถ้าโย

1.4 เขียนตกหรือเพิ่ม

เศรษฐี	เขียนเป็น	เศรษฐี
บริโกล	”	บริโกล
สะควกสพาย	”	สะควกสพาย

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.1 การใช้คำ

2.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า ชายแดน เขียนเป็น ชายแดน

2.1.2 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น ในคำว่า กลุ่ม เขียนเป็น กลุ่ม

2.2 การใช้ประโยค

2.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง คือใช้คำว่า สังกัด ในประโยค (1)ว่า “ประเทศจีนสังกัดทวีปเอเชีย” สังกัดเป็นคำกริยา หมายถึง หมายถึง, ขึ้นหมู่, รวมอยู่ ควรใช้กริยา อยู่ จึงจะถูกต้อง คือ “ประเทศจีนอยู่ในทวีปเอเชีย” และประโยค (2) ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียนคือคำว่า เยอะ “จีนเป็นประเทศที่มีชนชาติเยอะที่สุด” จากประโยคนี้ควรใช้คำว่า มาก แทน ดังประโยคว่า “จีนเป็นประเทศที่มีชนชาติมากที่สุด” จึงจะถูกต้อง

3. เรื่องจำขึ้น

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า ขนบปั้ง เขียนเป็น ขนบบั๊ง

3.1.2 เขียนเปลี่ยนไปจากคำเดิม คือ ฐานข เขียนเป็น ฐาน

3.1.3 ย่อคำ/ตัดคำ ซึ่งเป็นคำทับศัพท์ คือ ลิปตติก เขียนเป็น ลิป

3.2 การใช้ประโยค

3.2.1 เรียบเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง จากประโยคที่ว่า “เธอจึงข้ามแขกคนหนึ่ง เอาขนมปังชิ้นหนึ่งด้วยมือ” ประโยคนี้ในการสื่อความอาจจะเข้าใจได้ แต่ไม่ถูกต้องตามโครงสร้างภาษาไทย จึงควรเขียนใหม่ว่า “เธอจึงเอามือหยิบขนมปังข้ามหน้าแขกคนหนึ่ง” จึงจะถูกต้อง

4. เรียงความตามหัวข้อที่ผู้เขียนกำหนดเอง “ความรู้ลึกในประเทศไทย”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

เดือน	เขียนเป็น	เดือน
นิสัย	เขียนเป็น	นิสัย

4.1.2 ใช้สระผิด ในคำว่า ทศนิยภาพ เขียนเป็น ทศนียภาพ

4.1.3 เขียนสระตกหล่น ในคำว่า เหมือน เขียนเป็น เหมอน

4.1.4 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น ในคำว่า ยิ้มแย้ม เขียนเป็น ยิมแย้ม

4.1.5 เขียนวรรณยุกต์เกิน ในคำว่า ทำไม เขียนเป็น ทำไม้

4.2 การใช้ประโยค

4.2.1 ใช้คำเกิน และใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคที่ว่า “ดิฉันตื่นเต้นขึ้น เพราะไม่เคยเห็นเรือนอย่างนี้เมื่อก่อน” ขึ้น เป็นคำเกิน ไม่จำเป็นต้องปรากฏในประโยคนี้ได้ ส่วนคำว่า เรือน และ เมื่อก่อน เป็นการใช้คำไม่ถูกต้อง เพราะ เรือน มองเห็นภาพไม่ได้ทั้งหมด จากบริบทความหมายที่ผู้เขียนเขียนคือ เห็นบ้านเรือนทั้งสองฝั่งของแม่น้ำ เป็นหมู่บ้าน ไม่ใช่บ้านหลังเดียว ดังนั้นจึงควรใช้ บ้านเรือน ส่วนคำว่า เมื่อก่อน ควรใช้ มาก่อน แทน เพราะ เมื่อก่อน ควรจะวางไว้หน้าประโยคมากกว่าท้ายประโยค ซึ่งถ้าเขียนไว้ที่ท้ายประโยคควรใช้คำว่า มาก่อน จึงจะถูกต้อง

4.2.2 เรียบเรียงคำเข้าประโยคผิด จากประโยคที่ว่า “ถึงเชียงใหม่ก็รู้สึกทศนียภาพ ไม่สวกว่าคนไทย” จากประโยคนี้ไม่ชัดเจน เพราะการเรียงคำไม่ถูกต้อง ที่ถูกต้องควรเขียนว่า “ถึงเชียงใหม่ก็รู้สึกทศนียภาพสวยงามแต่ก็คิดว่าคนไทยสวยมากกว่าทศนียภาพ” จึงจะถูกต้อง ซึ่งเมื่ออ่านทั้งบริบทก็จะทราบว่า ความหมายของคำว่า สวย ไม่ใช่ที่หน้าตา แต่เป็นนิสัยใจคอของคนไทยนั่นเอง

4.2.3 ขาดคำเชื่อม ขาดส่วนของกริยาในประโยค จากประโยคที่ว่า “บุคคลอยู่ในระดับไหนก็ยิ้มแย้ม แจ่มใส มีน้ำใจบริสุทธิ์ ดูให้เราให้ดี ๆ และความจริงใจต่อกัน” ขาดคำเชื่อม “ไม่ว่า...ก็” เพราะความหมายของประโยคนี้นี้จะต้องมีส้นฐานแสดงความคล้อยตามกัน และขาดส่วนของกริยา “มี” หน้าคำนาม คือ ความจริงใจ ซึ่งเขียนให้ถูกต้องได้ว่า “ไม่ว่าจะเป็นบุคคลอยู่ในระดับไหนก็ยิ้มแย้ม แจ่มใส มีน้ำใจบริสุทธิ์ ดูให้เราให้ดี ๆ และมีความจริงใจต่อกัน”

4.2.1 ขาดคำช่วยหน้ากริยาในประโยค คือ “แม้ว่าสิ่งแวดล้อมไม่ได้เปลี่ยนคน แต่มันสามารถอิทธิพลต่อคน” ควรเติมคำกริยา “มี” นำหน้า อิทธิพลต่อคน เพราะ “สามารถ” เป็นคำช่วยหน้ากริยาไม่ใช่หน้าคำนาม

5. เขียนอธิบาย การทำอาหาร

5.1 การใช้คำ

5.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า นิดหน้อย เขียนเป็น นิดนน้อย

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 ใช้คำซ้ำ และใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “ตัดมันฝรั่งเป็นเส้นมันฝรั่ง” คำซ้ำคือ คำว่า มันฝรั่ง และใช้คำกริยาไม่ถูกต้องคือ “ตัด” หมายถึง ทำให้ขาด ควรใช้ “หั่น” ซึ่งหมายถึง ตัดสิ่งที่วางให้เป็นชิ้นเล็ก ๆ จะเหมาะสมกว่า ดังนั้นเขียนประโยคนี้ให้ถูกต้องได้ใจความก็คือ “หั่นมันฝรั่งเป็นเส้น”

5.2.2 ใช้เครื่องหมายไม่ยมกผิดที่ จากประโยคว่า “น้ำมันต้องร้อน ๆ มาก” จากประโยคนี้อควรนำไม่ยมก (ๆ) นำมาไว้หลังคำว่า มาก จึงจะถูกต้อง

5.2.3 ประโยคกำกวม คือ “โพล์เส้นมันฝรั่งเข้าในหม้อทอด” จากประโยคนี้อไม่ชัดเจน ผู้เขียนต้องการสื่อความว่าขณะที่ทอดเส้นมันฝรั่งควรจะมีลักษณะอย่างไร ในที่นี้ควรใช้คำว่า “พอง” ซึ่งหมายถึง ขวมขึ้นมา, พูขึ้นมา, โป่งขึ้นมา แทนคำว่า “โพล์” ซึ่งหมายถึง ผุดขึ้น, สูงขึ้น, ยื่นออกให้ปรากฏ ที่ให้ใช้คำว่า “พอง” ก็เพราะลักษณะของเส้นมันฝรั่งที่ทอดในน้ำมันร้อน ๆ แผ่นมันฝรั่งจะฟูและพองออก ดังนั้นจึงควรใช้คำว่า “พอง” จึงจะเหมาะสมกว่า และควรเขียนประโยคนี้อใหม่ว่า “ทอดเส้นมันฝรั่งให้พองทอด” จึงจะถูกต้อง

6. เขียนเล่าเรื่อง “แนะนำตัวเอง”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

อิมแฮม

เขียนเป็น

อิมแฮม

ไพอะ

เขียนเป็น

ไพอะ

6.2 การใช้ประโยค

6.2.1 ใช้คำเกินความจำเป็น จากประโยคว่า “ตามปกติหนูไม่ค่อยโกรธต่อใคร” กริยา “โกรธ” ในภาษาไทยตามด้วยกรรมตรงเลย ไม่จำเป็นต้องมีบุพบทมาขยาย

6.2.2 ใช้คำเกิน จากประโยคว่า “คำเหล่านั้นไม่ค่อยใช้ในชีวิตประจำวัน” ในที่นี้ ขาดคำว่า “วัน” หลัง ประจำ จึงเขียนได้ว่า ประจำวัน ดังนั้นจึงเขียนได้ว่า “คำเหล่านั้นไม่ค่อยใช้ในชีวิตประจำวัน” จึงจะถูกต้อง

7. เขียนแสดงความคิดเห็น “อาจารย์ไทย”

7.1 การใช้คำ

7.1.1 ใช้สระผิด ในคำว่า เอา เขียนเป็น เอ

7.1.2 ใช้วรรณยุกต์ผิด ในคำว่า ต้อง เขียนเป็น ต่อง

7.1.3 ตำแหน่งของวรรณยุกต์ผิด

ที่	เขียนเป็น	ที่
พี่	เขียนเป็น	พี่

7.1.4 เขียนวรรณยุกต์เกิน ในคำว่า จิม เขียนเป็น จั้ม

7.2 การใช้ประโยค

7.2.1 ขาดส่วนของกริยาในประโยค คือ “อ.แดงให้ความรักเหมือนกับคุณแม่แก่เรา” ควรมีคำกริยา “ให้” นำหน้า แก่เรา จึงจะได้ใจความที่ต้องการ

7.2.2 ขาดส่วนของกริยาในประโยค และขาดคำว่า “ความ” นำหน้าคำวิเศษณ์ในประโยคว่า “เรารู้สึกสนุกและสุขมาก” ควรมีคำกริยาว่า “มี” นำหน้า ความสุข เพราะเป็นไปตามโครงสร้างของประโยคภาษาไทยคือ เรารู้สึกมีความสุข ไม่ใช่เขียนว่า เรารู้สึกสุข

7.2.3 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “อาจารย์มีความเสมอหน้าต่อนักศึกษาทุกคน” คำว่า เสมอหน้า ไม่มีใช้ในภาษาไทย จากประโยคนี้ควรใช้คำว่า เสมอภาค ซึ่งหมายถึง เท่าเทียมกัน จึงจะถูกต้อง

8. บันทึกการเดินทาง “อุณหิมง”

8.1 การใช้คำ

8.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า โมง เขียนเป็น โรง “ห้าโรงเย็น”

8.1.2 เขียนตำแหน่งวรรณยุกต์ผิด ในคำว่า ที่ เขียนเป็น ทิ

8.2 การใช้ประโยค

8.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง คือ ใช้คำกริยา “นำ” ผิด ควรใช้คำกริยา “พา” จะถูกต้องกว่า

เพราะ นำ เป็นกริยาที่ใช้กับสิ่งของหรือวัตถุ แต่ถ้าใช้กับบุคคลก็ใช้ได้ แต่บุคคลนั้นต้องช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ แต่คำว่า พา ซึ่งมีความหมายเหมือนกัน นำ แต่การใช้ต่างกันคือ พา ใช้กับบุคคลทั่วไป จากประโยคที่ว่า “หลังอาหารเย็นนำไปดูการแสดงละครที่คุ้นหูใหม่”

ตอนที่ ๑

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 7 ครั้ง รวมทั้งหมด 105 คำ เขียนได้ถูกต้อง 85 คำ เขียนผิด 21 คำ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

ชมพู่	เขียนเป็น	ชมภู
สุขภาพ	”	สุขภาพ
ศาสนสถาน	”	ศาสนสถาน
กงสุล	”	กงสุล
กุหลาบ	”	กุหลาบ
บริโศค	”	บริโศค
โภชนาการ	”	โภชนากาน
ศัลยแพทย์	”	ศัลยแพทย์

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

ตรวจตรา	เขียนเป็น	ตรวจตรา
ประโยชน์	”	ประโยชน์
ทะเลสาบ	”	ทะเลสาบ
พยาบาล	”	พยาบาล
รสชาติ	”	รสชาติ
อากาศ	”	อากาศ
โภชนาการ	”	โภชนาการ
ศัลยแพทย์	”	ศัลยแพทย์

1.3 สระผิด

เข้มแข็ง	เขียนเป็น	เข้มแข็ง
แข็งแรง	”	แข็งแรง

1.4 เขียนตกหรือเพิ่ม

เศรษฐี	เขียนเป็น	เศรษฐี
--------	-----------	--------

เสมือน	”	เสมือน
สะดวกสบาย	”	สะดวกสบาย

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.1 การใช้คำ

2.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า ปักกิ่ง เขียนเป็น ปักกิน

2.2 การใช้ประโยค

2.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “ประเทศจีนขึ้นอยู่กับเอเชีย” ขึ้นอยู่ เป็นคำที่แสดงความเป็นเจ้าของ ใช้ในประโยคนี้นี้ไม่ได้ เพราะทวีปเอเชียไม่ได้เป็นเจ้าของประเทศจีน ดังนั้นจึงควรใช้ “ประเทศจีนอยู่ในเอเชีย” จึงจะถูกต้อง

3. เรื่องช้าง

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า ชณะ เขียนเป็น อุณะ

3.1.2 เขียนสระตกหล่น ในคำว่า พรุ่งนี้ เขียนเป็น พร่งนี้

3.2 การใช้ประโยค

3.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “เลี้ยวหลินกับแฟนเดินออกจากร้านภาพยนต์” คำว่า ร้านภาพยนตร์ ไม่มีใช้ในภาษาไทย ดังนั้นคำที่ถูกต้องคือ โรงภาพยนตร์ จึงจะถูกต้อง

3.2.2 ขาดคำ ในประโยคว่า “เมื่อดูหนังเสร็จแล้วก็เป็นที่ทุ่มครึ่งแล้ว” ควรเติมคำว่า “เวลา” หลังกริยา เป็น เพื่อเป็นการบอกเวลาที่ชัดเจนไม่เินไขก่ล่าวขึ้นลอย ๆ ดังนั้น ประโยคที่ถูกต้องควรเขียนว่า “เมื่อดูหนังเสร็จแล้วก็เป็นเวลาที่ทุ่มครึ่งแล้ว”

3.2.3 ใช้คำซ้ำ จากวลีว่า “พร้อมวิ่งพร้อมตอบว่า” ควรเขียนว่า “วิ่งพลางตอบพลาง” จึงจะถูกต้อง และประโยคที่ว่า “ถ้าใครแข่งขันแพ้แล้ว ใครก็ทำอาหารพรุ่งนี้” จากประโยคนี้นี้มีการซ้ำคำคือ ใครควรใช้เพียงคำเดียวเท่านั้น ดังนั้นประโยคเขียนใหม่ว่า “ถ้าใครแข่งขันแพ้แล้ว คนนั้นก็ทำอาหารในวันพรุ่งนี้”

4. เรียงความตามหัวข้อที่ผู้เขียนกำหนดเอง “ไปไก่เหล้าขาว”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า สำหรับ เขียนเป็น ลำรับ

4.1.2 ใช้สระผิด ในคำว่า แหก เขียนเป็น เขก

4.2 การใช้ประโยค

4.2.1 เรียบเรียงเข้าประโยคไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “ไข่ไก่เหล้าขาวเป็น ประเพณีที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานและเมื่อไรเป็นเริ่มต้นจึงไม่รู้แล้ว” ควรเขียนใหม่ว่า เริ่มต้นเมื่อไร จึงจะถูกต้อง เพราะเป็นประโยคคำถาม คำว่า เมื่อไร ควรอยู่ท้ายประโยค

4.2.2 ขาดคำ จากประโยคว่า “ตามพัฒนาของสังคม ประเพณีนี้คงจะเสื่อมลงเรื่อย ๆ” ในที่นี้ขาดส่วนขยายกริยา คือ คำว่า “การ” นำหน้ากริยาทำให้เป็นคำนาม พัฒนา เป็นคำกริยา ควรเติม “การ” นำหน้า เป็น การพัฒนา จึงจะได้ใจความสมบูรณ์

5. เขียนอธิบาย การทำอาหาร

5.1 การใช้คำ

5.1.1 ใช้พจน์ชณะท้ายผิด ในคำว่า ประมาณ เขียนเป็น ประมาณ

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยค (1) ว่า “เอาพริกเขียวที่สับเป็นเศษเดิมที่หม้อ ผักชนิดน้อย” พริกเขียว ควรใช้คำว่า พริกชี้ฟ้า หรือ พริกขี้หนู แทน เพราะ พริกเขียว ไม่มีใช้ในภาษาไทย เป็นเศษ ควรใช้คำว่า ตะเอียด จะดีกว่า ส่วน เดิมที่ ควรใช้ ใส่ลงใน ดังประโยคว่า “เอา พริกชี้ฟ้า / พริกขี้หนูที่สับละเอียดใส่ลงในหม้อ ผักชนิดน้อย” จึงจะถูกต้อง

5.2.2 ใช้คำเกิน และใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “ตั้งไฟให้มันร้อนจนถึงมีควัน โผล่ออกไป” ถึง เป็นคำเกิน ไม่จำเป็นต้องเขียน ส่วนคำว่า ออกไป ควรใช้คำว่า ออกมา จึงจะถูกต้อง ดังประโยคว่า “ตั้งไฟให้มันร้อนจนมีควันโผล่ออกมา”

5.2.2 ขาดส่วนของกริยา “ใส่” จากประโยคที่ว่า “พอผัด 3-4 ครั้ง ก็นำไปถ้วยชามได้แล้ว” ขาดคำกริยา “ใส่” ก่อนคำนาม ถ้วยชาม เพราะใช้ว่า นำไปถ้วยชาม ต้องมีกรรมกริยา คือ “ใส่ใน” จึงจะถูกต้อง

5.2.3 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “ต่อไปใส่เนื้อหมูผสมพริกเขียวไปผัด” จากประโยคนี้อาจใช้คำไม่ถูกต้องคือ ใช้คำว่า “ผสม” ซึ่งหมายถึง ส่วนที่เหลือใช้การไม่ได้ แต่ใน ความหมายของประโยคนี้นั้นไม่ใช่ออย่างนั้น เป็นเนื้อหมูที่นำมาทำเป็นอาหารไม่ใช่เป็นเศษเนื้อที่ทิ้งแล้ว ดังนั้นจึงควรใช้ว่า “ต่อไปใส่เนื้อหมูสับผสมกับพริกเขียวไปผัด” จึงจะถูกต้อง

6. การเขียนเล่าเรื่อง “เพื่อนสนิทของฉัน”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 ใช้สระผิด ในคำว่า ตอน เขียนเป็น ตน (สระออ เป็น สระโอะ)

6.1.2 เขียนตัวสะกดการันต์เกิน ในคำว่า

โทร	เขียนเป็น	โทรน์
ผูกพัน	เขียนเป็น	ผูกพันธ์

7. เขียนแสดงความคิดเห็น “อาจารย์ไทย”

7.1 การใช้คำ

7.1.1 เขียนสระเกิน ในคำว่า ผักฝน เขียนเป็น ผักฝุ่น

7.1.2 เขียนสระตกหล่น ในคำว่า เผลอญ เขียนเป็น เผลอญ

7.2 การใช้ประโยค

7.2.1 เรียบเรียงคำผิด จากประโยคว่า “ปีหน้าเราจะจบเรียน” ในประโยคภาษาไทย ควรวางส่วนขยายกริยาไว้หลังคำกริยา ไม่นิยมนำส่วนขยายกริยาไว้หน้าคำกริยา ดังนั้นประโยคที่ถูกต้องคือ “ปีหน้าเราจะเรียนจบ” จึงจะถูกต้อง

7.2.2 “เราต้องมีชีวิตและได้เลี้ยงคุณพ่อคุณแม่กับตัวเองได้” จากประโยคนี้นักเรียน ขาดส่วนขยายนาม คือ ชีวิตที่ดี และขาดกริยาในประโยคที่ 2 คือ และสามารถเลี้ยง ดังนั้นเมื่อเขียนประโยคนี้นักเรียนควรเขียนว่า “เราต้องมีชีวิตที่ดีและสามารถเลี้ยงตัวเองและคุณพ่อคุณแม่ได้”

- ขาดคำเชื่อม และใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคที่ว่า “ฉะนั้นทุกคนมีความคั่นมากมาย” ขาดคำเชื่อมแสดงความเป็นเหตุเป็นผลคือ “ฉะนั้น.....จึง” และใช้คำไม่ถูกต้องคือคำว่า ความคั่น ความหมายในบริบทนี้คือควรใช้คำว่า ความกดดัน จึงจะถูกต้อง เพราะถ้าใช้ ความคั่น ในประโยคนี้ความหมายก็จะเปลี่ยนไป ดังประโยคที่ถูกต้องว่า “ฉะนั้นทุกคนมีความกดดันมากมาย”

- ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “จริง ๆ แล้ว นี่เป็นการเลือกของฉัน ฉันจะไม่สละ” สละ หมายถึง บริจาค , ปล่อยวาง , ผลออก , ละทิ้ง , ละวาง จากบริบทนี้ควรใช้คำว่า ละทิ้ง แทนจะดีกว่า เพราะให้ความหมายที่ดีกว่า ละทิ้ง หมายถึง ทอดทิ้ง , ไม่เอาใจใส่ ดังประโยคว่า “จริง ๆ แล้ว นี่เป็นการเลือกของฉัน ฉันจะไม่ละทิ้ง”

8. บันทึกการเดินทาง “สี่เจียง”

8.1 การใช้คำ

8.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า ป่าย เขียนเป็น ป้าย

8.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า มังกร เขียนเป็น มังกล

8.1.3 เขียนสระตกหล่น ในคำว่า สเก็ด เขียนเป็น สเกด

8.2 การใช้ประโยค

8.2.1 ขาดส่วนของกริยาในประโยค คือ (1) “กวางผาง ซึ่งโรงแรม 5 ดาว” ควรมีคำกริยา “เป็น” ตามหลังประพันธ์สรรพนาม ซึ่ง เพราะถ้าไม่มีส่วนของกริยา ก็จะไม่เป็นประโยคที่สมบูรณ์ และ (2) “ฟังดนตรีนำซึ่งดนตรีโบราณมีชื่อเสียง” ก็เช่นเดียวกับประโยคข้างต้น คือ ควรเติมกริยา “เป็น” ตามหลังประพันธ์สรรพนาม ซึ่ง

8.2.2 ใช้คำไม่ถูกต้อง คือ ใช้คำกริยา “นำไป” ผิด ควรใช้คำกริยา “พาไป” จะถูกต้องกว่า เพราะ นำ เป็นกริยาที่ใช้กับสิ่งของหรือวัตถุ แต่ถ้าใช้กับบุคคลก็ใช้ได้ แต่บุคคลนั้นต้องช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ แต่คำว่า พา ซึ่งมีความหมายเหมือนกัน นำ แต่การใช้ต่างกันคือ พา ใช้กับบุคคลทั่วไป จากประโยคที่ว่า “จากนั้นนำไปชมหิมะที่สีขาว ๆ” นอกจากนี้ยังมีการใช้คำเกินคือ เป็นที่ทราบกันคืออยู่แล้วว่า หิมะ มีสีขาว จะมีสีอื่นใดไม่ได้ ดังนั้นจึงไม่ควรเสริมว่า ที่สีขาว ๆ อีก

คนที่ 10

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 7 ครั้ง รวมทั้งหมด 105 คำ เขียนได้ถูกต้อง 87 คำ เขียนผิด 17 คำ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

บริโถก	เขียนเป็น	บอริโศก
ผลไม้	เขียนเป็น	พลไม้
ผักผ่อน	เขียนเป็น	ผักผ่อน
แปล	เขียนเป็น	แป
ศาสนสถาน	เขียนเป็น	ศาสนสถาน
กงสุต	เขียนเป็น	กงสุต
สถยแพทย์	เขียนเป็น	สถัญญแพทย์
อาชญากร	เขียนเป็น	อาคชญากรอน

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

ความสุข	เขียนเป็น	ความสุข
ตรวจตรา	เขียนเป็น	ตรวจตรา
พยาบาล	เขียนเป็น	พยาบาน
รสชาติ	เขียนเป็น	รคชาด
สถยแพทย์	เขียนเป็น	สถัญญแพทย์
อาชญากร	เขียนเป็น	อาคชญากรอน

1.3 สระผิด

ร้องไห้	เขียนเป็น	ร้องไห้
ลำไย	เขียนเป็น	ลำไย
เหลวไหล	เขียนเป็น	เหลวไหล

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.4 การใช้คำ

2.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

ผลเมือง	เขียนเป็น	ผลเมือง
ประเพณี	เขียนเป็น	พระเพณี

2.1.2 เขียนสระตกหล่น

รุ่งเรือง	เขียนเป็น	รุ่งเรน
ส่วน	เขียนเป็น	สวน

2.1.3 เขียนตัวสะกดการันต์เกิน ในคำว่า กิโลเมตร เขียนเป็น กิโลเมตร

2.2 การใช้ประโยค

2.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมอุดมสมบูรณ์” จากประโยคนี้ใช้คำว่า อุดมสมบูรณ์ ซึ่งหมายถึง บริบูรณ์อย่างยิ่ง ภาษาไทยเรามักใช้คำนี้ประกอบกับคำนามอื่นซึ่งเป็นรูปธรรม เช่น ป่าไม้อุดมสมบูรณ์ ดังนั้นประโยคนี้ควรใช้คำว่า ที่คึกคัก ขยายคำนามคือ วัฒนธรรม จะถูกต้องกว่า “ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมที่คึกคัก”

3. เรื่องช้าง

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

ขณะ	เขียนเป็น	ขณะ
-----	-----------	-----

3.1.2 ใช้พยัญชนะควบกล้ำผิด

ถึ้งๆ	เขียนเป็น	ถึ้งๆ
-------	-----------	-------

3.1.3 ใช้สระผิด ในคำว่า เป๊ปปเดียว เขียนเป็น ป๊ปปเดียว “รอปปเดียว”

3.1.4 สะกดคำผิด ในคำว่า เรียก เขียนเป็น เรือก

3.2 การใช้ประโยค

3.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง คือ ใช้คำย่อภาษาอังกฤษ จากประโยค “เขี้ยวหมิ่นกำลังดู T.V. อยู่” ควรเขียนภาษาไทย ไม่ว่าจะเป็นคำย่อ คือ วีวี หรือ คำเต็มว่า โทรทัศน์ จึงจะถูกต้อง

4. เรียงความตามหัวข้อที่ผู้เขียนกำหนดเอง “ความรัก”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

ไหม เขียนเป็น ไม “เรายังอยู่ไม”

4.1.2 ใช้พยัญชนะควบกล้ำผิด ในคำว่า เคลื่อนไห เขียนเป็น เครื่องไห

4.1.3 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

ต้อง เขียนเป็น ต้อง

สนิท เขียนเป็น สนิก

4.1.4 ใช้สระผิด ในคำว่า ละ เขียนเป็น และ

4.1.5 ใช้สระผิดในคำว่า สัมพันธ์ เขียนเป็น ลำพันธ์

4.1.6 เขียนสระเกิน

บางที่ เขียนเป็น บางที่

เศรษฐกิจ เขียนเป็น เศรษฐกิจ

4.1.6 สะกดคำผิด เปลี่ยนคำใหม่ ในคำว่า โรแมนติก เขียนเป็น โลมังตีสัก

4.2 การใช้ประโยค

4.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า (1) “เกี่ยวกับความรักต่างคนก็มีทัศนคติต่างหาก” ต่างหาก หมายถึง อีกส่วนหนึ่ง, อีกแผนกหนึ่ง ในที่นี้ไม่ควรใช้คำนี้ ควรจะใช้คำที่มีความหมายเหมาะสมกว่าคือคำว่า ต่างกัน ซึ่งหมายถึง แตกต่าง, ไม่เหมือนกัน ซึ่งใช้ในบริบทนี้จะถูกต้องกว่า “เกี่ยวกับความรักต่างคนก็มีทัศนคติต่างกัน” และ (2) “บางที่รับทำทำอีกฝ่ายหนึ่งไม่ได้” ควรใช้คำว่า ทำทาง จะถูกต้องกว่า เพราะคำว่า ทำทำ ไม่ใช่คำนาม แต่ในบริบทนี้มีคำกริยาคือ รับ จะต้องมีการนำมารองรับ ดังนั้นควรใช้คำว่า ทำทาง จะถูกต้องและได้ใจความมากกว่า

4.2.2 ขาดคำ และใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “ความรักเป็นสองคนอยู่ด้วยกัน มิดชิด” ควรเพิ่มคำว่า “เรื่องของคน” หลังกริยา เป็น จะได้ใจความมากขึ้น ส่วนคำว่า มิดชิด ใช้ในความหมายของบริบทนี้ไม่ถูกต้อง ควรใช้คำว่า ใกล้ชิด จะถูกต้องกว่า เพราะเป็นเรื่องของความรัก ควรใช้คำที่แสดงความผูกพัน คำว่า มิดชิด มีความหมายว่า ถัดตา ,สนิทแนบแน่น ซึ่งใช้ในความหมายนี้ไม่เหมาะสม

4.2.3 ขาดคำ คือ “ความ” ซึ่งเป็นส่วนของหน่วยนามในประโยค จากประโยคที่ว่า “หนูอยากรู้เคลื่อนไหของเขทั้งหมด” เคลื่อนไห เป็นคำกริยาซึ่งในประโยคนี้มีคำกริยาอยู่แล้ว คือ รู้ แต่ เคลื่อนไห ในประโยคนี้ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นคำกริยา แต่ทำหน้าที่เป็นคำนาม ดังนั้นจึง

ขาดคำที่ทำให้ เคลื่อนไหว เป็นคำนาม นั่นคือ “ความ” ดังนั้นประโยคที่ถูกต้องควรเขียนว่า “หนูอยากรู้ความเคลื่อนไหวของเขาทั้งหมด”

5. เขียนอธิบาย การทำอาหาร

5.1 การใช้คำ

5.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า ผงชูรส เขียนเป็น พงชูรส

5.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

สะอ้าน	เขียนเป็น	สะอ้าง
ล้าง	เขียนเป็น	ล้า
อากาศ	เขียนเป็น	อากาศ
เอิร์ล	เขียนเป็น	อห์รี

5.1.3 ใช้สระผิด ในคำว่า กะละมัง เขียนเป็น กาละมัง

5.1.4 เขียนสระเกิน ในคำว่า สล่าย เขียนเป็น สบาย

5.1.5 เขียนผิดไปจากคำเดิม ในคำว่า ท่อน เขียนเป็น ท้อ

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยค (1)ว่า “ใช้มีดเคาะแดงกว่าจนเป็นชิ้น ๆ” จากประโยคนี้ใช้คำ เคาะ หมายถึง ตีเบา ๆ ใช้มือหรือวัตถุจ่อ ๆ ตีหรือทุบให้เกิดเสียง ซึ่งใช้ในความหมายของประโยคนี้ไม่ได้ ดังนั้นจึงควรใช้คำว่า หั่น จะถูกต้องกว่า และประโยค (2) ว่า “โปรยเกลือบนแดงกว่า แล้วใส่ผักชี โปรยน้ำส้มและน้ำซีอิ้ว” จากประโยคนี้ใช้คำไม่ถูกต้องคือ โปรย ซึ่งหมายถึง ตกลงมาเป็นเม็ด ๆ กระจายทั่วไป , หว่าน ภาษาไทยเราไม่ใช้คำกริยานี้ในการทำอาหาร แต่ควรใช้คำว่า โรย จะเหมาะสมกว่า เพราะ โรย ใช้กับ การนำเอาของมาใส่ในอาหารเพื่อทำให้อาหารน่ารับประทาน ส่วน โปรยน้ำส้มและน้ำซีอิ้ว ก็ไม่ใช่คำว่า โปรย เพราะเป็นของเหลว ดังนั้นจึงควรใช้คำว่า เหยาะ ซึ่งหมายถึง หยดเติมลงแต่น้อย จะถูกต้องและเหมาะสมกว่า “โรยเกลือบนแดงกว่า แล้วใส่ผักชี เหยาะน้ำส้มและน้ำซีอิ้ว”

6. การเขียนเล่าเรื่อง “แนะนำตัวเอง”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า มากมาย เขียนเป็น มากหมาย

6.1.2 ใช้สระผิด ในคำว่า เติบโต เขียนเป็น เติบโต

6.2 การใช้ประโยค

6.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง และขาดคำ จากประโยคว่า “ดิฉันชอบไปเล่นตลาด” ในบริบทนี้ผู้เขียนจะสื่อความหมายว่า ชอบไปเดินเล่นที่ตลาด ดังนั้นจึงควรมีการเติมคำทำให้ความหมายชัดเจนกว่านี้คือ “ดิฉันชอบไปเดินเล่นที่ตลาด” จึงจะถูกต้อง

6.2.2 ใช้คำเกิน จากประโยคว่า “ฉันเติบโตแล้วต้องพึ่งพาตัวเอง” ควรใช้คำว่า โต คำเดียวจะถูกต้องกว่า เพราะ เติบโต หมายถึง โตขึ้น เช่น ร่างกายเติบโต ต้นไม้เติบโต ในบริบทนี้ต้องการหมายถึง วัย ภาวะของอายุ ดังนั้นประโยคที่ถูกต้องควรเขียนว่า “ฉันโตแล้วต้องพึ่งพาตัวเอง”

7. เขียนแสดงความคิดเห็น “อาจารย์ไทย”

7.1 การใช้คำ

7.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า อยาก เขียนเป็น หยาก

7.2 การใช้ประโยค

7.2.1 ขาดคำ จากประโยคว่า “เมื่อเรียนกับเธอ ห้องเรียนของเราเต็มไปด้วยบรรยากาศที่ดี เธอรับผิดชอบมาก” ขาดคำ คือ “ความ” ซึ่งเป็นส่วนของหน่วยนามในประโยค และขาดคำกริยานำหน้านามคือ ความรับผิดชอบ ควรเติมคำกริยา “มี” ดังประโยคว่า “เมื่อเรียนกับเธอ ห้องเรียนของเราเต็มไปด้วยบรรยากาศที่ดี เธอมีความรับผิดชอบสูง”

8. บันทึกการเดินทาง “พาท่องเที่ยวเสฉวน มณฑลใจกลางของจีน”

8.1 การใช้คำ

8.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า ทิเบต เขียนเป็น ธิเบต (พยัญชนะต้น ท เป็น ธ), พัก เขียนเป็น ผัก (พยัญชนะต้น พ เป็น ผ), แพนด้า เขียนเป็น แพนด้าก (พยัญชนะต้น ค เป็น ต)

8.1.2 เขียนสระเกินในคำว่า มณฑล เขียนเป็น มูณฑล

8.1.3 เขียนตัวสะกดการันต์เกิน ในคำว่า แพนด้า เขียนเป็น แพนด้าก

8.1.4 เขียนสระตกหล่น ในคำว่า รับ เขียนเป็น รบ

8.1.5 เขียนวรรณยุกต์เกินในคำว่า หมี เขียนเป็น หมี

8.2 การใช้ประโยค

8.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง และขาดคำ คือใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง นั่นคือกริยา “นำ” จากประโยคว่า “กลับโรงแรมและกินอาหารเย็นแล้ว นำไปชมแสดงของชนชาติทิเบต” เพราะ นำ เป็น

กริยาที่ใช้กับสิ่งของหรือวัตถุ แต่ถ้าใช้กับบุคคลก็ใช้ได้ แต่บุคคลนั้นต้องช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ แต่คำว่า พา ซึ่งมีความหมายเหมือนกัน นำ แต่การใช้ต่างกันคือ พา ใช้กับบุคคลทั่วไป ส่วนของการขาดคำ คือ “การ” ซึ่งเป็นส่วนที่ช่วยทำให้คำกริยาในประโยคเป็นคำนาม คือคำว่า แสดง เป็น การแสดง ดังนั้นประโยคนี้ควรเขียนว่า “กลับโรงแรมและกินอาหารเย็นแล้ว พาไปชมการแสดงของชนชาติทิเบต” จึงจะถูกต้อง

คนที่ 11

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 7 ครั้ง รวมทั้งหมด 105 คำ เขียนได้ถูกต้อง 87 คำ เขียนผิด 19 คำ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

ศาสนสถาน	เขียนเป็น	ศาสนสถาน
กงสุล	เขียนเป็น	กงสุล
กุหลาบ	เขียนเป็น	กุหลาบ
บริโศก	เขียนเป็น	บริโศก
โภชนาการ	เขียนเป็น	โภชนากาน
สัตวแพทย์	เขียนเป็น	สัตวแพทย์

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

ตรวจตรา	เขียนเป็น	ตรวจตรา
ประโยชน์	เขียนเป็น	ประโยชน์
ทะเลสาบ	เขียนเป็น	ทะเลสาบ
พยานา	เขียนเป็น	พยานา
รสชาติ	เขียนเป็น	รสชาติ
โภชนาการ	เขียนเป็น	โภชนากาน
สัตวแพทย์	เขียนเป็น	สัตวแพทย์

1.3 สระผิด

เข้มแข็ง	เขียนเป็น	เข้มแข็ง
แข็งแรง	เขียนเป็น	แข็งแรง
ละเล่น	เขียนเป็น	ละเล่น

1.4 เขียนตกหรือเพิ่ม

วงเวียน	เขียนเป็น	วงเวียน
---------	-----------	---------

เหมือน	เขียนเป็น	สเหมือน
สะดวกสบาย	เขียนเป็น	สะดวกสบาย

6. เขียนเล่าเรื่อง “เพื่อนสนิทของฉัน”

6.1 การใช้คำ

- 6.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า ลำบาก เขียนเป็น ลำปำก
- 6.1.2 ใช้พยัญชนะควบกล้ำผิด ในคำว่า แปล เขียนเป็น แปร
- 6.1.3 ใช้พยัญชนะท้ายผิดและเขียนสระตกหล่น ในคำว่า มัธยม เขียนเป็น มรยบ
- 6.1.4 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า พังเพย เขียนเป็น ฟำเพย
- 6.1.5 ใช้วรรณยุกต์ผิด ในคำว่า แม่ว่า เขียนเป็น แม่่วา
- 6.1.6 เขียนพยัญชนะท้ายตกหล่น ในคำว่า โรงเรียน เขียนเป็น โรงเรีย
- 6.1.7 เขียนวรรณยุกต์เกิน ในคำว่า ตอนนั้น เขียนเป็น ด้อนนั้น
- 6.1.8 สะกดคำผิด เปลี่ยนคำไป ในคำว่า เสมือน เขียนเป็น เสมือ

6.2 การใช้ประโยค

6.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า (1) “เพื่อนสนิทคนนั้นจะอำนวยความสะดวกช่วยเหลือแก่เราอย่างเต็มที่” (2) “แม้ว่าใครประสบความสำเร็จมาก เราก็อำนวยความสะดวกช่วยเหลือแก่กัน” จะเห็นว่าการใช้คำว่า อำนวยความสะดวกช่วยเหลือ ทั้งสองประโยค ในความหมายของบริบทนี้ไม่ควรใช้คำว่า อำนวยความสะดวกช่วยเหลือ คำว่า อำนวยความสะดวก หมายถึง สั่ง, ให้ ซึ่งในความหมายอาจจะใช้ได้ แต่ภาษาไทยเรามักใช้คำว่า อำนวยความสะดวก คำอื่นซึ่งไม่ใช่คำนามว่า ความช่วยเหลือ เช่น อำนวยความสะดวก ดังนั้นทั้งสองประโยคนี้ควรใช้คำว่า ให้ความช่วยเหลือ จึงจะถูกต้องและเหมาะสมกว่า

6.2.2 เรียบเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง ดังประโยคว่า “เราเสมอคุยกันทางด้านชีวิตประจำวัน” จากประโยคนี้นำเอาส่วนขยายกริยามาวางไว้หน้ากริยา ซึ่งปกติแล้วโครงสร้างภาษาไทยมักจะนำเอาส่วนขยายกริยาไว้หลังกริยาจึงจะถูกต้อง คือ “เราคุยกันทางด้านชีวิตประจำวันเสมอ”

6.2.3 เรียบเรียงคำเข้าประโยคและใช้คำไม่ถูกต้อง ในประโยคที่ว่า “ผมก็ยินดีที่ได้คบกับเพื่อนสนิทกับอาฟอย่างความจริงใจตลอดมา” จากที่ขีดเส้นเป็นการเรียงผิดโครงสร้างภาษาไทย ซึ่งที่ถูกต้องควรเขียนว่า “ผมก็ยินดีที่ได้คบอาฟเป็นเพื่อนสนิท” จึงจะถูกต้อง ส่วนในการใช้คำไม่ถูกต้องคือ คำว่า อย่าง ซึ่งหมายถึง เหมือน ใช้ในความหมายของบริบทนี้ไม่ถูกต้อง

ควรใช้คำบุพบท “ด้วย” แทน “อย่าง” จึงจะถูกต้อง “ผมก็ยินดีที่ได้คบกับอาฟาเป็นเพื่อนสนิทด้วยความจริงใจตลอดมา”

8. บันทึกการเดินทาง “วัดห้วยหนอง”

8.1 การใช้คำ

8.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

เที่ยว	เขียนเป็น	เที่ยว
นักท่องเที่ยว	เขียนเป็น	นักท่องเที่ยว
สำหรับ	เขียนเป็น	สำหรับ
ผู้	เขียนเป็น	ผู้

8.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

พักผ่อน	เขียนเป็น	พักผ่อน
นำทาง	เขียนเป็น	นำทาง

8.1.3 เขียนสระและวรรณยุกต์เกินในคำว่า ไกด์ เขียนเป็น ไกด์

8.2 การใช้ประโยค

8.2.1 ใช้คำเกิน จากประโยคว่า “ไกด์ก็พานักท่องเที่ยวไปที่วัดห้วยหนอง พานาชม สระสำหรับปล่อยสัตว์น้ำ” ควรเลือกใช้คำใดคำหนึ่ง ในที่นี้ควรใช้คำว่า พา เพราะ นำ เป็นกริยาที่ใช้กับสิ่งของหรือวัตถุ แต่ถ้าใช้กับบุคคลก็ใช้ได้ แต่บุคคลนั้นต้องช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ แต่คำว่า พา ซึ่งมีความหมายเหมือนกัน นำ แต่การใช้ต่างกันคือ พา ใช้กับบุคคลทั่วไป

8.2.2 ใช้คำเกินทำให้ความหมายกำกวม จากประโยคว่า “พอพักสักนาทีเสียก่อน แล้วค่อยไกด์ก็พานักท่องเที่ยวไปที่สวนสาธารณะภูเขาห้วยหนอง แล้วรถทัวร์ก็พานักท่องเที่ยวไปชมและเลือกซื้อสินค้าพื้นเมือง” ไม่จำเป็นต้องใช้ส่วนขยายนี้จะสื่อความได้ดีกว่า ส่วนคำว่า นำ ควรเปลี่ยนเป็น พา ดังเหตุผลเมื่อข้างต้นที่กล่าวไว้ใน ข้อ 8.2.1

คนที่ 12

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 7 ครั้ง รวมทั้งหมด 105 คำ เขียนได้ถูกต้อง 87 คำ เขียนผิด 21 คำ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

ผลไม้	เขียนเป็น	ผลไม้
ฝึกฝน	เขียนเป็น	ฝึกฝน

พักผ่อน	เขียนเป็น	พักผ่อน
ชมพู่	เขียนเป็น	ชมภู
กงสุล	เขียนเป็น	กงสุล
กุหลาบ	เขียนเป็น	กุลาบ
บริโศก	เขียนเป็น	บริโศค
โภชนาการ	เขียนเป็น	โภชนากาน
ศัลยแพทย์	เขียนเป็น	ศัลญแพทย์

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

ตรวจตรา	เขียนเป็น	ตรวจดูตรา
ประโยชน์	เขียนเป็น	ประโยชน์
ทะเลสาบ	เขียนเป็น	ทะเลสาป
พยานาถ	เขียนเป็น	พยานาน
รสชาติ	เขียนเป็น	รสชาด
โภชนาการ	เขียนเป็น	โภชนากาน
ศัลยแพทย์	เขียนเป็น	ศัลญแพทย์

1.3 เขียนตกหรือเกิน

สุขภาพ	เขียนเป็น	สุขภาพ
เสมือน	เขียนเป็น	สเหมือน
สะดวกสบาย	เขียนเป็น	สะดวกสบาย

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.1 การใช้คำ

2.1.1 เขียนสระตกหล่น ในคำว่า ชนชาติ เขียนเป็น ชนชาติ

2.1.2 เขียนพยัญชนะท้ายเกินในคำว่า ช่วยเหลือ เขียนเป็น ช่วยเหลือ

2.2 การใช้ประโยค

2.2.1 ใช้คำซ้ำ จากประโยคว่า “ประเทศจีนเป็นประเทศอารยธรรม มีประวัติศาสตร์อารยธรรมมาประมาณ 5 พันปี” ควรเลือกตัด อารยธรรม ออก เพราะประโยคข้างต้นได้เขียนไว้แล้ว ซึ่งความหมายของประโยคก็ไม่เปลี่ยนแปลง ดังประโยคว่า “ประเทศจีนเป็นประเทศอารยธรรม มีประวัติศาสตร์มาประมาณ 5 พันปี”

3. เรื่องซ้ำชั้น

3.2 การใช้ประโยค

3.2.1 ใช้คำเกิน จากประโยคว่า “มีผู้ทำกระเป๋าของเขาหาย” ไม่จำเป็นต้องมีส่วนขยาย “ของเขา” ประโยคนี้ก็มีความหมายชัดเจนแล้ว

4. เรียงความตามหัวข้อที่ผู้เขียนกำหนดเอง “ใกล้เรียนจบ”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า เหล่านี้ เขียนเป็น ถ่านี้

4.1.2 ใช้พยัญชนะควบกล้ำผิด ในคำว่า พริบตา เขียนเป็น พลิบตา

4.1.3 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า อนาคต เขียนเป็น อนาคด

4.1.4 ใช้สระผิด ในคำว่า ไม่ เขียนเป็น ไม (สระโ เป็น สระไอ)

4.1.4 เขียนสระตกหล่น ในคำว่า ลักษณะ เขียนเป็น ลักษณะ

4.1.5 เขียนสระเกิน ในคำว่า ดำรง เขียนเป็น ดำรุง, ยัง เขียนเป็น ย้ง

4.2 การใช้ประโยค

4.2.1 ขาดคำเชื่อม “และ” และใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “วันที่ 12 13 เดือน กันยายนปีนี้เป็นวันที่จดทะเบียนของนักศึกษาใหม่รุ่น 2001” ควรมีคำเชื่อม “และ” ระหว่างวันที่ คือวันที่ 12 และ 13 ส่วนคำว่า จดทะเบียนใช้ในบริบทนี้ไม่ถูกต้อง จดทะเบียนจะใช้แสดงความเป็นเจ้าของ เช่น การค้า หรือ สิทธิบัตร ภาษาไทยเราใช้การเริ่มต้นเป็นนักศึกษาใหม่ ใช้คำว่า ลงทะเบียน ไม่ใช่ จดทะเบียน

4.2.2 ใช้คำเกิน จากประโยค(1)ว่า “ทุกคนก็ต้องส่งอาจารย์และนักศึกษาเก่าไปทำหน้าที่การต้อนรับ” ควรตัดคำว่า “การ” ออก , ประโยค (2) ว่า “พวกเขาจะใส่ชุดชนชาตินา ๆ ชาติ” ควรตัด “นา ๆ ชาติ” ออก ซึ่งความหมายก็ยังคงเดิมไม่เปลี่ยนแปลง

4.2.3 “ชีวิตมหาวิทยาลัยไม่เหมือนเราคิดที่เดิม” ใช้คำไม่ถูกต้องจากวลีนี้ควรเขียนว่า “อย่างที่เราคิดไว้” จะสื่อความได้ดีกว่า

4.2.4 ใช้คำไม่ถูกต้อง “ทั้งนี้มีก็กลัวต่อสังคมในอนาคตอยู่” ควรใช้ “ความกลัว” จะเหมาะสมกว่า “ทั้งนี้มีความกลัวต่อสังคมในอนาคตอยู่”

4.2.5 “เพิ่งเข้ามหาวิทยาลัยรู้สึกสำเร็จไกลแสนไกล พอพริบตาสักหน่อยก็มาถึงสำเร็จอย่างไม่รู้สีกตัว” ขาดคำ “ความ” นำหน้าคำวิเศษณ์คือ สำเร็จ และใช้คำไม่ถูกต้องในวลีที่ขีดเส้นใต้ ควรใช้ว่า เพียงพริบตาเดียว จะถูกต้องกว่า

5. เขียนอธิบาย การทำอาหาร

5.1 การใช้คำ

5.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า แดง เขียนเป็น แดง

5.1.2 ใช้วรรณยุกต์ผิด

ใส่	เขียนเป็น	ใส่
ชี้อ้ว	เขียนเป็น	ชี้อ้ว

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง คือใช้คำลักษณะนามไม่ถูกต้องคือ “สับแดงกว่าเป็นก้อนเล็ก จึงเป็นผืนบาน ๆ พริกแดงเป็นตอน” ก้อน ควรใช้ ชิ้น, ผืน ควรใช้ แผ่น, ตอน ควรใช้ ท่อน จึงจะถูกต้อง

5.2.2 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “เย็นแดงกว่าและแกงประมาณ 1 ชั่วโมงจะอร่อยกว่า” จากประโยคนี้เป็นการอธิบายการทำอาหารในตอนสุดท้าย ดังนั้นควรใช้ประโยคว่า “แล้วทิ้งไว้ให้เย็นประมาณ 1 ชั่วโมงจะอร่อยกว่า” ก็น่าจะสื่อความได้ดีกว่า ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงแดงกว่าและแกงอีก

6. การเขียนเล่าเรื่อง “เพื่อนสนิทของฉัน”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

เนียนใจ	เขียนเป็น	เนียนใจ
ทำไม	เขียนเป็น	ทำไม

6.1.3 ใช้ตัวสะกดการันต์ผิด ในคำว่า ทรัพย์สิน เขียนเป็น ทรัพย์สินย์

6.1.4 เขียนพยัญชนะท้ายตกหล่น ในคำว่า เพื่อน เขียนเป็น เพื่

6.2 การใช้ประโยค

6.2.1 ขาดคำ “การ” ในประโยคว่า “แต่ความเป็นไปได้ของคบเพื่อนจะมากกว่าคบเพื่อนตาย” ควรเติม “การ” หน้าคำกริยา คือ คบ เป็น การคบเพื่อน จะทำให้ใจความสมบูรณ์ขึ้น

6.2.2 ขาดคำ กับ ใช้คำเกิน จากประโยคว่า “อย่างไรก็ตาม เพื่อนตายหายาก เพื่อนสนิทเหมาะสมชีวิตความจริงกว่า” ควรมีคำเชื่อม “กับ” หลังกริยา เหมาะสม ส่วน ความ ควรตัดออก และเพิ่มคำวิเศษณ์คือ มาก แทน ดังนั้นประโยคที่ถูกต้องควรเขียนว่า “อย่างไรก็ตาม เพื่อนตายหายาก เพื่อนสนิทเหมาะสมกับชีวิตจริงมากกว่า”

6.2.3 ประโยคไม่สมบูรณ์ จากประโยคที่ว่า “เพื่อนสนิทของฉันไม่จำเป็นต้องสวยทั้งหน้าตาและจิตใจ แต่ต้องสวยในจิตใจ” ประโยคนี้เป็นประโยคเงื่อนไข ควรเขียนให้ถูกว่า “เพื่อนสนิทของฉันไม่จำเป็นต้องสวยทั้งหน้าตาและจิตใจ เพียงแต่สวยในจิตใจก็พอแล้ว”

7. เขียนแสดงความคิดเห็น “อาจารย์ไทย”

7.1 การใช้คำ

7.1.1 เขียนสระตกหล่น ในคำว่า เพราะ เขียนเป็น เพรา

7.2 การใช้ประโยค

7.2.2 ใช้คำไม่ถูกต้อง คือใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน คือคำว่า เยอะ ควรใช้ มาก จะถูกต้องกว่า ดังประโยคที่ว่า “เพราะว่าตอนนี้ใกล้จะเรียนจบ มีเรื่องเยอะที่ต้องทำ”

7.2.3 ใช้คำตรงกันข้ามไม่ถูกต้อง หน้า คู่กับ เบา / มาก คู่กับ น้อย จากประโยคที่ว่า “ไม่ตรีจิตหนักหรือน้อย ไม่ให้อยู่ในความระยะใกล้หรือไกล” หน้า ควรใช้ มาก ส่วนคำบุพบทใน ควรเปลี่ยนเป็นคำสรรพนามคือ ที่ และ ความ ควรตัดออก แล้วเติมคำว่า ทาง หลังคำนามว่า ระยะ เป็น ระยะทาง ก็จะทำให้ประโยคนี้ถูกต้อง คือ “ไม่ตรีจิตมากหรือน้อย ไม่ให้อยู่ที่ระยะทางใกล้หรือไกล”

8. บันทึกการเดินทาง “สี่เจียง”

8.1 การใช้คำ

8.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

สมญา	เขียนเป็น	สมญา
ล้าน	เขียนเป็น	ร้าน

8.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

โอกาส	เขียนเป็น	โอกาส
เที่ยง	เขียนเป็น	เที่ยง

8.1.3 เขียนสระตกหล่น

ศิลปะ	เขียนเป็น	ศิลปะ
แนะนำ	เขียนเป็น	แนะนำ

8.1.4 เขียนพยัญชนะท้ายตกหล่น ในคำว่า มาก เขียนเป็น มา

8.1.5 เขียนตัวสะกดการันต์ผิด ในคำว่า ไชว เขียนเป็น ไชร์

8.1.6 เขียนตัวสะกดการันต์เกิน

ลักษณะ	เขียนเป็น	ลักษณะ
วสันตฤดู	เขียนเป็น	วสันต์ฤดู

8.1.7 เขียนสระเกิน ในคำว่า ธรรมชาติ เขียนเป็น ธรรมชาติ

8.2 การใช้ประโยค

8.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยค(1)ว่า “พาท่านไปเที่ยวสถานที่ท่องเที่ยว 3 แห่ง ซึ่งมีความหมายตัวแทน” จากประโยคนี้ควรใช้คำว่า ความสำคัญ แทน ความหมายตัวแทน จะถูกต้องกว่า เพราะคำที่เขียนนี้สื่อความไม่ชัดเจน ,ประโยค(2) “จื้อยาบัวหิมะซึ่งมีสรรพคุณดีที่สุดต่อแผลไฟเผา” จากประโยคนี้ใช้คำไม่ถูกต้อง ควรใช้ว่า แผลไฟไหม้ เพราะเป็นคำที่ภาษาไทยเราใช้อยู่ทั่วไป

คนที่ 13

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 7 ครั้ง รวมทั้งหมด 105 คำ เขียนได้ถูกต้อง 88 คำ เขียนผิด 17 คำ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

ชมพู่	เขียนเป็น	ชมภู
สุขภาพ	เขียนเป็น	สุขภาพ
ศาสนสถาน	เขียนเป็น	ศาสนสถาน
กงสุล	เขียนเป็น	กงสุล
กุหลาบ	เขียนเป็น	กุหลาบ
บริโกล	เขียนเป็น	บริโพล
ภูมิภาค	เขียนเป็น	พุมิภาค
เทพธิดา	เขียนเป็น	เทพทิดา
สัตยแพทย์	เขียนเป็น	สัตยญแพทย์
อาชญากร	เขียนเป็น	อาชญากรอน

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

สุขภาพ	เขียนเป็น	สุขภาพ
บริโกล	เขียนเป็น	บริโพล
ตรวจตรา	เขียนเป็น	ตรวจตรา
ประสานสายตา	เขียนเป็น	ประสานสายตา

ศัลยแพทย์	เขียนเป็น	ศัลยแพทย์
อาชญากร	เขียนเป็น	อาชญากร

1.3 สระผิ

นั้น	เขียนเป็น	นั้น
------	-----------	------

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.1 การใช้คำ

2.1.1 เขียนสระผิ ในคำว่า อารยธรรม เขียนเป็น อรัยธรรม

2.2 การใช้ประโยค

2.2.1 เรียบเรียงคำในประโยคไม่ถูกต้องและใช้คำเกิน จากประโยคว่า “มี ทรัพยากรดินแดนและธรรมชาติอย่างอุดมสมบูรณ์” ควรเลือกจะนำเอา ทรัพยากร มาไว้หน้าคำนาม ธรรมชาติ เป็นทรัพยากรธรรมชาติ ส่วนคำกริยา “เป็น” ก็ตัดออก เพราะใช้ อย่างอุดมสมบูรณ์ ก็ชัดเจนแล้ว ดังนั้นจึงเขียนใหม่ได้ว่า “มีดินแดนและทรัพยากรธรรมชาติอย่างอุดมสมบูรณ์”

4. เรียงความตามหัวข้อที่ผู้เขียนกำหนดเอง “อาณาจักรผู้หญิงที่ล้ำสุด”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ใช้สระผิ ในคำว่า อารยธรรม เขียนเป็น อรัยธรรม (สระอา เป็น สระอะ)

4.2 การใช้ประโยค

4.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “พวกเค้าตกลงกันว่าชาวโมโซเป็นชนชาติโคดเดียว” คำว่า แกลง ไม่ควรใช้ในบริบทนี้เพราะ แกลง เป็นการใช้กับเรื่องที่เป็นทางการ แต่นี้เป็นคำกล่าวขึ้นมา ควรใช้คำว่า กล่าว แทน จึงจะถูกต้อง และคำว่า เค้า เป็นภาษาพูด ควรใช้ เขา แทน จึงจะเหมาะสม คือ “พวกเขาตกลงกันว่าชาวโมโซเป็นชนชาติโคดเดียว”

4.2.2 “พวกเขาชอบจัดงานบันเทิงบอย ๆ ซึ่งส่วนมากจะเป็นงานที่พลาจร้องพลาจเต้นรำโดยล้อมคบเพลิง” จากประโยคนี้อำนาจไม่ถูกต้องคือ พลาจร้องพลาจเต้นรำ ควรใช้คำว่า ร้องรำทำเพลง จึงจะถูกต้อง และคำว่า ล้อมคบเพลิง จากประโยคนี้อำนาจไม่ถูกต้อง ควรใช้ว่า ล้อมรอบกองไฟ จึงจะถูกต้อง

4.2.3 เรียบเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “ผู้เข้าร่วมเกือบเป็นเขาวงกต” ควรเรียงใหม่ว่า “ผู้เข้าร่วมเป็นเขาวงกตทั้งหมด”

4.2.4 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “เมื่อหนุ่ม ๆ สาว ๆ ชอบใครแล้วก็จะเอาฝ่ามือของผู้นั้น ถ้าอีกฝ่ายหนึ่งก็ชอบเดียวกัน ก็เกาด้วยกัน” คำกริยา เอาฝ่ามือ ควรเปลี่ยนคำกริยาใหม่คือ จับ ส่วนคำวิเศษณ์ เดียวกัน ควรใช้ เหมือนกัน แทนจึงจะถูกต้อง ส่วนคำกริยา เกา จะต้องมีการมารองรับ ในที่นี้กรรมก็คือ ฝ่ามือ และคำวิเศษณ์ ด้วยกัน ในท้ายประโยคควรจะเป็นคำขยายของคำกริยา เกา ดังนั้นประโยคที่ถูกต้องจะเขียนได้ว่า “เมื่อหนุ่ม ๆ สาว ๆ ชอบใครแล้วก็จะจับมือของผู้นั้น ถ้าอีกฝ่ายหนึ่งก็ชอบเหมือนกัน ก็ตอบ”

4.2.5 ใช้คำไม่ถูกต้อง คือ(1) “แต่ละนางสาวของชาวมอซอจะมีศาลาพักผ่อนของตนเอง” (2) “ถ้ามีลูกทุกคนในครอบครัวของนางสาวจะเลี้ยงเอง” นางสาว เป็น คำที่ใช้นำหน้าชื่อผู้หญิงที่มีอายุครบ 15 ปีบริบูรณ์ขึ้นไปและยังไม่ได้แต่งงาน ซึ่งเป็นคำที่ไม่สามารถปรากฏตามคำพังได้ ในที่นี้ต้องใช้คำว่า “หญิงสาว” ซึ่งหมายถึง คนที่มีเพศตรงข้ามกับชาย การที่นักศึกษาไม่เข้าใจการใช้คำว่า “นางสาว” ทำให้นักศึกษาเลือกคำมาใช้ผิด

6. การเขียนเล่าเรื่อง “แนะนำตัวเอง”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า ปกติสุข เขียนเป็น ปกฏิสุข (พยัญชนะต้น ด เป็น ฎ)

6.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า ปรากฏ เขียนเป็น ปรากฏ (ตรงแม่ คือ แม่กด แต่ใช้รูปพยัญชนะผิด คือ พยัญชนะท้าย ฎ เป็น ฏ)

6.1.3 เขียนสระตกหล่น ในคำว่า บรูณะ เขียนเป็น บรรณะ

6.1.4 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น ในคำว่า ช่วย เขียนเป็น ชวย

6.1.5 เขียนตัวสะกดการันต์เกิน ในคำว่า ความสุข เขียนเป็น ความสุขค์, ปฏิสังขร เขียนเป็น ปฏิสังขร์

6.2 การใช้ประโยค

6.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “ประเทศต่าง ๆ จึงได้ปรากฏว่า สถานนี้เป็น “ดินแดนสวรรค์” ปรากฏเป็นคำกริยา หมายถึง สำแดงออกมาให้เห็น ประโยคนี้ควรใช้ ทราบ จะสื่อความได้ดีกว่า ส่วนคำว่า สถาน ก็เขียนตกหล่น ควรเขียนคำเต็มว่า สถานที่ซึ่งจะถูกต้อง

6.2.2 ใช้คำไม่ถูกต้อง “จริง ๆ แล้ว ไม่เคยนึกถึงว่าจะมาเรียนวิชาเอกนี้” ควรใช้คำว่า คิด จะเหมาะสมกว่า นึกถึง หมายถึง ระลึกรถึง ซึ่งใช้ในความหมายของประโยคนี้ไม่ได้

7. เขียนแสดงความคิดเห็น “อาจารย์ไทย”

7.1 การใช้คำ

7.1.1 เขียนตัวสะกดการันต์ตกหล่น ในคำว่า อาจารย์ เขียนเป็น อาจารย์

7.2 การใช้ประโยค

7.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “อาจารย์ไทยเวลานี้เป็นอาจารย์ไทยที่น่ารักที่สุด อายุเท่ากับนักศึกษาเรา จึงรวมกับเราได้อย่างกลมกลืน” ใช้คำกริยา รวม ซึ่งหมายถึง เข้าด้วยกัน, เอาเข้าด้วยกัน จากความหมายของประโยคนี้ควรใช้คำว่า เข้ากับ แทน รวม จึงจะเหมาะสมกว่า

8. บันทึกการเดินทาง “อำเภอห้วยเจียง”

8.1 การใช้คำ

8.1.1 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น ในคำว่า คล้าย เขียนเป็น คลาย

8.1.2 เขียนพยัญชนะท้ายเกิน ในคำว่า สัญลักษณ์ เขียนเป็น สัญลักษณ์

8.1.3 สะกดคำผิด ในคำว่า เย็น เขียนเป็น เย็น

8.2 การใช้ประโยค

8.2.1 ขาดคำ คือใช้คำว่า อาหารกลางวัน ใช้เพียง อาหารกลาง จากประโยคว่า “หลังอาหารกลาง ชมตำบลต้าเหยียน”

8.2.2 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “หลังอาหารเย็นเที่ยวชมทัศนียภาพดีของเมืองเก่า” ควรใช้ว่า ในเวลากลางคืนจะเหมาะสมกว่า ดังนั้นที่ถูกต้องคือ “หลังอาหารเย็นเที่ยวชมทัศนียภาพในเวลากลางคืน”

คนที่ 14

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 7 ครั้ง รวมทั้งหมด 105 คำ เขียนได้ถูกต้อง 92 คำ เขียนผิด 15 คำ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

บริโภค	เขียนเป็น	บอริโพค
ผลไม้	เขียนเป็น	พลไม้
ผักผ่อน	เขียนเป็น	ผักผ่อน
แปล	เขียนเป็น	แปล
ศาสนสถาน	เขียนเป็น	ศาสนสถาน
กงสุล	เขียนเป็น	กงสุล

กุหลาบ	เขียนเป็น	กุหลาบ
ศัลยแพทย์	เขียนเป็น	ศัลยแพทย์
อาชญากร	เขียนเป็น	อาชญากร

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

ประโยชน์	เขียนเป็น	ประโยชน์
ความสุข	เขียนเป็น	ความสุข
ตรวจตรา	เขียนเป็น	ตรวจตรา
พยาบาล	เขียนเป็น	พยาบาล
รสชาติ	เขียนเป็น	รสชาติ
ศัลยแพทย์	เขียนเป็น	ศัลยแพทย์

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.2 การใช้ประโยค

2.2.1 ใช้คำเกิน จากประโยคว่า “ประเทศจีนได้พัฒนาต่อไปเป็นวันเรื่อย ๆ”

จากประโยคนี้ตัดคำ “เป็นวัน” ก็จะมีความชัดเจนกว่า ดังประโยคว่า “ประเทศจีนได้พัฒนาต่อไปเรื่อย ๆ”

3. เรื่องจำซ้น

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า ถาม เขียนเป็น ถาน

3.2 การใช้ประโยค

3.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “คุณลุงของเธอเป็นนักธนาคารหรือเปล่า” นักธนาคาร ไม่มีใช้ในภาษาไทย ซึ่ง นัก + คำนาม หรือ กริยา ซึ่งเป็นคำที่กล่าวถึงสถานะและบทบาท เช่น นักเรียน นักร้อง นักการเมือง เป็นต้น คำที่ถูกต้องคือ นายธนาคาร ซึ่งหมายถึง ผู้ประกอบกิจการเกี่ยวกับธนาคาร

4. เรียงความตามหัวข้อที่ผู้เขียนกำหนดเอง “การแต่งงานแบบการเยียม”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า ตฤทอด เขียนเป็น ตฤทอด

4.1.2 ใช้สระผิด ในคำว่า กลางวัน เขียนเป็น กลางวาน

6. การเขียนเล่าเรื่อง “แนะนำตัวเอง”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า ตอน เขียนเป็น คอน

6.2 การใช้ประโยค

6.2.1 ประโยคไม่ชัดเจน จากประโยคที่ว่า “ความคุ้นเคยของค้การประกอบการเขียนมีความสำคัญในการเขียน”

6.2.2 ใช้คำเกิน จากประโยคที่ว่า “เราสามารถคุยกันกับคนไทย” ควรตัดคำว่า กัน ออก เพราะ กัน จะใช้อยู่ท้ายประโยคไม่มีส่วนขยายต่อ เช่น เราคุยกัน ส่วน กับ จะต้องมีการตามมา ซึ่งเช่นเดียวกับตัวอย่างประโยคที่ถูกต้องคือ “เราสามารถคุยกับคนไทย”

7. เขียนแสดงความคิดเห็น “อาจารย์ไทย”

7.2 การใช้ประโยค

7.2.1 เรียงคำหรือข้อความผิดลำดับ คือ “อาจารย์ชนิกาได้มาสอนเราวิชาการใช้ภาษา” จากประโยคนี้ตำแหน่งของกรรมรองนำมาไว้หลังกริยา ซึ่งตามโครงสร้างของประโยคภาษาไทยจะต้องนำกรรมตรงไว้หน้ากรรมรองจึงจะถูกต้อง จากประโยคนี้กรรมตรงคือ วิชาการใช้ภาษา ส่วนกรรมรองคือ เรา และควรมีคำบุพบทเสริมด้วย ดังประโยคที่ว่า “อาจารย์ชนิกาได้มาสอนวิชาการใช้ภาษาแก่เรา”

8. บันทึกการเดินทาง “มณฑลยูนนาน”

8.1 การใช้คำ

8.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า ตอน เขียนเป็น คอน

8.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า คุ้มคำ เขียนเป็น คูนคำ

8.2 การใช้ประโยค

8.2.1 “ในระหว่างทางคุณได้ชมวิวที่สวยงามของทั้งสองฝ่ายทาง” จากประโยคนี้อำคำไม่ถูกต้อง ควรใช้คำว่า “สองข้างทาง” จะเหมาะสมกว่า เพราะโดยทั่วไปคำที่เกี่ยวกับถนนหนทางเรามักใช้คำนามว่า ข้างทาง ไม่ใช่ ฝ่ายทาง จึงจะถูกต้อง

คนที่ 15

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 7 ครั้ง รวมทั้งหมด 105 คำ เขียนได้ถูกต้อง 91 คำ เขียนผิด 17 คำ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

ผลไม้	เขียนเป็น	ผลไม้
ฝึกฝน	เขียนเป็น	ฝึกฝน
พักผ่อน	เขียนเป็น	พักผ่อน
กงสุล	เขียนเป็น	กงสุล
บริโศก	เขียนเป็น	บริโศก
เทพธิดา	เขียนเป็น	เทพธิดา
ศัลยแพทย์	เขียนเป็น	ศัลยแพทย์
อาชญากร	เขียนเป็น	อาชญากร

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

ตรวจตรา	เขียนเป็น	ตรวจตรา
บริโศก	เขียนเป็น	บริโศก
ประโยชน์	เขียนเป็น	ประโยชน์
ทะเลสาบ	เขียนเป็น	ทะเลสาบ
พยายาม	เขียนเป็น	พยายาม
รสชาติ	เขียนเป็น	รสชาติ
โภชนาการ	เขียนเป็น	โภชนาการ
ศัลยแพทย์	เขียนเป็น	ศัลยแพทย์

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.2 การใช้ประโยค

2.2.1 “ในแผ่นดินจีนที่รูปร่างคล้ายไก่ อาศัยอยู่ชนชาติ 56 เผ่า” จากประโยคนี้มีการเรียงข้อความผิดลำดับ และควรมีกริยา “มี” เสริมด้วย ดังประโยคที่ถูกต้องว่า “ในแผ่นดินจีนที่มีรูปร่างคล้ายไก่ มีชนชาติ 56 เผ่าอาศัยอยู่”

3. เรื่องซ้ำซ้อน

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ใช้สระผิด ในคำว่า ยืน เขียนเป็น ยูน (สระอือ เป็น สระอุ), นวย เขียนเป็น โนย (สระอัว เป็น สระโอ)

3.2 การใช้ประโยค

3.2.1 “แล้วจะให้เธออายใจ” ใช้คำไม่ถูกต้อง จากความหมายของบริบทนี้ควรใช้ คำว่า อาย ส่วนคำว่า สะอาย ซึ่งหมายถึง รู้สึกอายที่ได้กระทำความชั่ว, รู้สึกผิดที่ได้กระทำความชั่ว ซึ่งใช้ในประโยคนี้นี้ไม่ถูกเพราะไม่ใช่เรื่องที่ทำผิด

3.2.2 “สุดท้ายเขาคงใจว่าจะช่วยเธอโดยตัวเอง” ใช้คำเชื่อมผิด ควรใช้คำว่า ด้วย จึง จะถูกต้อง คือ “สุดท้ายเขาคงใจว่าจะช่วยเธอด้วยตัวเอง”

4. เรียงความตามหัวข้อที่ผู้เขียนกำหนดเอง “ผิดด้วยหรือที่สวย”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

คารา	เขียนเป็น	ตารา
ยถากรรม	เขียนเป็น	ยฎากรรม

4.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า มุ่งมาด เขียนเป็น มุ่งมาค

4.1.3 เขียนสระตกหล่น

เสมือน	เขียนเป็น	เสมอน
พระบรมมหาราชวัง		พระบรมมหาราชวง

4.1.4 เขียนตัวสะกดการันต์ผิด ในคำว่า ราชวงศ์ เขียนเป็น ราชวงค์

4.1.5 สะกดคำผิด เปลี่ยนคำไปจากเดิม ในคำว่า สะดากกรรม เขียนเป็น

ชาติตะกรรม

4.2 การใช้ประโยค

4.2.1 “ตลอดช่วงชีวิตของ Chen Yuan Yuan ขรุขระ” ใช้คำไม่ถูกต้อง คือ ขรุขระ ซึ่งหมายถึง เป็นปุ่มเป็นแ่ง, ไม่เรียบ, ไม่ราบรื่น ซึ่งเรามักใช้กับวัตถุสิ่งของ เช่น ถนนขรุขระ แต่ชีวิตของคนควรใช้คำว่า ลำบาก หรือ มีอุปสรรค จึงจะถูกต้อง

4.2.2 “วันที่ 4 กษัตริย์จึงกลับไปทำงานด้วยอาลัยอาวรณ์” ขาดคำ คือ “ความ” เพราะหลังคำบุพบท ด้วย ต้องตามด้วยคำนาม อาลัยอาวรณ์ เป็นคำกริยา ซึ่งการทำให้คำกริยาเป็น

คำนาม ต้องมี “ความ” นำหน้า ดังประโยคว่า “วันที่ 4 กษัตริย์จึงกลับไปทำงานด้วยความอาลัยอาวรณ์”

4.2.3 “ชนชาติแมนได้รวมดินแดนของราชวงศ์หมิงเรื่อย ๆ โดย**รบ**” ขาดคำ คือ “การ” เพราะหลังคำบุพบท โดย ต้องตามด้วยคำนาม รบ เป็นคำกริยา ซึ่งการทำให้คำกริยาเป็นคำนาม ต้องมี “การ” นำหน้า ดังประโยคว่า “ชนชาติแมนได้รวมดินแดนของราชวงศ์หมิงเรื่อย ๆ โดย**การรบ**”

4.2.4 “**เขารับเกิดโมโหขึ้น**” ใช้คำเกิน จากประโยคนี้ โมโห เป็นคำกริยาที่ไม่ต้องมีคำกริยาอื่นมาเสริม ดังนั้นจะควรตัดส่วนนี้ออกไป และควรใช้คำให้ถูกต้อง คือ เขาโมโหขึ้นอย่างง่ายดาย”

4.2.5 “Yuan Yuan จึงไป**บวชนาค**เป็นแม่ชี” ใช้คำเกิน คำว่า นาค หมายถึง คนที่กำลังจะบวช แต่ไม่ใช่ผู้หญิง จึงใช้ในบริบทนี้ไม่ได้

4.2.6 “สุดท้ายเธอหาได้ทางเดียวที่**เสื่อมเสีย**ของคนได้ คือ **ปรีนิพพาน**” ใช้คำไม่ถูกต้อง เสื่อมเสีย ควรใช้ จะพินับ จะได้ใจความมากกว่า ส่วนคำว่า **ปรีนิพพาน** ใช้ในบริบทนี้ไม่ได้ เพราะ ปรีนิพพาน คือ เรียกอาการตายของพระพุทธเจ้าและพระอรหันต์เท่านั้น สำหรับคนธรรมดาควรใช้คำว่า ความตาย ดังนั้นควรเขียนใหม่ว่า “สุดท้ายเธอหาได้ทางเดียวที่**จะพินับ**ของคนได้ คือ ความตาย”

5. เขียนอธิบาย การทำอาหาร

5.1 การใช้คำ

5.1.1 ใช้วรรณยุกต์ผิด ในคำว่า แห้ง เขียนเป็น แห้ง

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 เรียงลำดับคำผิดในวลีว่า “**แห้ง**ขนมจีน” ซึ่งที่จริงแล้ว ควรเขียนว่า “ขนมจีน**แห้ง**” จึงจะถูกต้อง

5.2.2 ใช้คำลักษณะนามผิด จากประโยคว่า “**จิง** 1 **ตัว** **พริก** 5 **ตัว**” จากประโยคนี้ควรใช้ลักษณะนามของ จิง ว่า **แ่ง** พริก 5 **เม็ด**

6. การเขียนเล่าเรื่อง “แนะนำตัวเอง”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 เขียนวรรณยุกต์เกิน ในคำว่า มัน เขียนเป็น มัน

6.2 การใช้ประโยค

6.2.1 “ครอบครัวของดิฉันมีทั้งหมด 4 คน คือ คุณพ่อ คุณแม่ พี่ชายกับดิฉัน” ใช้คำเชื่อมพิศ ทวรใช้ และ แทน กับ จึงจะถูกต้อง เพราะได้กล่าวถึงบุคคลอื่นมาแล้ว ซึ่งในตอนท้ายประโยคจะกล่าวถึงสิ่งสุดท้ายทวรใช้คำว่า และ มากกว่าคำว่า กับ เพราะในประโยคภาษาไทยในตอนจบประโยคไม่ควรใช้คำว่า กับ เพราะถ้าใช้ กับ จะต้องมีการหรือข้อความอื่นมาต่อท้าย ซึ่งไม่จบประโยค แต่ และ ใช้ได้ในประโยคนี้เพราะเป็นการกล่าวท้ายสุดของประโยค

6.2.2 “ความรู้ลึกที่ไปสัมผัสกับวัฒนธรรมไทยโดยเอง” จากประโยคนี้ใช้คำไม่ถูกต้อง ควรใช้ว่า ด้วยตัวเอง จึงจะถูกต้อง ภาษาไทยมักไม่ใช้คำบุพบท โดย แล้วตามด้วยบุคคล มักจะใช้คำบุพบท ด้วย แล้วตามด้วยผู้กระทำ

6.2.3 “ดิฉันประทับใจเป็นอย่างยิ่ง เช่น บิณฑบาตของพระองค์” จากประโยคนี้มีการใช้คำเกิน คือ องค์ ซึ่งทำให้ความหมายเปลี่ยน เพราะ พระองค์ ก็มีความหมาย คือ เป็นราชาศัพท์เรียกแทน เช่น พระมหากษัตริย์ หรือ พระราชินี อีกทั้งยังขาดส่วนของคำนามในวลี บิณฑบาตของพระ ควรมีคำว่า “การ” นำหน้าคำกริยา คือ บิณฑบาต เพราะหลังคำว่า เช่น เป็นการยกตัวอย่าง ดังนั้นคำที่ตามมาต้องเป็นคำนามไม่ใช่คำกริยา

6.2.4 “การเรียนภาษาไทยเหมือนกับเรียนภาษาต่างประเทศอย่างใดอย่างอื่น” ควร มีคำว่า “การ” นำหน้าคำกริยา คือ เรียน และเพื่อให้สัมพันธ์กับคำนามที่กล่าวมาก่อนคือ การเรียน ภาษาไทย ส่วนคำว่า อย่างใดอย่างอื่น ควรตัดออกแล้วใช้ว่า อื่น ๆ แทนจึงจะถูกต้อง “การเรียนภาษาไทยเหมือนกับการเรียนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ”

8. บันทึกรการเดินทาง “ได้เมมที่เมมได้”

8.1 การใช้คำ

8.1.1 ใช้พยัญชนะควบกล้ำผิด ในคำว่า กราบเรียน เขียนเป็น กลาเรียน

8.1.2 เขียนสระตกหล่น ในคำว่า ศิลปะ เขียนเป็น ศิลป

8.2 การใช้ประโยค

8.2.1 เรียงข้อความผิดลำดับ จากประโยคที่ว่า “วัดหวนทองเป็นวัดที่ใหญ่ที่สุดในตัวเมือง ประดิษฐานอยู่ พระพุทธชินราชที่อดีตนายกรัฐมนตรียของเมืองไทยมอบให้” จากประโยคนี้ใช้คำกริยาขึ้นต้นประโยคแล้วตามด้วยประธาน ซึ่งผิดจากโครงสร้างภาษาไทยคือ ประธาน กริยากรรม ดังนั้นจึงควรเขียนว่า “วัดหวนทองเป็นวัดที่ใหญ่ที่สุดในตัวเมือง พระพุทธชินราชที่อดีตนายกรัฐมนตรียของเมืองไทยมอบให้ที่ ประดิษฐานอยู่ที่นี่” จึงจะถูกต้อง

8.2.2 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “ท่านจะได้ใช้เวลาอันสั้นเข้าสู่ราชอาณาจักรของแต่ละชนชาติ” ราชอาณาจักร หมายถึง เขตแดนหรือแว่นแคว้นในความปกครองของพระราชา

ใช้ในความหมายของประโยคนี้ไม่ได้ เพราะเป็นสถานที่ท่องเที่ยวซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยของคนธรรมดา ไม่ใช่ปราสาทราชวัง ดังนั้นควรใช้คำว่า ดินแดน ซึ่งหมายถึง พื้นที่หนึ่ง ดังประโยคว่า “ท่านจะได้ใช้เวลาอันสั้นเข้าสู่ดินแดนของแต่ละชนชาติ”

กณฑ์ 16

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 7 ครั้ง รวมทั้งหมด 105 คำ เขียนได้ถูกต้อง 85 คำ เขียนผิด 20 คำ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

ชมพู่	เขียนเป็น	ชมภู
สุขภาพ	เขียนเป็น	สุขภาพ
ศาสนสถาน	เขียนเป็น	ศาสนสถาน
กงสุล	เขียนเป็น	กงสุล
กุหลาบ	เขียนเป็น	กุหลาบ
โภชนาการ	เขียนเป็น	โภชนากาน
สัตวแพทย์	เขียนเป็น	สัตวแพทย์

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

บริโลก	เขียนเป็น	บริโลก
ประโยชน์	เขียนเป็น	ประโยชน์
พยาบาล	เขียนเป็น	พยาบาล
รสชาติ	เขียนเป็น	รสชาติ
สุขภาพ	เขียนเป็น	สุขภาพ
เทพบุตร	เขียนเป็น	เทพบุตร
ตรวจตรา	เขียนเป็น	ตรวจตรา
อาชญากร	เขียนเป็น	อาชญากร
สัตวแพทย์	เขียนเป็น	สัตวแพทย์

1.3 สระผิด

ลำไย	เขียนเป็น	ลำไย
เคอะเขิน	เขียนเป็น	เคอะเขิน
เข้มแข็ง	เขียนเป็น	เข้มแข็ง
แข็งแรง	เขียนเป็น	แข็งแรง

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.1 การใช้คำ

2.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า มงโกเลีย เขียนเป็น มงไลเลีย

2.1.2 สะกดคำผิด เปลี่ยนคำไปจากเดิม คือคำว่า รัสเซีย เขียนเป็น ลาเซีย

3. เรื่องจำขึ้น

3.2 การใช้ประโยค

3.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “คุณฟังการประกาศอากาศหรือเปล่า อาทิตย์หน้าจะมีกระแสนาวเข้ามา” กระแสนาว ควรใช้คำว่า ลมหนาว จึงจะสละสลวยกว่า การประกาศอากาศ ไม่มีใช้ในภาษาไทย ควรใช้คำว่า การพยากรณ์อากาศ จึงจะถูกต้อง

3.2.2 ใช้คำบุพบทไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “เพื่อนคนนั้นตอบโดยใบหน้าเฉยๆ” ควรใช้คำบุพบท ด้วย แทน จึงจะถูกต้อง

4. เรียงความตามหัวข้อที่ผู้เขียนกำหนดเอง “ความไม่งามของสิ่งอุตสาหกรรมจีน”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

หรือ เขียนเป็น หลือ

กลุ่ม เขียนเป็น กลุม

4.1.3 เขียนสระเกิน ในคำว่า ภริยา เขียนเป็น ภาริยา

4.1.3 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น

กลืนตัว เขียนเป็น กลินตัว

ถ้วน เขียนเป็น ถวน

5.เขียนอธิบาย การทำอาหาร

5.1 การใช้คำ

5.1.1 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น ในคำว่า แผ่น เขียนเป็น แพน

6. การเขียนเล่าเรื่อง “แนะนำตัวเอง”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

ฝัน เขียนเป็น ฟัง

6.1.2 ใช้สระผิด ในคำว่า วิธีการ เขียนเป็น วิธิการ

6.1.3 เขียนตัวสะกดการันต์ตกหล่น ในคำว่า ไวยากรณ์ เขียนเป็น ไวยากร

7. เขียนแสดงความคิดเห็น “อาจารย์ไทย”

7.1 การใช้คำ

7.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

ระลึก เขียนเป็น ฤะลึก

ตำรา เขียนเป็น ตำรา

หรือ เขียนเป็น หลือ

7.1.2 เขียนตัวสะกดการันต์ตกหล่น ในคำว่า อาจารย์ เขียนเป็น อาจาร

8. บันทึกการเดินทาง “ขุนหมิง - เมืองแห่งฤดูใบไม้ผลิ”

8.1 การใช้คำ

8.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า ตำนก เขียนเป็น ตำนัก

8.1.2 ใช้สระผิด ในคำว่า ร้าน เขียนเป็น ร้อน

8.1.3 ใช้วรรณยุกต์ผิด ในคำว่า สินค้า เขียนเป็น สินค่า

8.1.4 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น ในคำว่า จีน เขียนเป็น จีน, ชุ่ม เขียนเป็น ชุม

8.1.4 เขียนตกหล่น

อธยาศัย เขียนเป็น อธยาศัย

แกะสลัก เขียนเป็น แกะสละ

8.1.5 เขียนเกิน

สัญลักษณ์ เขียนเป็น สัญลักษณ์

ผลิ เขียนเป็น ผลิต

8.2 การใช้ประโยค

8.2.1 ใช้คำเกิน และขาดคำเชื่อม จากประโยคว่า “ฟังการแนะนำของไกด์ตลอดทางจากสนามบินถึงโรงแรมอย่างได้ความรู้และความสนุกสนาน” อย่าง ควรตัดออก และเพิ่มคำ

เชื่อมระหว่างนามคือ “ทั้ง.....และ” ซึ่งประโยคที่ถูกต้องควรเขียนว่า “ฟังการแนะนำของไกด์ตลอดทางจากสนามบินถึงโรงแรม ได้ทั้งความรู้และความสนุกสนาน”

8.2.2 ใช้คำเกิน จากประโยคว่า “ถ่ายรูปกับสิ่งก่อสร้างต่าง ๆ นานา ๆ ที่หาได้เจอยาก” คำว่า เห็น กับ เจอ ความหมายก็ใกล้เคียงกันจึงไม่จำเป็นต้องปรากฏในประโยคทั้งสองคำ

คนที่ 17

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 7 ครั้ง รวมทั้งหมด 105 คำ เขียนได้ถูกต้อง 86 คำ เขียนผิด 22 คำ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

ชมพู่	เขียนเป็น	ชมภู
สุขภาพ	เขียนเป็น	สุขภาพ
ศาสนสถาน	เขียนเป็น	ศาสนสถาน
กงสุล	เขียนเป็น	กงสุล
กุหลาบ	เขียนเป็น	กุหลาบ
โภชนาการ	เขียนเป็น	โภชนากาน
ศัลยแพทย์	เขียนเป็น	ศัลยแพทย์
อาชญากร	เขียนเป็น	อาชญากร

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

บริโกฏ	เขียนเป็น	บริโกฏ
พยาบาล	เขียนเป็น	พยาบาร
สุขภาพ	เขียนเป็น	สุขภาพ
รสชาติ	เขียนเป็น	รสชาติ
ภูมิภาค	เขียนเป็น	ภูมิภาค
ประสาธสายตา	เขียนเป็น	ประสาธสายตา
ตรวจตรา	เขียนเป็น	ตรวจตรา
โภชนาการ	เขียนเป็น	โภชนากาน
ศัลยแพทย์	เขียนเป็น	ศัลยแพทย์
อาชญากร	เขียนเป็น	อาชญากร

1.3 สระผิด

ร้องไห้	เขียนเป็น	ร้องไห้
---------	-----------	---------

คำไทย	เขียนเป็น	คำไทย
1.4 เขียนตกหรือเพิ่ม		
เสมือน	เขียนเป็น	สเหมือน
สะควกสวาย	เขียนเป็น	สควกสวาย

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.1 การใช้คำ

2.1.1 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น ในคำว่า กลุ่ม เขียนเป็น กลุ่ม

2.2 การใช้ประโยค

2.2.1 เรียงส่วนของคำกริยาในประโยคผิด คือ “ประเทศจีนมีเผ่าชนกลุ่มน้อยมากมาย ประมาณมี 56 เผ่า” คำกริยา มี ควรจะอยู่หน้าคำวิเศษณ์คือคำว่า “ประมาณ” ดังนั้นประโยคนี้นี้ควรเขียนว่า “ประเทศจีนมีเผ่าชนกลุ่มน้อยมากมาย มีประมาณ 56 เผ่า”

2.2.2 ใช้คำเกิน จากประโยคว่า “ในท่ามกลาง 56 เผ่านี้ ชนกลุ่มน้อยบางเผ่าก็มีอยู่ในประเทศไทย” ท่ามกลางเป็นคำนาม หมายถึง ตรงกลาง , ระหว่างกลาง ไม่ควรใช้ในความหมายของบริบทนี้ ควรตัดออก เพราะ “ใน 56 เผ่านี้” จะสื่อความได้ชัดเจนและถูกต้องกว่า

3. เรื่องจำขันธ์

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

แรง	เขียนเป็น	แรง
สังัด	เขียนเป็น	สังับ

3.1.2 ใช้สระผิด ในคำว่า เช้า เขียนเป็น ข้าว

3.2 การใช้ประโยค

3.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “เพื่อน ๆ ทุกคนกำลังรออาจารย์มาสอนอย่างเงียบสังัด” คำว่า สังัด หมายถึง เงียบ, ปราศจากเสียงรบกวน ซึ่งมีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า เงียบ แต่ภาษาไทยไม่นิยมใช้ในความหมายของบริบทนี้ จึงควรใช้คำว่า เงียบ เท่านั้น ซึ่งอาจจะได้เครื่องหมายไม้ยมก (๗) เน้นความ ดังประโยคว่า “เพื่อน ๆ ทุกคนกำลังรออาจารย์มาสอนอย่างเงียบ ๆ”

3.2.2 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “อีก 15 นาที ผู้ชายวัยกลางคนเข้าไปในห้องซึ่งหน้าตาเดือดร้อน” ควรใช้คำว่า มีท่าทาง จึงจะถูกต้อง ในภาษาไทยมักไม่ใช่คำกริยา เดือดร้อนกับคำนาม คือ หน้าตา มักใช้กับลักษณะท่าทางมากกว่า

4. เรียงความตามหัวข้อที่ผู้เขียนกำหนดเอง “ประเพณีของจีน”

4.1 การใช้คำ

4.1.4 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

อยาก เขียนเป็น อย่าง

4.1.5 ใช้วรรณยุกต์ผิด ในคำว่า เจ้าบ่าว เขียนเป็น เจ้าบ่าว

4.1.3 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น ในคำว่า เลี้ยง เขียนเป็น เลี้ยง

4.1.4 เขียนพยัญชนะท้ายเกิน ในคำว่า โปรแกรม เขียนเป็น โปรแกรม

4.1.5 เขียนวรรณยุกต์เกิน ในคำว่า โมโห เขียนเป็น โมโห

4.2 การใช้ประโยค

4.2.1 ใช้คำสรรพนามแทนนามผิด จากประโยคว่า (1) “เขาขอสามีแต่งงานบรรดาศักดิ์ให้เขา” (2) “แต่สามีมีนิสัยของเขาเป็นอย่างไร” คำสรรพนาม “เขา” ในที่นี้คือ ผู้หญิง ซึ่งควรใช้คำว่า “เธอ” จึงจะถูกต้อง

5. เขียนอธิบาย การทำอาหาร

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “กินแล้วทำให้ตัวเดือดร้อน” เดือดร้อน เป็นคำกริยา หมายถึง ไม่เป็นสุข ใช้ในความหมายของประโยคนี้นี้ไม่ถูกต้อง การบอกถึงอาการ ความเจ็บป่วย ภาษาไทยไม่ใช่คำว่า ตัวเดือดร้อน จะใช้คำว่า ตัวร้อน เท่านั้น

6. การเขียนเล่าเรื่อง “แนะนำตัวเอง”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด และ พยัญชนะท้ายผิด

เก็ชณ เขียนเป็น เกสิชณ

6.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า ฟังเพย เขียนเป็น ฟ่าเพย

6.1.3 เขียนวรรณยุกต์เกิน ในคำว่า บางที เขียนเป็น บางที่

6.1.4 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น ในคำว่า พี่ เขียนเป็น พี่

6.1.5 เขียนตัวสะกดการันต์ตกหล่น ในคำว่า อารมณ์ เขียนเป็น อารม

6.2 การใช้ประโยค

6.2.1 ขาดคำ จากประโยคว่า “คุณแม่เป็นคนที่คุณรักมากที่สุด แต่ดูแลตัวเองน้อยมาก” ในที่นี้ขาดคำนาม คือคำนาน้ำ เอง ซึ่งจะทำให้มีความชัดเจนขึ้น ควรเขียนว่า ตัวเอง จึงถูกต้องในประโยค ดังประโยคว่า “คุณแม่เป็นคนที่คุณรักมากที่สุด แต่ดูแลตัวเองน้อยมาก”

6.2.2 ใช้คำไม่ถูกต้อง คือ “พี่ชายคนโตชอบคุยและก๊อ๊กมาก” ในความหมายของบริบทนี้ควรใช้คำว่า สนุกสนาน จะถูกต้องกว่า

6.2.3 ใช้คำเกิน จากประโยคว่า “ท่านกงสุลไทยมอบหนังสือเยอะมากมายให้เราอ่าน” ควรใช้คำว่า มากมาย เพราะ เยอะ เป็นภาษาพูด และควรใช้เพียงคำเดียวเท่านั้นคือ มากมาย จึงจะถูกต้อง

6.2.4 ขาดคำ และใช้คำภาษาอังกฤษ จากประโยคว่า “ดิฉันไม่ค่อยไปดูแกรม TV ภาษาไทย” ขาดคำว่า “โปร” ซึ่งเป็นคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ (program)

6.2.5 ใช้คำเกิน จากประโยคว่า “ถ้าหากว่าเราพยายามต่อสู้กัน ไม่ท้อแท้ใจ ก็ในวันหนึ่ง เราจะชนะทุกสิ่งทุกอย่าง” ที่ถูกต้องควรเขียนว่า “ถ้าหากว่าเราพยายามสู้ ไม่ท้อแท้ใจ ก็ในวันหนึ่ง เราจะชนะทุกสิ่งทุกอย่าง”

7. เขียนแสดงความคิดเห็น “อาจารย์ไทย”

7.1 การใช้คำ

7.1.1 ใช้สระผิด และสะกดคำผิด ในคำว่า เตียนฉือ เขียนเป็น เตียนฉือ

7.1.2 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น ในคำว่า ค่อย เขียนเป็น คอย

7.2 การใช้ประโยค

7.2.1 ใช้คำเกิน จากประโยคว่า “บางที่ทำตามใจของนักศึกษา”

8. บันทึกการเดินทาง “พาท่องเที่ยวเสฉวน มณฑลใจกลางของจีน”

8.1 การใช้คำ

8.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า สนุกสนาน เขียนเป็น สนุกสนาม

เกณฑ์ 18

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 7 ครั้ง รวมทั้งหมด 105 คำ เขียนได้ถูกต้อง 83 คำ เขียนผิด 23 คำ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

ฝึกฝน	เขียนเป็น	ฝึกฝน
หักผ่อน	เขียนเป็น	หักผ่อน
กงสุล	เขียนเป็น	กงสุล
ชมพู่	เขียนเป็น	ชมพู่
บริโศก	เขียนเป็น	บริโศก
ภูมิภาค	เขียนเป็น	ภูมิภาค
เทพธิดา	เขียนเป็น	เทพธิดา
ศัลยแพทย์	เขียนเป็น	ศัลยแพทย์
อาชญากร	เขียนเป็น	อาชญากร

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

ตรวจตรา	เขียนเป็น	ตรวจตรา
บริโศก	เขียนเป็น	บริโศก
ประโยชน์	เขียนเป็น	ประโยชน์
ทะเลสาบ	เขียนเป็น	ทะเลสาบ
พยายาม	เขียนเป็น	พยายาม
รสชาติ	เขียนเป็น	รสชาติ
โภชนาการ	เขียนเป็น	โภชนาการ
ศัลยแพทย์	เขียนเป็น	ศัลยแพทย์
อาชญากร	เขียนเป็น	อาชญากร

1.3 สระผิด

ร้องไห้	เขียนเป็น	ร้องไห้
ลำไย	เขียนเป็น	ลำไย

3.2 เขียนตกหรือเพิ่ม

ผลไม้	เขียนเป็น	ผลไม้
เสมือน	เขียนเป็น	เสมือน
สุขภาพ	เขียนเป็น	สุขภาพ
เทพบุตร	เขียนเป็น	เทพบุตร

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.2 การใช้คำ

2.2.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

ผู้หญิง	เขียนเป็น	ผู้ญิง
เจ้า	เขียนเป็น	เจ้า

2.2.2 เขียนพยัญชนะท้ายตกหล่น ในคำว่า เหมือนกัน เขียนเป็น เหมือนกัน

2.2 การใช้ประโยค

2.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง คือ “มีความหมายฝังอยู่” หรือว่าความหมายอีกความหมาย” ควรใช้คำว่า แฝง จะถูกต้องกว่า แฝง หมายถึง เคลือบคลุม ส่วน ฝัง หมายถึง จม, ทำให้จมลงใต้พื้นดิน, ทำให้จมติดแน่นกับสิ่งของต่าง ๆ ซึ่งใช้กับประโยคนี้นี้ไม่ได้

2.2.2 เรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง คือ “ถ้าไม่ชอบก็กลับส่งดอกไม้” ควรเขียนใหม่ว่า “ถ้าไม่ชอบก็ส่งดอกไม้กลับคืน”

3. เรื่องช้างขึ้น

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด คือ พยัญชนะท้าย ง เป็น น ซึ่งเปลี่ยนจากแม่กง เป็น แม่กน ในคำว่า ถึง เขียนเป็น ดิน, แกว่ง เขียนเป็น แก้วน

3.1.2 ใช้สระผิด ในคำว่า สนุกสนาน เขียนเป็น สนุกสนัน

3.1.3 ใช้วรรณยุกต์ผิด ในคำว่า เท่านั้น เขียนเป็น เท่านั้น

3.1.4 เขียนทับศัพท์ภาษาอังกฤษซึ่งไม่มีใช้ในภาษาไทย คือคำว่า โบท (boat) :เรือ

3.2 การใช้ประโยค

3.2.1 ใช้คำสรรพนามผิด จากประโยคว่า “ถึงตายไปแล้ว เขาตายเปล่า ๆ” ถึงเป็นสัตว์ ดังนั้นคำสรรพนามที่ใช้แทนสัตว์ คือ มัน ไม่ควรใช้ เขา แทน

3.2.2 ขาดคำ “ความ” หน้าคำวิเศษณ์คือ ยุติธรรม จากประโยคว่า “เพื่อยุติธรรม ถึงคิดออกวิธีหนึ่ง”

4. เรียงความตามหัวข้อที่ผู้เขียนกำหนดเอง “การนำเที่ยวครั้งแรก”

4.1 การใช้คำ

4.1.6 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า ท้องถื่น เขียนเป็น ท้องถึง

4.1.7 ใช้สระผิด

จด	เขียนเป็น	จด
ไถ่	เขียนเป็น	ไถ่

4.1.3 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น ในคำว่า หัวคำ เขียนเป็น หัวคำ

4.1.4 เขียนสระและวรรณยุกต์เกิน ในคำว่า ไถ่ เขียนเป็น ไถ่

4.1.5 สะกดคำผิด เปลี่ยนคำไปจากเดิม คือ คำว่า พวกเขา เขียนเป็น พรกเขา

5. เขียนอธิบาย การทำอาหาร

5.1 การใช้คำ

5.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า กระทะ เขียนเป็น กระทะ

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้องและเรียงคำเข้าประโยคผิด จากประโยคว่า “มันฝรั่งทอดก่อน” ลอก หมายถึง เอาเปลือกหรือผิวออกมาเป็นแผ่น ๆ ซึ่งใช้กับมันฝรั่งไม่ได้ ควรใช้คำว่า ปอก จะถูกต้อง และควรเรียงคำในประโยคใหม่ว่า “ปอกมันฝรั่งก่อน” จึงจะถูกต้อง

6. การเขียนเล่าเรื่อง “แนะนำตัวเอง”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 ใช้สระผิด

ท้อแท้	เขียนเป็น	ท้อแท้
คลื่น	เขียนเป็น	คลื่น

6.1.2 ใช้วรรณยุกต์ผิด ในคำว่า ไซ้ เขียนเป็น ไซ้

6.1.3 เขียนตัวสะกดการันต์ตกหล่น ในคำว่า คำศัพท์ เขียนเป็น คำศัพท์

6.1.4 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น ในคำว่า ส่วน เขียนเป็น ส่วน

6.1.5 เขียนสระเกิน ในคำว่า วัฒนธรรม เขียนเป็น วัฒนธรรม

6.1.6 สะกดคำผิด เปลี่ยนคำไปจากเดิม

ป๊อป	เขียนเป็น	ปั๊
บาสเกตบอล	เขียนเป็น	บาสเก็ตบอลล์

7. เขียนแสดงความคิดเห็น “อาจารย์ไทย”

7.1 การใช้คำ

7.1.1 เขียนพยัญชนะตกหน้า ในคำว่า เหมือน เขียนเป็น เหมือน

7.2 การใช้ประโยค

7.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “ในระยะ 4 ปีนี้ มีอาจารย์คนไทยที่สอนพวกเราตั้ง 5 ท่านแล้ว” ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน ควรใช้คำว่า ถึง จึงจะเหมาะสมกว่า คือ “ในระยะ 4 ปีนี้ มีอาจารย์คนไทยที่สอนพวกเราถึง 5 ท่านแล้ว”

8. บันทึกการเดินทาง “เจ็ดตุ - จั๋วใจโกว” (อุทยานแห่งชาติ มรดกโลก มณฑลเสฉวน)

8.1 การใช้คำ

8.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

โรงแรม	เขียนเป็น	โรงแรม
ทะเลสาบ	เขียนเป็น	ทะเลสาบ

8.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

ห้องถื่น	เขียนเป็น	ห้องถึง
พิสูจน์	เขียนเป็น	พิสูจน์

8.1.3 ใช้สระผิด

บันได	เขียนเป็น	บันได
เมตร	เขียนเป็น	เมตร

8.2 การใช้ประโยค

8.2.1 ใช้คำเกิน จากประโยคคือ “ชมวัฒนธรรมประเพณีของหมู่บ้านเผ่าทิเบต 9 แห่ง ที่ตั้งกระจายอยู่ในเขตอุทยานซึ่งเป็นความที่มาจากชื่อจั่วใจโกว” คำว่า ที่มา เป็นคำนามอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องมี “ความ” นำหน้า จึงควรตัดคำนี้ออกไป

ตอนที่ 19

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 7 ครั้ง รวมทั้งหมด 105 คำ เขียนได้ถูกต้อง 83 คำ เขียนผิด 21 คำ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

ชมพู่	เขียนเป็น	ชมพู่
สุขภาพ	เขียนเป็น	สุขภาพ
ศาสนสถาน	เขียนเป็น	ศาสนสถาน
กงสุล	เขียนเป็น	กงสุล

กุหลาบ	เขียนเป็น	กุหลาบ
โกชนาการ	เขียนเป็น	โพชนากาน
บริโกล	เขียนเป็น	บริโพก
ผลไม้	เขียนเป็น	พลไม้
เศรษฐี	เขียนเป็น	เศษถิ
ศัลยแพทย์	เขียนเป็น	สัลลยแพทย์
อาชญากร	เขียนเป็น	อาชยากอน

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

ศัลยแพทย์	เขียนเป็น	สัลลยแพทย์
อาชญากร	เขียนเป็น	อาชยากอน
โกชนาการ	เขียนเป็น	โพชนากาน
บริโกล	เขียนเป็น	บริโพก
สุขภาพ	เขียนเป็น	สุขพาบ
ประโยชน์	เขียนเป็น	ประโยชน์
พยาบาล	เขียนเป็น	พยาบาน
รชชาติ	เขียนเป็น	รคชาติ

1.3 สระผิด

น่าน	เขียนเป็น	น่าน
ลำไย	เขียนเป็น	ลำไย
ร้องไห้	เขียนเป็น	ร้องไห้

1.4 เขียนตกหรือเพิ่ม

เสมือน	เขียนเป็น	สเหมือน
ตะคอกสบาย	เขียนเป็น	ตะคอกสะบาย

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.2 การใช้คำ

2.1.1 เขียนตัวสะกดการันต์ตกหล่น ในคำว่า ประวัติศาสตร์ เขียนเป็น ประวัติศาสตร์

2.1.2 สะกดคำผิด เปลี่ยนคำไปจากเดิม ในคำว่า อิทธิพล เขียนเป็น อิธิพร

2.2 การใช้ประโยค

2.2.1 ใช้คำเกิน จากประโยคที่ว่า (1) “ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีชื่อเสียงมาก มันมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน” (2) “ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีคนใช้มากที่สุดในโลก มันมีอิทธิพลต่อภาษาเวียดนามและภาษาญี่ปุ่น” ควรใช้คำประพันธ์สรรพนาม ซึ่ง แทน มัน ในประโยคที่ (2) ดังนั้น จึงควรเขียนว่า “ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีคนใช้มากที่สุดในโลก และมีอิทธิพลต่อภาษาเวียดนามและภาษาญี่ปุ่น”

3. เรื่องซ้ำซ้อน

3.1 การคำ

3.1.1 สะกดคำผิด เปลี่ยนคำไปจากเดิม คือคำว่า สุนัข เขียนเป็น สุน

4. เรียงความตามหัวข้อที่ผู้เขียนกำหนดเอง “ความรักที่แท้จริง”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า โบราณ เขียนเป็น ไปราณ

4.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า ความสุข เขียนเป็น ความสุก

4.1.3 ใช้สระผิด

ผู้ชาย	เขียนเป็น	ผู้จัย
ห่าง	เขียนเป็น	หว่าง

4.1.4 เขียนตัวเลขไทยผิด คือ เลข ๓ เขียนเป็น ๗

4.2 การใช้ประโยค

4.2.1 ใช้คำเกิน จากประโยคว่า “บางคนมีความสุขมาก”

4.2.2 ขาดคำและเรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “ฉันรู้สึกว่าคุณรักที่แท้จริงระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงไม่ใช่กับเขาอยู่ด้วยกัน” ควรเพิ่ม “การ” นำหน้าคำกริยา “อยู่ด้วยกัน” จะทำให้ได้ใจความชัดเจน คือ “ฉันรู้สึกว่าคุณรักที่แท้จริงระหว่างผู้ชายกับผู้หญิงไม่ใช่การอยู่ด้วยกัน”

5. เขียนอธิบาย การทำอาหาร

5.1 การใช้คำ

5.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า เต้าหู้ เขียนเป็น เต้าหู้

5.1.2 ใช้สระผิด ในคำว่า ดัน เขียนเป็น ด้อน

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “เออฟริกแห่ง กระเทียม ต้นหอมอยู่บนเนื้อปลาทำให้สวย” คำว่า อยู่บน ควรใช้คำว่า โรยบน และ ทำให้สวย ควรใช้คำว่า น่ารับประทาน จึงจะเหมาะสมกว่า

6. การเขียนเล่าเรื่อง “แนะนำตัวเอง”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 เขียนสระตกหล่น ในคำว่า ลักษณะ เขียนเป็น ลักษณะ

6.1.2 เขียนตัวสะกดการันต์ตกหล่น ในคำว่า อาจารย์ เขียนเป็น อาจารย์

6.2 การใช้ประโยค

6.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “ภูเขาหิมะมังกรหยกที่มีหิมะคลุมบังไปด้วยตลอดทั้งปี” ควรใช้คำว่า ปกคลุม แทน คลุมบัง “ภูเขาหิมะมังกรหยกที่มีหิมะปกคลุมตลอดทั้งปี” ส่วนคำว่า ไปด้วย ควรตัดออกจึงจะสละสลวยกว่า

6.2.2 ใช้คำไม่ถูกต้องและขาดคำเชื่อมความ จากประโยคว่า “ดิฉันมีพี่ชายสามคน คนหัวโตและพี่ชายที่สองเป็นข้าราชการ พี่ชายที่สามเป็นชาวนา” คนหัวโต ควรเปลี่ยนเป็น คนโต พี่ชายที่สอง , พี่ชายที่สาม คนมีคำลักษณนามเชื่อมคือ “คน” อีกทั้งต้องเพิ่ม คำเชื่อม เพื่อแสดงความแตกต่าง คือคำว่า ส่วน ดังนั้นประโยคที่ถูกต้องควรเขียนว่า “ดิฉันมีพี่ชายสามคน พี่ชายคนโต และพี่ชายคนที่สองเป็นข้าราชการ ส่วนพี่ชายคนที่สามเป็นชาวนา”

7. เขียนแสดงความคิดเห็น “อาจารย์ไทย”

7.1 การใช้คำ

7.1.1 เขียนพยัญชนะตกหล่น ในคำว่า เฉพาะ เขียนเป็น เฉาะ

เกณฑ์ 20

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 5 ครั้ง รวมทั้งหมด 75 คำ เขียนได้ถูกต้อง 57 คำ เขียนผิด 17 คำ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

ขบขัน	เขียนเป็น	กบขัน
เข้มแข็ง	เขียนเป็น	เข้มแข็ง

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

ความสุข	เขียนเป็น	ความสุข
พยายาม	เขียนเป็น	พยายาม
รสชาติ	เขียนเป็น	รสชาติ
ภูมิภาค	เขียนเป็น	ภูมิภาค
อุณหภูมิ	เขียนเป็น	อุณหภูมิ

1.3 สระฝึก

นั่น	เขียนเป็น	นั่น
นั่น	เขียนเป็น	นั่น
แข็งแรง	เขียนเป็น	แข็งแรง
เข้มแข็ง	เขียนเป็น	เข้มแข็ง
กล่องแก้ว	เขียนเป็น	กล่องแก้ว

1.4 เขียนตกหรือเพิ่ม

บริโภค	เขียนเป็น	บริโภค
สุขภาพ	เขียนเป็น	สุขภาพ
ผลไม้	เขียนเป็น	ผลไม้
เศรษฐกิจ	เขียนเป็น	เศรษฐกิจ
เสมือน	เขียนเป็น	เสมือน

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.1 การใช้คำ

2.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

กำแพง	เขียนเป็น	กำแพง
พึ่งเพย	เขียนเป็น	พึ่งเพย

2.1.2 ใช้สระผิด ในคำว่า เขอะเขะ เขียนเป็น เขะเขะ

2.2 การใช้ประโยค

2.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง คือ ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน จากประโยคว่า “ประเทศจีนมีพื้นที่ใหญ่มากมีทรัพยากรเขอะเขะ” เขอะเขะ เป็นภาษาพูด ในภาษาเขียนควรใช้คำว่า มากมาย จึงจะถูกต้อง

4. เรียงความตามหัวข้อที่ผู้เขียนกำหนดเอง “ฉาปนกิจของชาติโมโจ”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า ทา เขียนเป็น ทา

4.1.2 ใช้สระผิด ในคำว่า เล่า เขียนเป็น ล่าว

4.1.3 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น ในคำว่า เมื่อไหร่ เขียนเป็น เมื่อไหร่

4.2 การใช้ประโยค

4.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “ญาติพี่น้องต้องไปเชิญพระลามะสาวดมนต์” คำว่า เชิญชวน ใช้ในความหมายของประโยคนี้ไม่ถูกต้อง ภาษาไทย การเชิญพระมาทำกิจอันใด ต้องใช้คำว่า นิมนต์ หรือ อาราธนา จึงจะถูกต้อง

4.2.2 ใช้คำไม่ถูกต้อง คือใช้คำกริยาในประโยคผิด จากประโยคว่า “พระลามะต้องตามวันเกิดของคนตายมากำหนดว่า เมื่อไรจะเป็นเวลาเผาศพ” ตาม หมายถึง ไปหรือมาข้างหลัง, เรียกตัวมา ,เชิญมา แต่ในความหมายของประโยคนี้ควรใช้คำกริยาว่า ทราบ หรือ รู้ แทน จึงจะถูกต้องและทำให้ได้ใจความชัดเจน

4.2.3 เรียงคำในประโยคผิดหน้าที่ คือ ประธาน + กรรม + กริยา จากประโยคว่า “ญาติพี่น้องต้องแก่คนตายอาบนํ้าเสียก่อน” ควรเขียนว่า “ญาติพี่น้องต้องอาบนํ้าให้คนตายเสียก่อน” จึงจะถูกต้อง

4.2.4 ใช้คำลักษณนามผิด ในประโยค “ถ้าเผาศพตัวหนึ่งจะกองหินกองหนึ่ง” คำนาม ศพ ต้องใช้คำลักษณนาม ศพ แทน ตัว จึงจะถูกต้อง เพราะ ตัว เป็นคำลักษณนามที่ใช้เรียกสัตว์และสิ่งของบางอย่าง เช่น นก 3 ตัว กางเกง 2 ตัว ตะปู 1 ตัว เป็นต้น

4.2.5 ประโยคไม่ชัดเจน “เมื่อถึงวันที่พระลามะเคยกำหนดไว้ เวลานี้ยาวนานถึงสิบวัน สิบห้าวันก็มี จึงหยิบเอาผ้ากับตัวจากใต้ดิน” จริง ๆ แล้วผู้เขียนต้องการที่จะสื่อความหมายว่า ญาติพี่น้องของคนตายจะนำศพออกมาจากใต้ดิน เขียนสื่อความไม่ชัดเจน

5. เขียนอธิบาย การทำอาหาร

5.1 การใช้คำ

5.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

พังเพย เขียนเป็น ฟังเพย

5.1.2 เขียนพยัญชนะเกิน ในคำว่า ตลบอบอวล เขียนเป็น ตรลบอบอวล

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “เอาหอมหันเป็นท่อน ๆ เอากระเทียมติด ๆ” คำว่า ติด ๆ ในประโยคนี้ใช้ไม่ถูกต้อง ผู้เขียนพยายามสื่อความหมายของการสับกระเทียมเป็นชิ้นเล็ก ๆ ซึ่งอาจจะเปรียบเทียบกับลักษณะการสับกระเทียมต้องทำสับให้ละเอียดอย่างต่อเนื่อง จึงใช้คำกริยา ติด แต่ที่ถูกต้องควรใช้ว่า “สับกระเทียมให้ละเอียด” จึงจะถูกต้อง

6. การเขียนเล่าเรื่อง “แนะนำตัวเอง”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

ขยัน	เขียนเป็น	ขยัย
เพียร	เขียนเป็น	เพียน

6.1.2 ใช้สระผิด ในคำว่า อ่อนโยน เขียนเป็น อ่อนยอน

6.1.3 ตำแหน่งวรรณยุกต์ผิด ในคำว่า กว่า เขียนเป็น ก่วา

6.1.4 เขียนวรรณยุกต์เกิน

ชอบ	เขียนเป็น	ช่อบ
เปรียบ	เขียนเป็น	เบรียบ

6.1.5 สะกดคำผิด เปลี่ยนคำไปจากเดิม คือคำว่า กะทันหัน เขียนเป็น กะทะหัน

6.2 การใช้ประโยค

6.2.1 ใช้คำเกิน จากประโยค (1) “ดิฉันเรียนภาษาไทยมีสามกว่าปีแล้ว” มีส่วน of คำกริยาเกิน คือ กริยา “มี” ส่วนวลีที่ว่า สามกว่าปีแล้ว ก็ใช้ไม่ถูกต้อง ต้องเรียงคำใหม่คือ กว่าสามปีแล้ว จึงจะถูกต้อง ,ประโยค(2) “ส่วนการเขียนของภาษาไทย ดิฉันรู้ดีกว่าการันต์ของภาษาไทยยากมาก” ควรตัดคำคำบุพบท “ของ” เพราะไม่มีความจำเป็นในความหมายของประโยคนี้ เช่นเดียวกับการใช้คำเกินในประโยค (3) “ภาษาไทยของดิฉันดีกว่าภาษาอังกฤษของฉัน”

6.2.2 ประโยคยาว ใช้คำไม่ถูกต้อง และขาดคำเชื่อม คือ ใช้ภาษาพูดในภาษาเขียน “ดิฉันไม่รู้จะใช้คำบุพบทอย่างไร” ไม่รู้จะใช้คำสันธานอย่างไร” จากประโยคนี้ควรเขียนให้สั้น กระชับโดยใช้คำสันธาน “และ” เชื่อม ส่วนคำว่า อย่างไร เป็นคำที่ใช้ในภาษาพูด ดังนั้นควรเขียนประโยคนี้ให้ถูกต้องคือ “ดิฉันไม่รู้จะใช้คำบุพบทและคำสันธานอย่างไร”

7. เขียนแสดงความคิดเห็น “อาจารย์ไทย”

7.1 การใช้คำ

7.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า อนาคต เขียนเป็น อนาคต

7.1.2 เขียนสระเกิน

เทอม	เขียนเป็น	เทอม
สถาบัน	เขียนเป็น	สถาบัน

7.2 การใช้ประโยค

7.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยค “เขาไม่เคยเข้าเคยใคร” คำว่า เข้าเคย ไม่มีใช้ในภาษาไทย จากประโยคนี้ควรใช้คำว่า เข้าข้าง ซึ่งหมายถึง เข้าเป็นฝ่าย ใช้แทนจึงจะถูกต้อง

8. บันทึกการเดินทาง “คุณหมิง”

8.1 การใช้คำ

8.1.1 ใช้สระผิด ในคำว่า เหมาะ เขียนเป็น หม่อ

8.2.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

กุ่มค่า	เขียนเป็น	กุ่มค่า
เรียบร้อย	เขียนเป็น	เรียบร้อย
พังเพย	เขียนเป็น	พังเพย

8.1.3 เขียนคำตกหล่น ในคำว่า กลางวัน เขียนเป็น กลาง (เขียนตกคำว่า “วัน”)

8.1.4 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น ในคำว่า หมู่บ้าน เขียนเป็น หมู่บ้าน

8.1.5 เขียนพยัญชนะตกหล่น

พุทธ	เขียนเป็น	พุทธ
หัตถกรรม	เขียนเป็น	หัตถกรรม

8.1.6 เขียนสระตกหล่น ในคำว่า ศิลปะ เขียนเป็น ศิลป

8.1.7 เขียนสระเกิน ในคำว่า ฟรี เขียนเป็น ฟุรี

8.2 การใช้ประโยค

8.2.1 เรียงลำดับคำในประโยคไม่ถูกต้อง คำคำ จากประโยคคือ “ดอกไม้ที่สวยงามเต็มไปด้วยทั้งเมือง เสื้อผ้าที่สวยงามของชนส่วนน้อยเต็มไปด้วยทั้งเมือง” “ทั้งเมืองเต็มไปด้วยดอกไม้ที่สวยงาม เสื้อผ้าที่สวยงามของชนส่วนน้อย”

8.2.2 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “นำไปกินอาหารที่มีชื่อเสียงของชนชาติใด” ควรใช้คำว่า พา แทน นำ เพราะ นำ เป็นกริยาที่ใช้กับสิ่งของหรือวัตถุ แต่ถ้าใช้กับบุคคลก็ใช้ได้ แต่บุคคลนั้นต้องช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ แต่คำว่า พา ซึ่งมีความหมายเหมือนกัน นำ แต่การใช้ต่างกันคือ พา ใช้กับบุคคลทั่วไป

8.2.3 ขาดคำ จากประโยค “เมื่อถึงรับประทาน ต้องใส่เนื้อกับผักในแกงร้อนก่อน” ในที่นี้ขาดคำนาม “เวลา” นำหน้าคำกริยา “รับประทาน” ซึ่งจะทำให้ประโยคนี้อาจจะสละสลวยได้ใจความ “เมื่อถึงเวลารับประทาน เมื่อถึงรับประทาน”

คนที่ 21

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 5 ครั้ง รวมทั้งหมด 75 คำ เขียนได้ถูกต้อง 59 คำ เขียนผิด 19 คำ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

ผลไม้	เขียนเป็น	พลไม้
ฝึกฝน	เขียนเป็น	ฝึกฝน
พักผ่อน	เขียนเป็น	พักพ่อน
สุขภาพ	เขียนเป็น	สุขขพาบ
บริโภค	เขียนเป็น	บอริโพก

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

ความสุข	เขียนเป็น	ความสุก
ประโยชน์	เขียนเป็น	ประโยชน์
พยาบาล	เขียนเป็น	พยาบาร
รสชาติ	เขียนเป็น	รสชาติ
อุณหภูมิ	เขียนเป็น	อุณหภูมิ
บริโภค	เขียนเป็น	บอริโพก
สุขภาพ	เขียนเป็น	สุขขพาบ

1.3 สระผิด

ร้องไห้	เขียนเป็น	ร้องไห้
ลำไย	เขียนเป็น	ลำไย

1.4 เขียนตกหรือเพิ่ม

บริโภค	เขียนเป็น	บอริโพก
สุขภาพ	เขียนเป็น	สุขขภาพ
เสมือน	เขียนเป็น	สะเหมือน
เสร็จ	เขียนเป็น	เชรฐี
เอี่ยมเอียน	เขียนเป็น	เอี่ยมเอียน

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.1 การใช้คำ

2.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

ดินแดน เขียนเป็น ดินแดง

2.1.2 เขียนตำแหน่งวรรณยุกต์ผิด ในคำว่า น้อย เขียนเป็น น้อย

2.1.3 เขียนพยัญชนะตกหล่น ในคำว่า เหมือนกัน เขียนเป็น เหมือนกัน

2.2 การใช้ประโยค

2.2.1 ใช้คำเกิน จากประโยคว่า “ประเทศจีนมีประวัติศาสตร์อันนานและยาว”

ซึ่งถ้าตัดคำสันธาน “และ” ออกแล้ว คำที่ปรากฏเพียงคำพ้องคือ นานยาว ควรเปลี่ยนเป็น ยาวนาน เพราะเป็นรูปแบบคำซ้อนที่ใช้ในภาษาไทย

4. เรียงความตามหัวข้อที่ผู้เขียนกำหนดเอง “การแข่งขันกีฬาฟุตบอลชิงถ้วยโลก”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า จึง เขียนเป็น จิน (พยัญชนะท้าย ง เป็น น คือ เปลี่ยนจาก แม่กง เป็น กน), แข่งขัน เขียนเป็น แข่งขัง (พยัญชนะท้าย น เป็น ง คือเปลี่ยนจาก แม่กน เป็น แม่กง)

4.1.2 เขียนสระตกหล่น ในคำว่า ประวัติ เขียนเป็น ประวัติ

6. การเขียนเล่าเรื่อง “แนะนำตัวเอง”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

สนิท เขียนเป็น สนิค

6.1.2 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น ในคำว่า เดี่ยวนี้ เขียนเป็น เดี่ยวนี้

6.1.3 เขียนพยัญชนะตกหล่น ในคำว่า เปรียบ เขียนเป็น เปรียบ

6.1.4 ตำแหน่งสระผิด ในคำว่า กำลัง เขียนเป็น ก ดัง

6.1.4 เขียนวรรณยุกต์เกิน

ชอบ เขียนเป็น ชอบ

เปรียบ เขียนเป็น เปรียบ

6.1.5 สะกดคำผิด เปลี่ยนคำไปจากเดิม คือคำว่า กะทันหัน เขียนเป็น กะทะหัน

6.2 การใช้ประโยค

6.2.1 ข้อความในประโยคไม่สัมพันธ์กัน จากประโยค “แม้ว่าผมชอบกีฬาแต่ผม อารมณ์ดี” จากประโยคนี้เป็นประโยคที่มีสัมพันธ์กัน เพราะ “แม้ว่า.....แต่” เป็นคำสันธานที่ใช้เชื่อม ความที่ขัดแย้งกัน ซึ่งทำให้ประโยคไม่ได้ใจความไม่ชัดเจน

6.2.2 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยค “ดังนั้นผมจึงมีเพื่อนสนิทคนเยอะ” ควรใช้คำ ว่า มากมาย แทน จึงจะถูกต้อง

6.2.3 เรียงข้อความในประโยคผิดทำให้ไม่ได้ใจความ และใช้คำซ้ำ จากประโยค “ไม่ว่าเป็นคนนักศึกษาหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่ว่าเป็นนักศึกษาปีที่หนึ่ง ปีสอง ปีสาม ผมก็มี เพื่อนสนิทหลาย ๆ คน” จากประโยคนี้ควรเขียนว่า “ไม่ว่าจะเป็นนักศึกษา ผมก็มีเพื่อนสนิทหลาย ๆ คน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักศึกษาปีที่หนึ่ง ปีสอง ปีสามก็เป็นเพื่อนสนิทของผม” จึงจะสื่อความ ได้ชัดเจน

7. เขียนแสดงความคิดเห็น “อาจารย์ไทย”

7.2 การใช้ประโยค

7.2.1 ประโยคไม่ชัดเจน เรียบเรียงข้อความในประโยคไม่ถูกต้อง จากประโยคที่ว่า “ไม่ว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เราเรียนรู้ได้จากอาจารย์ไทย ไม่ว่าจะการออกเสียง การฟัง การพูด อะไร ๆ อย่างเป็นพื้นฐานหรือเดี๋ยวนี้อาจได้การแลกเปลี่ยนอย่างคล่อง ๆ แล้ว ก็ขาดความช่วยเหลือจาก อาจารย์ไทยมิได้” ผู้เขียนต้องการสื่อความหมายว่า “ถึงแม้ว่าจะสามารถสื่อสารภาษาไทยได้ใน ระดับพื้นฐานคือฟัง พูด อ่าน และเขียนได้ แต่ก็ต้องได้รับความช่วยเหลือจากอาจารย์ไทยในการ เรียนการสอนอยู่”

8. บันทึกการเดินทาง “คุณหมิง”

8.1 การใช้คำ

8.1.1 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น

สี่	เขียนเป็น	สี่
บ่าย	เขียนเป็น	บาย

8.1.2 เขียนคำตกหล่น ในคำว่า กลางวัน เขียนเป็น กลาง (เขียนตกคำว่า “วัน”)

8.1.3 เขียนตำแหน่งสระผิด ในคำว่า น ,เด็นร ,จ ลอง

8.2 การใช้ประโยค

8.2.1 ใช้คำเกิน จากประโยค “เข้าร่วมพวกเดินรากับประชาชนอื่น” ดัดคำนาม “พวก”ออก เพราะคำกริยา “เข้าร่วม” ต้องมีคำกริยาขยายเพื่อให้ทราบว่าทำอะไร เช่น เข้าร่วมร้อง

เพลง , เข้าร่วมเดินขบวน เป็นต้น เช่นเดียวกับประโยคนี้อาจตามด้วยคำกริยาขยาย คือคำว่า “เดิน
 รำ” ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องมีคำนาม “พวก” อยู่ในประโยคนี้อีก

คนที่ 22

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 5 ครั้ง รวมทั้งหมด 75 คำ เขียนได้ถูกต้อง 58 คำ เขียนผิด 17 คำ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

ผลไม้	เขียนเป็น	ผลไม้
เศรษฐี	เขียนเป็น	เศรษฐี
บริโภค	เขียนเป็น	บริโภค
พักผ่อน	เขียนเป็น	พักผ่อน
ภูมิภาค	เขียนเป็น	ภูมิภาค

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

ประโยชน์	เขียนเป็น	ประโยชน์
รสชาติ	เขียนเป็น	รสชาติ
สุขภาพ	เขียนเป็น	สุขภาพ
ตรวจตรา	เขียนเป็น	ตรวจตรา

1.3 สระผิด

ร้องไห้	เขียนเป็น	ร้องไห้
ถ้าใช่	เขียนเป็น	ถ้าใช่
หลงใหล	เขียนเป็น	หลงใหล
เหลวไหล	เขียนเป็น	เหลวไหล

1.4 เขียนตกหรือเพิ่ม

สุขภาพ	เขียนเป็น	สุขภาพ
เข้มแข็ง	เขียนเป็น	เข้มแข็ง
แข็งแรง	เขียนเป็น	แข็งแรง
เสมือน	เขียนเป็น	เสมือน

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.1 การใช้คำ

2.1.3 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

กำแพง	เขียนเป็น	กำแพง
ดินแดน	เขียนเป็น	ดินแดน

2.1.4 เขียนเพิ่มตัวสะกดการันต์ ในคำว่า ประวัติ เขียนเป็น ประวัติ

3. เรื่องข้าจัน

2.1 การใช้คำ

2.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า เจริญ เขียนเป็น เจริญ

2.1.2 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น ในคำว่า ข้า เขียนเป็น เขา

2.1.3 เขียนตัวสะกดการันต์ตกหล่น ในคำว่า อาทิตย์ เขียนเป็น อาทิตย์

4. เรียงความตามหัวข้อที่ผู้เขียนกำหนดเอง “อาจารย์ใหม่ของเรา”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายและตัวสะกดการันต์ผิด ในคำว่า บรรยายภาพ เขียนเป็น บันยายภาพ (ตรงแม่ แต่ใช้รูปพยัญชนะผิด)

4.1.2 ใช้สระผิด

พริ้ม	เขียนเป็น	พริ้ม
กางเกง	เขียนเป็น	กางแกง
อธิบาย	เขียนเป็น	อธิบาย

4.2 การใช้ประโยค

4.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “วันนั้นเขาคลุมผมยาวที่ใหญ่” นอกจากจะใช้คำบุรุษสรรพนามผิด คือ ใช้ “เขา” แทนผู้หญิง และยังใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง คือ คลุม ซึ่งหมายถึงกริยาที่เขาของที่เป็นผืนเช่นผ้าหรือเสื้อปก, ครอบไปถึง ซึ่งใช้กับผมไม่ได้ ดังนั้นจึงควรใช้คำกริยา “มัด” แทน ส่วนคำบุรุษบท “ที่” ควรเปลี่ยนเป็น “เล็ก” เพราะเป็นการบอกลักษณะที่สั้นหรือยาวของผม ประโยคที่ถูกต้องควรเขียนว่า “วันนั้นเธอมีผมยาวเล็กใหญ่”

4.2.2 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “เขาเป็นคนที่คิดละเอียดรอบคอบ เร้าร้อน และนิสัยดี” คำว่า เร้าร้อน หมายถึง กัดกรุ่นด้วยร้อนใจ ซึ่งเป็นความหมายในทางลบ ซึ่งใช้ในประโยคนี้ไม่ได้ ควรใช้คำว่า อบอุ่น น่าจะสอดคล้องกับความหมายของประโยคมากกว่า

5. เขียนอธิบาย การทำอาหาร

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “นำตำลึงและขิงในผ้าพันแผล แล้วคั้นด้วย
กันให้เป็นน้ำ” จากประโยคนี้ผู้เขียนไม่ทราบคำว่า “ผ้าขาวบาง” ซึ่งเป็นผ้าที่ใช้ในการกรองหรือ
การคั้นให้ได้น้ำออกมา ที่ผู้เขียนใช้คำนาม ตำลึงและผ้าพันแผล คงเพราะตำลึงและผ้าพันแผลมี
ลักษณะคล้ายกับผ้าขาวบาง จึงทำให้ใช้คำในประโยคนี้ไม่ถูกต้อง ดังนั้นควรแก้ประโยคนี้ว่า “นำขิง
มาคั้นน้ำด้วยผ้าขาวบาง” จะสะดวกกว่า

5.2.2 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “พอน้ำเดือดก็รีบปิดไฟ และเอาไว้นบนโต๊ะ
จนเปลี่ยนเป็นน้ำเย็น” ควรใช้ข้อความที่เขียนว่า ทิ้งไว้ให้เย็น แทน จะทำให้ประโยคสะดวกขึ้น

5.2.3 ใช้เกิน จากประโยคว่า “กินแล้วจะได้แก้ความเค็ดร้อน” ในที่นี้ ความเค็ด
ร้อน ใช้ในความหมายของประโยคนี้ไม่ได้ เพราะ ความเค็ดร้อน หมายถึง ความกังวลไม่เป็นสุข
ควรตัด ความเค็ด ออก และควรเพิ่มคำว่า ใน หลังคำว่า ร้อน ก็จะทำให้ได้ใจความที่ถูกต้อง ดัง
ประโยคว่า “กินแล้วจะได้แก้ร้อนใน”

6. การเขียนเล่าเรื่อง “แนะนำตัวเอง”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด

อยาก	เขียนเป็น	หยาก
ตลอด	เขียนเป็น	ตรอด

6.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า จัก เขียนเป็น จัก

6.2 การใช้ประโยค

6.2.1 ขาดคำ จากประโยคว่า “หนูไม่สวยแต่ใจดี นี่คือความจริง แต่เชื่อหรือไม่
ตามคุณ” ขาดส่วนประกอบคำนาม คือ “ใจ” หลัง “ตาม” เพราะเป็นคำที่ใช้คู่กัน คือ “ตามใจ” ซึ่ง
หมายถึง แล้วแต่ใจ

6.2.2 ขาดคำบุพบท “ใน” นำหน้าคำนาม “ห้อง” คือ “ดอกไม้จัดห้องให้เรียบร้อย”
ดังนั้นควรเขียนว่า “ดอกไม้จัดในห้องให้เรียบร้อย” จึงจะถูกต้อง

7. เขียนแสดงความคิดเห็น “อาจารย์ไทย”

7.1 การใช้คำ

7.1.1 เขียนพยัญชนะตกหล่น

พริบตา	เขียนเป็น	พริดา
กรอบครัว	เขียนเป็น	กรบครัว

7.2 การใช้ประโยค

7.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยค “อยากให้อาจารย์อยู่กับเรานานสักหน่อย แต่หนูไม่ใช่คนที่ตกลง” จากประโยคนี้ควรใช้คำว่า ตัดสินใจ ซึ่งหมายถึง ตกลงใจ แทนจึงจะถูกต้อง

7.2.2 เรียงคำในประโยคไม่ถูกต้อง จากประโยค “เวลาของอาจารย์มีค่า มีเรื่องมากมาย อาจารย์จะไปทำ” ควรเรียงคำใหม่ว่า “เวลาของอาจารย์มีค่า อาจารย์มีเรื่องมากมาย จะไปทำ”

8. บันทึกการเดินทาง “ดำหลี่”

8.1 การใช้คำ

8.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า โบราณ เขียนเป็น ไปราณ

8.1.2 เขียนสระตกหล่น ในคำว่า หิมะ เขียนเป็น หิม

8.2 การใช้ประโยค

8.2.1 ใช้คำเกิน และใช้คำซ้ำ “ถ้าเวลาและโอกาสจะอำนวย อยากให้ทุกคนต้อง ควรไปเที่ยวไปชม” จากประโยคนี้ไม่ต้องการคำกริยาช่วยคือ ต้อง,ควร เพราะฉะนั้นควรตัดออก และมีการซ้ำคำ คือคำว่า “ไปเที่ยวไปชม” ควรเขียนว่า “ไปเที่ยวชม” จึงจะถูกต้อง ดังประโยคว่า “ถ้าเวลาและโอกาสอำนวย อยากให้ทุกคนไปเที่ยวชม”

ตอนที่ 23

1. การเขียนสะกดคำ

เขียน 6 ครั้ง รวมทั้งหมด 90 คำ เขียนได้ถูกต้อง 74 คำ เขียนผิด 14 คำ

1.1 พยัญชนะต้นผิด

ศัลยแพทย์	เขียนเป็น	ศัลญแพทย์
อาชญากร	เขียนเป็น	อาชยากร

1.2 พยัญชนะท้ายผิด

ตรวจตรา	เขียนเป็น	ตรวจตุตรา
---------	-----------	-----------

บริโกฏ	เขียนเป็น	บอริโกฏ
ประโยชน์	เขียนเป็น	ประโยชน์
ทะเลสาบ	เขียนเป็น	ทะเลสาพ
พยาบาล	เขียนเป็น	พยาบาน

1.3 สระผิ

ละเด่น	เขียนเป็น	ละแเด่น
ลำไย	เขียนเป็น	ลำไย

1.4 เขียนตกหรือเพิ่ม

рінเริง	เขียนเป็น	рінเรือง
ก้วยเตี้ยว	เขียนเป็น	ก้วยเตี้ยว
เหลื่อง	เขียนเป็น	เหลื่อง
เหลื่อม	เขียนเป็น	เหลื่อม
เสมียน	เขียนเป็น	เสมียน

2. เรียงความ “ประเทศจีน”

2.2 การใช้คำ

2.2.1 ใช้พยัญชนะต้นผิ

มรดก	เขียนเป็น	มรดก
ตำรวจ	เขียนเป็น	ตำรวจ

2.1.2 เขียนพยัญชนะตกหล่น

ตลอด	เขียนเป็น	ตลอด
ตอบแทน	เขียนเป็น	ตอบแทน

2.2 การใช้ประโยค

2.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง “ประเทศจีนมีการพัฒนาโดยเร่งรีบ” จากประโยคนี้ควรใช้

คำว่า อย่างรวดเร็ว แทนจะเหมาะสมและถูกต้องกว่า นววรรณ พันธุเมธา (2544, หน้า 141) ได้กล่าวถึงคำว่า เร่งรีบ กับ รวดเร็ว ว่า เร่งรีบ หมายถึง รีบ (ใช้หน้าหรือหลังกริยา) เช่น เดินอย่างเร่งรีบ ส่วนคำว่า รวดเร็ว หมายถึง เร็ว (ใช้ขยกริยา) เช่น อาน้ำอย่างรวดเร็ว

3. เรื่องซ้ำซ้อน

3.1 การใช้คำ

3.1.1 ใช้พยัญชนะท้ายผิด

ตั้ง เขียนเป็น ตั้ง

3.2 การใช้ประโยค

3.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง คือ (1) “นางคนหนึ่งไปที่ธนาคาร” นาง หมายถึง เพศหญิง , คำแทนชื่อหญิงที่แต่งงานแล้ว จากประโยคนี้ควรใช้คำว่า “ผู้หญิง” จึงจะถูกต้องและเหมาะสมกว่า และประโยค (2) “ดิฉันอยากเอาเงินสดสองหมื่นจากเขา” ใช้คำกริยา เอา ในประโยคนี้ไม่ถูกต้อง เพราะเหตุการณ์ในเรื่องนี้คือที่ธนาคาร ดังนั้นการเอาเงินออกมาจากธนาคารก็คือ การถอนออก ดังนั้นจึงควรใช้คำกริยา ถอน แทน เอา จึงจะถูกต้อง

4. เรียงความตามหัวข้อที่ผู้เขียนกำหนดเอง “ความรัก”

4.1 การใช้คำ

4.1.1 เขียนตัวสะกดการันต์ตกหล่น ในคำว่า ทรัพย์สิน เขียนเป็น ทรัพสิน

4.2 การใช้ประโยค

4.2.1 ขาดคำเชื่อมและใช้คำเกิน จากประโยคว่า “ความรักที่ระหว่างหนุ่มสาวไม่เหมือนความรักระหว่างลูกพ่อ แม่” ในที่นี้ขาดคำบุพบทเชื่อมค่านามคือ “กับ” จากวลีว่า “ระหว่างลูกกับพ่อแม่” ส่วนคำเกินของประโยคนี้คือ คำบุรุษสรรพนาม “ที่” ดังนั้นควรเขียนประโยคนีว่า “ความรักระหว่างหนุ่มสาวไม่เหมือนความรักระหว่างลูกกับพ่อแม่” จึงจะถูกต้อง

5. เขียนอธิบาย การทำอาหาร

5.1 การใช้คำ

5.1.3 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า ดิบ เขียนเป็น ติบ

5.1.4 ใช้วรรณยุกต์ผิด ในคำว่า ซิอิ้ว เขียนเป็น ซิอิ๋ว

5.2 การใช้ประโยค

5.2.1 ใช้คำเกินและใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยคว่า “ใส่ผงชูรสและพริกและซีอิ๊ว และผักชีทำด้วยกัน” ควรใช้คำสันธานเชื่อมเพียงคำเดียวในตอนท้ายของประโยคคือ “ใส่ผงชูรส พริก ซีอิ๊วและผักชี” ส่วนคำกริยา ทำ ควรใช้คำว่า ผสม จึงจะสอดคล้องกับคำวิเศษณ์ ด้วยกัน ในประโยค คือ “ใส่ผงชูรส พริก ซีอิ๊วและผักชีผสมเข้าด้วยกัน” จึงจะถูกต้อง

6. การเขียนสำเนาเรื่อง “แนะนำตัวเอง”

6.1 การใช้คำ

6.1.1 ใช้พยัญชนะต้นผิด ในคำว่า เคียวนี้ เขียนเป็น เคี้ยวนี้

6.1.2 ใช้พยัญชนะท้ายผิด ในคำว่า บางที เขียนเป็น บานที

6.1.3 ใช้สระผิด

สถาบัน เขียนเป็น สถาบัน

เล็ก เขียนเป็น เล็ก

6.1.4 เขียนสระตกหล่น ในคำว่า มหาวิทยาลัย เขียนเป็น มหวิทยาตัย

6.1.5 เขียนพยัญชนะตกหล่น ในคำว่า เพื่อน เขียนเป็น เพื้อ

6.1.6 เขียนวรรณยุกต์ตกหล่น ในคำว่า หมู่บ้าน เขียนเป็น หมู่บ้าน

6.1.7 เขียนพยัญชนะเกินในคำว่า ช่วยเหลือ เขียนเป็น ช่วยเหลือ

6.2 การใช้ประโยค

6.2.1 “เขาเป็นคุณขยัน” จากประโยคนี้อาจใช้คำนาม คุณขยัน ไม่ถูกต้อง เพราะคุณขยัน ควรใช้คำว่า คนขยัน แทนจึงจะถูกต้อง เพราะคำว่า คนขยัน หมายถึง คนที่มีความมานะพยายาม ส่วนคำว่า คุณขยัน หมายถึง คำเรียกชื่อของคนคนหนึ่ง ซึ่งใช้ในความหมายของประโยคนี้นี้ไม่ได้

7. เขียนแสดงความคิดเห็น “อาจารย์ไทย”

7.1 การใช้คำ

7.1.1 เขียนพยัญชนะท้ายเกิน ในคำว่า อาจารย์ เขียนเป็น อาจารย์

7.1.2 เขียนสระเกิน ในคำว่า ไกด์ เขียนเป็น ไกค์

8. บันทึกการเดินทาง “ต้าหลี่”

8.1 การใช้คำ

8.1.1 เขียนตัวสะกดการันต์ตกหล่น ในคำว่า ทิวทัศน์ เขียนเป็น ทิวทัศน

8.1.2 เขียนพยัญชนะเกิน ในคำว่า ธรรมชาติ เขียนเป็น ธรรมชาติ

8.2 การใช้ประโยค

8.2.1 ใช้คำไม่ถูกต้อง จากประโยค (1) “ไม่น่าตกใจเลย เพราะมีคนที่เคยมาแล้วจะมาอีก” ในที่นี้ควรใช้คำว่า แปลกใจ แทนจึงจะถูกต้อง เพราะ แปลกใจ หมายถึง แตกต่างไปจากที่คิด ส่วนคำว่า ตกใจ หมายถึง สะดุ้งขึ้นเมื่อได้ยินเสียงดัง ๆ , ใจหาย และประโยค (2) “หลังจากทำ

กิจการงานของตัวเองเสร็จแล้ว ก็ไปชมเมืองโบราณ” ควรใช้คำว่า ทำธุระส่วนตัว จึงจะถูกต้อง เพราะเป็นคำที่ใช้ทั่วไปในภาษาไทย ส่วนคำว่า ทำกิจการงาน นั้น เราใช้กับการทำงานหรือการประกอบธุรกิจ ซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับความหมายของบริษัทนี้

ภาคผนวก ข
ตัวอย่างผลงานการเขียนของนักศึกษาจีน

๑. ข้าพเจ้าขอแจ้งให้ทราบว่า ข้าพเจ้าได้
 สืบค้นพบข้อมูลเกี่ยวกับโครงการที่
 เกี่ยวข้องกับโครงการที่ข้าพเจ้าได้
 ดำเนินการอยู่ขณะนี้ ซึ่งโครงการ
 นี้มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริม
 การพัฒนาที่ยั่งยืนใน
 พื้นที่ชนบทของประเทศไทย
 โดยโครงการนี้จะช่วย
 สร้างรายได้ให้กับ
 ชุมชนท้องถิ่น และ
 ช่วยลดความยากจน
 ในพื้นที่ดังกล่าว
 ข้าพเจ้าขอเชิญชวน
 หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
 มาร่วมสนับสนุน
 โครงการนี้ เพื่อให้
 โครงการนี้สามารถ
 ดำเนินการได้อย่าง
 ราบรื่น และบรรลุ
 วัตถุประสงค์ที่ตั้ง
 ไว้
 ข้าพเจ้าขอขอบคุณ
 หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
 มากมาย และหวัง
 ว่าโครงการนี้จะ
 ประสบความสำเร็จ
 อย่างสมบูรณ์
 ในนามของ
 ข้าพเจ้า
 ลงนาม
 วันที่ ๑๕/๐๕/๒๕๖๕
 ๐๐๐๐-๐๐๐๐-๐๐๐๐-๐๐๐๐

मार्च २९/७९ :

ગામી ૧ ગરમ ધાન ૧૦ મીઠી સિંદા ધાન ૧૦ મીઠી સિંદા
 ધાન ૧૦ મીઠી સિંદા ૨ ગરમ ધાન ૨ ગરમ ધાન ૧૦ મીઠી સિંદા
 ધાન ૧૦ મીઠી સિંદા ૨ ગરમ

उद्देश्य:

1. $\frac{1}{2}x + \frac{1}{3}y = 1$ and $\frac{1}{3}x + \frac{1}{2}y = 1$
2. $\frac{1}{2}x + \frac{1}{3}y = 1$ and $\frac{1}{3}x + \frac{1}{2}y = 1$
3. $\frac{1}{2}x + \frac{1}{3}y = 1$ and $\frac{1}{3}x + \frac{1}{2}y = 1$
4. $\frac{1}{2}x + \frac{1}{3}y = 1$ and $\frac{1}{3}x + \frac{1}{2}y = 1$
5. $\frac{1}{2}x + \frac{1}{3}y = 1$ and $\frac{1}{3}x + \frac{1}{2}y = 1$

[illegible]

Date _____

ชื่อไทย : เล็บฉัตร

ชื่อเล่น: ชิมพู่

姓名: 杨国萃 (yáng guó cuì)

วันที่เกิด : 1978.7.23 (9W-01 2421)

กลุ่มมาจากทั้งหัว ๑๗๗ คนที่ไปรู้จักในนาม "ดาส-ปู" ทั้งที่เป็นเมือง
วิเศษและเมืองที่มีชื่อทางประวัติศาสตร์เมืองหนึ่งใน ๒๔ เมือง ของจีน และ
ก็เป็นแหล่งที่อาศัยของชาวจีนที่อาศัยอยู่เมืองหนึ่งใน ๔๔ เมือง ของจีน

[illegible][illegible]

วันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๖๓
หน้า ๑๖

Date

ชื่อจีน bái lán yàn
白兰彦

ชื่อไทย ลันสนา

ชื่อเล่น จอว

ดิฉันเกิดวันที่ 28 เดือนมิถุนายนปี ค.ศ. 1977 บ้านฉัน
อยู่ที่จังหวัด ชีเหม่า อยู่ใกล้กับสี่แยกปั้งนา ครอบครัว
ฉันมีคุณแม่ พี่ชาย ฉันและพี่สาว 3 คน ทั้งหมดเคย
คุณพ่อเสียชีวิตมาแล้ว ฉันชอบเล่นบิลเลียดบอลและ
ฟุตบอลมากที่สุด เวลาพักผ่อน ฉันก็ชอบฟังร้องเพลง
และเขียนบันทึกประจำวัน

ดิฉันรู้สึกรอคอยเสียงภาษาไทยมาก แต่การ
ได้ยินไม่ค่อยมาก ภาษาไทยของฉันยังไม่ดี ฉันหลัง
ฉันจะต้องเรียนภาษาไทยอย่างจริงจังขึ้นบ้าง ถ้าใครอยาก
คุยกับเพื่อนของฉัน โปรดเขียนจดหมายให้ฉันทราบ

ที่อยู่ของฉันคือ Yunnan Institute of the Nationalities
Department of Southeast Asia languages and literature in
ไคบรหั่วไคบรหั่วไคบรหั่วคือ 650031

๖) มีหนังสือจากจังหวัดขอนแก่นที่เรียน ราชบัณฑิตยสถาน
 เรื่องขอคำวินิจฉัยว่า "แฉะ" เป็นคำราชาศัพท์หรือไม่
 ซึ่งได้ขออนุญาตคำวินิจฉัยจากราชบัณฑิตยสถานแล้ว
 - กิจการและงาน

๑. ๒. ๓. ๔. ๕. ๖. ๗. ๘. ๙. ๑๐. ๑๑. ๑๒. ๑๓. ๑๔. ๑๕. ๑๖. ๑๗. ๑๘. ๑๙. ๒๐. ๒๑. ๒๒. ๒๓. ๒๔. ๒๕. ๒๖. ๒๗. ๒๘. ๒๙. ๓๐. ๓๑. ๓๒. ๓๓. ๓๔. ๓๕. ๓๖. ๓๗. ๓๘. ๓๙. ๔๐. ๔๑. ๔๒. ๔๓. ๔๔. ๔๕. ๔๖. ๔๗. ๔๘. ๔๙. ๕๐. ๕๑. ๕๒. ๕๓. ๕๔. ๕๕. ๕๖. ๕๗. ๕๘. ๕๙. ๖๐. ๖๑. ๖๒. ๖๓. ๖๔. ๖๕. ๖๖. ๖๗. ๖๘. ๖๙. ๗๐. ๗๑. ๗๒. ๗๓. ๗๔. ๗๕. ๗๖. ๗๗. ๗๘. ๗๙. ๘๐. ๘๑. ๘๒. ๘๓. ๘๔. ๘๕. ๘๖. ๘๗. ๘๘. ๘๙. ๙๐. ๙๑. ๙๒. ๙๓. ๙๔. ๙๕. ๙๖. ๙๗. ๙๘. ๙๙. ๑๐๐.

[illegible]

๓. ความหมายของภาษาได้แก่
 ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อสาร
 ๔. ความสำคัญของการศึกษาภาษา
 ๕. การพัฒนาภาษาให้ดีขึ้น

No. 2
Date 16 ก.ค. 2544

การร้องขอสิทธิ

ใครๆก็รู้ว่าสิทธิอันใดไม่ได้รับรู้ได้ แต่ไม่ใช่ว่าทุกคนจะรู้ว่าการร้องขอ^{สิทธิ}นั้น
นั้นมีความหมายอย่างไร เช่นในบ้านของหนู พวกเราถนัดการร้องขอ^{สิทธิ}อีก
แต่ขอการร้องขอ^{สิทธิ}นี้ (คือมีคนหนึ่ง คล้ายกับคนอีกคนหนึ่ง
คนที่ 1152) เพราะว่าตามธรรมเนียมแล้วอีกคนที่ 1152 ที่เป็นคนร้องขอ^{สิทธิ}
นั้นเขาจะรู้ใคร ของบ้านนั้น 7: ตามแล้ว หนูว่าแสดงว่าครอบครัวนี้ 7: 2544
ความลำบากหรือความเศร้าหมอง แต่ไม่ตรงกันข้าม พวกเราขอการ
ร้องขอ^{สิทธิ}นี้ ถ้าใครเห็นสิทธิเป็นสิ่งที่ที่หนึ่ง และได้ยื่นการร้องขอ^{สิทธิ}
เขาทุกคนจะขอพรคนนั้น 7: ประสงค์ความดีแล้ว ถ้าเขาจะไม่แต่งงาน
ก็หมายความว่า 7: แต่งงานแล้ว ถ้าเขาจะไม่แพ้ก็หมายความว่า 7: มีแล้ว
ถ้าเขาป่วยหมายถึง 7: หาย ถ้าเขา มีลูก 7: หมายถึงว่า ลูก 7: ได้ด้วยความ
สำเร็จด้านไหน ๆ และ ๆ

อาจารย์คะ ในข้อบทนี้เรามีการร้องขอ^{สิทธิ}นี้ไหมคะ? ถ้ามีขอการร้องขอ^{สิทธิ}
นี้แล้วมันช่วยได้ไหมคะ?

(ครั้งที่ 1 ของหนูเรียน แต่นี้ก็หมดแล้ว ยินดีอาจารย์ให้แก้ให้)

ร.ร. 3

ປະເທດ ຈີນ

ທຳປະຫວັດ

ປະເທດຈີນ ຕັ້ງຢູ່ໃນ ກາງທະວີບອາຊີ ຂອງ ໂລກ
 ແລະ ເຂົ້າ ປະເທດ ທີ່ ໓ ປະເທດ ທີ່ ມາກ ທີ່ ສຸດ ທີ່ ຜູ້
 ມີ ກະຖານະ ທີ່ ຄຸ້ມຄອງ ພຽງ ແລະ ຍັງ ມີ ປະເທດ
 ທີ່ ໃກ້ ອ່ອນ ທີ່ ເຂົ້າ ເຮັດ ແລະ ປະເທດ ທີ່ ມີ ສາຍ
 ໄຟ ທີ່ ອາດ ຈະ ຕິດ ເຊັ່ນ ປະເທດ ຈີນ ມີ ປະເທດ
 ປະເທດ ທີ່ ມີ ສາຍ ທີ່ 56 ເພື່ອ ພວກ ປະເທດ ທີ່ ມີ
 ປະເທດ ທີ່ ມີ ສາຍ ທີ່ ມີ ສາຍ ທີ່ ມີ ສາຍ ທີ່ ມີ
 ກະຖານະ ທີ່ ມີ ສາຍ ທີ່ ມີ ສາຍ ທີ່ ມີ ສາຍ ທີ່ ມີ
 ກະຖານະ ທີ່ ມີ ສາຍ ທີ່ ມີ ສາຍ ທີ່ ມີ ສາຍ ທີ່ ມີ

ທາງ ທີ່ ປະເທດ ຈີນ ມີ ສາຍ ທີ່ ມີ ສາຍ ທີ່ ມີ
 ທາງ ທີ່ ປະເທດ ຈີນ ມີ ສາຍ ທີ່ ມີ ສາຍ ທີ່ ມີ
 ທາງ ທີ່ ປະເທດ ຈີນ ມີ ສາຍ ທີ່ ມີ ສາຍ ທີ່ ມີ

សតវត្ស

ក្នុង អង្គ

៣ ទំព័រ ២ គឺ

ទំព័រ ១៥៣ ពីរ សកលវិទ្យាល័យ រាជធានីភ្នំពេញ ច្បាប់ ក្រុង ភ្នំពេញ ១៩៧២

ក្នុង អង្គ ក្រុង ភ្នំពេញ ច្បាប់ ក្រុង ភ្នំពេញ

ទំព័រ ១៥៣ ច្បាប់ ក្រុង ភ្នំពេញ ១៩៧២ ក្នុង អង្គ ក្រុង ភ្នំពេញ ច្បាប់ ក្រុង ភ្នំពេញ

ទំព័រ ១៥៣ ច្បាប់ ក្រុង ភ្នំពេញ ១៩៧២ ក្នុង អង្គ ក្រុង ភ្នំពេញ ច្បាប់ ក្រុង ភ្នំពេញ

ច្បាប់ ក្រុង ភ្នំពេញ

ទំព័រ ១៥៣ ច្បាប់ ក្រុង ភ្នំពេញ ១៩៧២ ក្នុង អង្គ ក្រុង ភ្នំពេញ ច្បាប់ ក្រុង ភ្នំពេញ

ទំព័រ ១៥៣ ច្បាប់ ក្រុង ភ្នំពេញ ១៩៧២ ក្នុង អង្គ ក្រុង ភ្នំពេញ ច្បាប់ ក្រុង ភ្នំពេញ

ច្បាប់ ក្រុង ភ្នំពេញ ១៩៧២ ក្នុង អង្គ ក្រុង ភ្នំពេញ ច្បាប់ ក្រុង ភ្នំពេញ

ความรักที่แท้จริง

ตอนที่ยังเป็นมหาวิทยาลัย ความรักเป็นประเด็นสนทนาตลอดกาล บางคนมีความ
 พลาดมาก เพราะเอาความรักที่แท้จริง แต่ยังมีบางคนมากมายที่รักด้วย
 สำนึกของคนที่ไม่ชอบ เขาไม่ชอบดิฉัน สำหรับคนที่ชอบดิฉัน หัวใจไม่ชอบ เขา
 แพนที่ถูกใจไม่ได้ แต่ดิฉันมั่นใจใจตัวเองว่า จะขอแน่นอน เสียใจที่ไม่รู้

ถ้าพูดถึงผู้ชายที่ดิฉันชอบ มีเสน่ห์ไม่แพ้ใคร ดึงดูดใจและรักดิฉันจริง ๆ ๒ ผู้ชาย
 ดี ๆ มีเสน่ห์ มีความคิดของตนเอง แล้วยังมีความน่ารัก ดิฉันก็รักว่า เขามีเสน่ห์สูง
 ที่ไม่รู้ ว่าทำไมใจของดิฉัน ผู้หญิงแบบใหม่เป็น คนที่มุ่งหวัง

ตามความคิดของคนอื่นที่เห็นสมควรกันตาม ทอดมาจากโบราณ สอนความรัก เป็นเรื่อง
 ที่แต่งงาน คุณพ่อคุณแม่และพี่สาวแต่งงานให้พวกเขา ถ้าผู้หญิงอายุ ๓๐ กว่าปี แล้วยังไม่
 ได้มีแฟน คนอื่นก็เห็นต่างมาก ดิฉันคิดว่า ผู้หญิงเหล่านี้ ก็เคยมีความรักที่แท้จริง
 แล้วจากนั้นก็ต่าง ๆ ไปไม่ยอมแต่งงาน หัวใจดิฉันก็ไม่แน่นอนว่าจะแต่งงาน
 กับคนที่เขาชอบ เพราะเราเคยอยู่ในสังคมที่ซับซ้อนมาก ไม่ใช่ว่าเขาอยากได้ใครสักคน
 ได้จริง ๆ

ดิฉันรู้ดีกว่าความรักที่แท้จริงระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง ไม่ใช่กับเขาอยู่ด้วยกัน
 แต่งงานกับเขาที่ไม่ใช่ ดิฉันอยากทำให้ผู้ชายที่ตนชอบ มีความสุข ถ้าเขาได้ใจ
 ดิฉันก็พอใจเท่านี้เอง

วันดี

ประยัดเงิน

วันหนึ่ง มีชายคนหนึ่งเดินออกจากสนามบ้าน เขาถือกระเป๋าเล็กๆ ในมือ
หลายกระเป๋า ไม่มีคนสักคนช่วยเขา เวลาที่ โชเฟอร์ ของ taxi ที่นั่งอยู่
ที่ข้างนอกสนามบ้านเห็นชายคนนี้ ก็อยู่ในใจว่า ตัวเองต้องถือโอกาสนี้
ก็วิ่งไปสู่ชายคนนี้ พูดว่า คุณต้องมารับจ้าง taxi ใหม่. ชายคนนี้ไม่ได้
พูดอะไรเลย เดินต่อไป โชเฟอร์คนนี้ไม่ยอมพลาดโอกาสอย่างนี้ จึง
พูดว่า คุณมีกระเป๋าเยอะมาก คงเยอะกว่าผมช่วยถือดีกว่า. ชายคนนี้พยักหน้า
พยักตา แล้วก็เดินตามโชเฟอร์มาถึง park ชายคนนี้ถามว่า ไปโรงแรมมังกรทอง
เท่าไรครับ โชเฟอร์บอกว่า 100 บาท ชายคนนี้ถามอีกว่า สำหรับกระเป๋า ต้องจ่าย
เงินต่างหากไหม โชเฟอร์บอกว่าไม่ต้องครับ ฟรีครับ ชายคนนี้ก็รู้สึก 2 อย่าง
แล้วก็พูดว่า ถ้าอย่างนั้น ผมจะส่งกระเป๋าเหล่านี้ถึงโรงแรมให้ครับ ผมจะ
ถือกระเป๋า เดินมา

ปัญญา

ประเทศจีน

ประเทศจีน เป็น ประเทศ ที่มีชื่อเสียงมาก มันมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน และมีวัฒนธรรมที่สนุกสนาน ในประเทศจีน มีชนชาติ ทั้ง 56 ชนชาติ วัฒนธรรม และ ประเพณี ของชนชาติ ส่วนน้อย น่าสนใจมาก ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีคนใช้มากที่สุดในทั่วโลก มัน มี อักษร ต่อภาษาเวียดนาม และ ภาษาญี่ปุ่น ฯ

ทุกวัน มีนักท่องเที่ยว มาก มาเที่ยว ที่เมืองจีน ใน 20 กว่าปี ที่ผ่าน มา ประเทศจีน พัฒนา เจริญขึ้น เพราะ จีนจีนเรา ยักษ์ มาก ถ้า คุณสนใจ วัฒนธรรมจีน ยึดตัว ที่มา เที่ยว ละ

สกลา
1

ខ័ណ្ឌ

ឯកៈក្រសួង រ៉ែក ប្រកាស ឧប ឈាត្រាប្រកាស ឯកៈក្រសួង

ឯ ឯកៈច្បាប់ ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង

ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង

ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង

ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង

ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង

ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង

ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង
 ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង
 ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង

ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង
 ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង ឯកៈក្រសួង

云南省
丽江地区 行政公署外事办公室

ປະທັບຈັກ

ປະທັບຈັກ ສົດ ກັດ ກວໂປ/ໂຮງ ສະຫງວນ 150 ສັກ ກວໂປ

112= ສີ່ ສັກ ທີ່ 9.6 ສັກ ກິໂລແມັດ ປະທັບຈັກ ກວໂປ ສະຫງວນ ປະທັບ

ຈັກກະ ປະທັບຈັກ ສະຫງວນ 56 ໂຕ ກວໂປ ປະທັບຈັກ ສະຫງວນ

ໂຮງ ສະຫງວນ ສີ່ ສັກ/ພະສົມ ກວໂປ ສະຫງວນ 56 ໂຕ ກວໂປ 56.020

112= ສະຫງວນ ກວໂປ ກວໂປ ສະຫງວນ ກວໂປ ກວໂປ ກວໂປ ກວໂປ ກວໂປ ກວໂປ ກວໂປ ກວໂປ ກວໂປ

ກວໂປ ປະທັບຈັກ ສະຫງວນ ກວໂປ ກວໂປ ກວໂປ ກວໂປ ກວໂປ ກວໂປ ກວໂປ ກວໂປ ກວໂປ ກວໂປ

ພະ

« วิชาการเขียน »

No. 1

Date 15 มิถุนายน 2544

ประเทศจีน

ประเทศจีนเป็นศูนย์กลางของรัฐประชาชาติ ประเทศจีนมีประวัติศาสตร์อันยาวนานและมรดกทางวัฒนธรรมที่ล้ำค่า ซึ่งมีเวลาที่ยาวถึง ๕๐๐๐ ปี ดินแดนอันกว้างใหญ่ไพศาลมีประชากรจีนชาติต่างๆ ๕๖ ชาติ ภาษา และค่านิยมที่ต่างกัน ซึ่งก่อให้เกิดเป็นประเพณีวัฒนธรรมที่แตกต่างๆ ที่สมก ประเทศจีนเป็นอาณาจักรโบราณแห่งหนึ่งของโลก ถ้าหากมองจีนและแผ่นดินอันกว้างใหญ่ไพศาลของประเทศจีน ชาวจีนทุกคนก็เหมือนกับแผ่นดินและแผ่นดินอันนี้ เพราะชาวจีนทุกคนก็เชื่อว่าแผ่นดินจีนเป็นกระดูกสันหลังของชาวจีน และแผ่นดินอันนี้คือเลือดของชาวจีน ถ้าหากมาถึงประเทศจีนแล้ว ตั้งใจไปเยี่ยมชมกับแผ่นดินจีน ในประเทศจีนมีคำกล่าวที่ว่า "ถ้าคุณยังไม่เคยไปกับแผ่นดินจีน คุณก็ยังไม่เห็นชาวจีน" นี่ไม่ทราบว่า อาจารย์เห็นหรือไม่? (ครั้งแรกมองจีนแต่ก็ยังไม่ค่อยเข้าใจอาจารย์ได้ให้)

นางสาว พชร

รัฐบาลพม่า

云南省
丽江地区

行政公署外事办公室

ประเทศจีน

ประเทศจีนมีประวัติศาสตร์มากกว่าสี่พันปี ตั้งแต่มีหนังสือ
อักษรที่เขียน และเหลาบนกระดูกของเต่า จนถึงปัจจุบันนี้ ได้ผ่าน
หลายสิบอาณาจักร ซึ่งประเทศโบราณเก่าแก่ มีมรดกทางวัฒนธรรม
อันมั่งคั่งมีค่าที่หาได้ยากอย่างเช่น การประดิษฐ์ 4 อย่าง
ผลักดันให้ประวัติศาสตร์ของโลกพัฒนาไป การเดินทางเข้าสู่เมืองจีน
ต้องจับจิตใจของคนจีน หน้าต่างที่หัวใจจีนก็คือประวัติศาสตร์
ของจีน

คณาวังค์

ประเทศจีน

ประเทศจีนเป็นประเทศที่มีชื่อเสียงมาก มันมีประวัติศาสตร์อันยาวนานและมีวัฒนธรรมที่สนุกสนาน ในประเทศจีนมีภาษาถิ่นกว่า 56 ภาษาถิ่น วัฒนธรรมและประเพณีของภาษาถิ่นล้วนน่าสนใจมาก ภาษาจีนเป็นภาษาที่มีคนใช้มากที่สุดในโลก มันมีอิทธิพลต่อภาษาเวียดนามและภาษาญี่ปุ่น

ทุกวันนี้มีนักท่องเที่ยวมากมาเที่ยวที่เมืองจีน ใน 20 กว่าปีที่ผ่านมามีประเทศจีนพัฒนาอย่างรวดเร็ว เพราะจีนเรายิ่งขึ้นมาก ถ้าคุณสนใจวัฒนธรรมจีน ยินดีที่มากินอาหาร

ที่ประเทศจีน มีสิ่งของหลายอย่างที่นอกจากความเดิมแล้ว
 ยังมีความหมายแฝงอยู่หรือว่าความหมายอีกความหมาย อย่างเช่นว่า
 ถังแดง หมายถึงว่าผู้สูงและผู้ที่รักกัน แต่ไม่ได้อยู่ด้วยกัน
 ก็สิ่งนี้แดงทั้งนี้และกัน เพื่อแสดงความคิดถึงและความรัก
 และก็กุหลาบแดง หมายถึงว่าถ้าผู้ชายคนหนึ่งชอบผู้หญิงคนหนึ่ง
 ผู้ชายคนหนึ่งก็ส่งกุหลาบแดงให้ผู้หญิงคนหนึ่ง ถ้าผู้หญิงคนหนึ่งชอบว่า
 ้กุหลาบแดงนี้ไป ถ้าไม่ชอบก็กลับส่งดอกไม้สีแดงdixing (เมื่อไหร่
 อาจจะไม่มีก็ได้) ให้ผู้ชายคนหนึ่ง ก็แสดงว่า: เราไม่เห็นพ้องกันไม่ได้
 แต่เรามาเพื่อกันไว้

คำภาษาจีน สำนวนมาก แต่ก็ยากในเมื่อกัน

หรรษา (เพ้า)

ประเทศจีน มีประวัติศาสตร์ ประมาด
 ห้าพันกว่า ปี นับว่า เป็นยาวนาน ไม่
 มีประเทศใดสู้ ประเทศจีนได้ ตั้งแต่
 โบราณกาลจนถึง ปัจจุบัน ประเทศจีน
 ยืนยันมั่นคง เพียร ทำให้ประเทศเรา กลาย
 เป็นประเทศอาชยธรรม ตอนนั้น เศรษฐกิจ
 ของจีนพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ประเทศจีน
 มีอิทธิพลสำคัญ เป็นอย่างยิ่งในโลกนี้
 ฉะนั้นรู้สึกภูมิใจ ต่อ ประเทศจีนนะ ค.

รัฐวิ

Tang Honguan เมตาตาร์วี

D.

ดิฉันชื่อเมตาตาร์วี... วัย 21 ปี จบและผ่านแล้ว ตอนนี้เรียนภาษา
ไทยที่ คณะภาษา และวรรณคดี เติบโตมาที่ สถาบันแห่งชาติศึกษา
ดิฉันชอบร้องเพลง และเล่นนาฏศิลป์ไทย ในเวลาว่างมักจะไปหาเพื่อน ๆ
เล่นด้วยกัน ครอบครัวดิฉัน มีทั้ง พ่อ แม่ คือ คุณพ่อ คุณแม่
พี่ชาย กับดิฉัน แม่ว่า บ้านของดิฉัน อยู่ในตัวเมืองก็ ตาม แต่ก็
อยู่ไกลจากสถาบันที่ ดิฉัน เรียน ดิฉัน จักยกย่องไม่ไหว เรียนหนัก
กินเวลา ๔๐ นาที แต่ก่อน ดิฉัน ก็ เรียนหนักเรียนประจำ มี หอบหืด ที่
สถาบัน แต่เมื่อได้วิชา ที่ เรียนไม่ค่อยยุ่ง ดิฉัน จึง ง่าย กลับที่บ้าน
เพื่อจะได้ทำสิ่งที่ ดิฉัน สนใจ ได้เลย เช่น ร้องเพลงอย่างอิสระ และ เรียนภาษา
อังกฤษกับคนฝรั่ง เป็นต้น

ดิฉัน ชอบเรียนภาษาไทยมาก อันที่จริงชอบวัฒนธรรมไทย
ประเทศไทย เป็น เมืองท่องเที่ยวที่ชื่อดังใน โลก วัฒนธรรม ประเพณีต่าง ๆ
ตลอดจน วิชาความรู้ ที่เกี่ยวกับ ศาสนา ล้วนเป็น สมบัติ ที่ล้ำค่า ทางด้าน
การท่องเที่ยว ดั่งเช่นที่ ดิฉันได้เรียนภาษาไทยมา ๒ ปี ก็ไปเที่ยวที่
เมืองไทย และเดินทาง ก็ เรียนไป ได้เลย ความรู้สึก ที่ ๒ สัมผัสกับ วัฒนธรรม
ไทยโดยเอง ทำให้ ดิฉัน ประทับใจ เป็นอย่างยิ่ง เช่น วัฒนธรรมของ พระองค์
สะท้อนให้เห็นถึง ความบริสุทธิ์อันเต็มเปี่ยม ที่ เป็น เรื่องที่ ดิฉันไม่เคยเจอมา
ก่อนเลย ที่ เมืองจีน ความแตกต่างของวัฒนธรรม ระหว่าง ชาตินี้กับ ชาตินั้น
ทำให้ ดิฉัน ตระหนักว่า หากว่า จะ เข้าใจวัฒนธรรมไทย อย่าง แท้จริง ต้อง เรียน
ภาษาไทยให้ดี เคารพราชูปถัมภ์ให้ดี ๆ

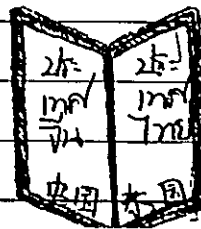
การเรียนภาษาไทยเหมือนกับ เรียน ภาษาต่างประเทศอย่างใดอย่างหนึ่ง
ต้องสนใจในเรื่อง การพูด การฟัง การเขียน และ การอ่าน ดิฉันรู้สึก
ว่า การพูด อยู่ในอันดับแรก เพราะว่า การพูด จะใช้ อวัยวะ มากที่สุด
รวมถึง สมอง ปาก จมูก ลิ้น และ หู อีกด้วย ก็ ต้อง พยายาม
ฝึกฝน ฝึกฝน ไปเรื่อยไม่ หากว่า ถือ การพูด เป็นเอกแล้ว ก็จะมี
พลังไปพัฒนาทักษะการฟัง การเขียน และ การอ่าน

STANDARD

[illegible]

๑) ในสูตรท้าย ขิมนี้ยังตรงกับหลักเกณฑ์ที่ได้มีการกล่าวถึงไว้ข้างบนด้วย
โดยมี เพราะฉะนั้นจึงสรุปได้ว่า

ขอผู้ปกครองได้ช่วยดูแลช่วยดู

अभाविप

น้ำผึ้งกลั่นคือ

১৭০৯

ឆ្នាំរៀន ១-២៣ អំឡុងឆ្នាំ ២០២១ រៀន ១២០ ម៉ោង
 អំឡុងឆ្នាំ ២០២១ រៀន ១២០ ម៉ោង

วิธีทำ :

1. วัชพืชที่ลบลอกก่อน แล้วก็ใส่ปุ๋ยให้มันขึ้นเร็วขึ้น
2. เอาหญ้าวัชพืชที่ลบลอกแล้วไปใส่ในกะทะ ต้มน้ำไฟให้มันร้อน พอลมเครื่อง แล้วก็ใส่วัชพืชที่ลบลอกเข้าไป ต้มให้มันร้อนพอที่จะกิน และให้มันลบลอกดีก่อน ค่อยใส่ปุ๋ยให้มันขึ้นเร็วขึ้น
3. ใส่ปุ๋ยให้มันขึ้นเร็วขึ้น แล้วมันก็จะโตเร็วขึ้น แต่ถ้าใส่ปุ๋ยไม่ดี มันก็จะโตช้า
4. เกล็ดน้ำปลาให้มันโต และปุ๋ยคอกให้มันขึ้นเร็ว แล้วก็ให้มันลบลอกดีก่อน

" 7074 1029779 ..

1. หน้าที่ของจิตวิทยา คือ ศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของมนุษย์
 2. หน้าที่ของจิตวิทยา คือ ศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการทางจิตวิทยา
 3. หน้าที่ของจิตวิทยา คือ ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างจิตวิทยา
 4. หน้าที่ของจิตวิทยา คือ ศึกษาเกี่ยวกับผลกระทบของจิตวิทยา
 5. หน้าที่ของจิตวิทยา คือ ศึกษาเกี่ยวกับจิตวิทยาประยุกต์

របាយការណ៍

ក្នុងស្ថានភាព

គេដឹងថា៖ ឈ្មោះអ្នក ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះ ឈ្មោះស្ថានភាព

វិធី ៣៖ ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព

១. ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះ ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព

២. ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព

៣. ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព

៤. ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព

រឿង ៣

ក្នុងស្ថានភាព

ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព

ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព

ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព ឈ្មោះស្ថានភាព

ឈ្មោះស្ថានភាព

จบพิก

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ – นามสกุล นางสาวชนิกา คำพุด

วัน เดือน ปี เกิด 17 มิถุนายน 2520

ที่อยู่ปัจจุบัน 19/1 หมู่ 1 ต.ไม้งาม อ.เมือง จ.ตาก 63000

ประวัติการศึกษา

ปีการศึกษา 2531	สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษา โรงเรียนอนุบาลตาก อำเภอเมือง จังหวัดตาก
ปีการศึกษา 2537	สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนผดุงปัญญา อำเภอเมือง จังหวัดตาก
ปีการศึกษา 2541	สำเร็จการศึกษาศิลปศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

ประวัติการทำงาน

พ.ศ. 2544	สอนวิชาภาษาไทย ณ สถาบันชนชาติยูนนาน เมืองคุนหมิง มณฑลยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน
-----------	--